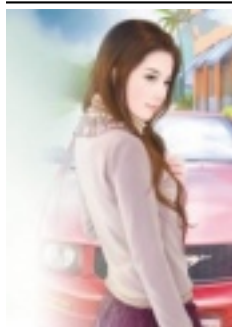

Tai Nạn May Mắn

Contents

Tai Nạn May Mắn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	20
5. Chương 5	26
6. Chương 6	36
7. Chương 7	42
8. Chương 8	48
9. Chương 9	53
10. Chương 10	62
11. Chương 11	68

Tai Nạn May Mắn

Giới thiệu

Nói về tình cảm chân thành của một cô gái xinh đẹp đơn phương thầm lặng suốt nhiều năm với một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-nan-may-man>

1. Chương 1

Cứ mỗi năm qua dịp tết Trung thu thì Hội nghị Triển lãm Kim cương quốc tế lại diễn ra, thường kì mỗi năm 1 lần tại Đài Bắc. Triển lãm lần này có sự góp mặt của 13 công ty chuyên chế tác, buôn bán kim cương trên toàn thế giới tham gia. Mỗi năm đều mang lại những làn sóng mới về thiết kế cho thị trường trang sức cao cấp này.

Ngày đêm đó tại cuộc triển lãm được canh giữ an ninh được siết chặt để đảm bảo an toàn cho các tác phẩm trưng bày. Mỗi người vào đều phải có thư mời, kiểm tra rất gắt gao.

7 giờ đại hội được khai mạc. Ngài Charles – Chủ tịch hội quản lý thị trường kim cương quốc tế phát biểu tuyên bố khai mạc hội nghị. Toàn bộ những người có mặt trong hội nghị đều là những nhà thiết kế cao cấp và ông chủ của các công ty góp mặt tham gia. Giới truyền thông đã có mặt ở đây từ rất sớm để thu được những tin tức mới nhất hay nhất về các tác phẩm và về những con người nổi tiếng có mặt tại đây.

Công ty quốc tế Vũ Phỉ là công ty duy nhất của Đài Loan được góp mặt tại đây. Vì vậy nó trở thành đại diện tiêu biểu duy nhất của nước chủ nhà nên rất được truyền thông chú ý tới. Tác phẩm của nhà thiết kế Lư Phương Phỉ “ 10 năm chân tình” của công ty quốc tế Vũ Phỉ rất được mọi người chú ý. Cả chuyên gia, hay người xem triển lãm, nam hay nữ, già hay trẻ đều phải thốt lên 1 câu quá đẹp, những viên kim cương như những giọt pha lê trong suốt, nhỏ bé và tinh tế, đẹp đẽ, rất có hồn.

“Lư tiểu thư! Xin hỏi cảm hứng của cô khi thiết kế sợi dây chuyền này?” Một vị giám đốc đến từ công ty kim cương của nước Pháp hỏi.

Nhưng ngọn đèn lại trùng hợp chiếu tới chỗ cô, 1 bộ dạ hội hở vai màu trắng ưu nhã, dịu dàng, khoé miệng hơi cười, ánh mắt nhìn ở 1 nơi không xa kia nói

“”Linh cảm” ngược lại tôi không có chỉ là đối với yêu mới hiểu được.”

Lư Phương Phỉ giọng nói mềm mại khi nghe vào lỗ tai giống như 1 dòng nước nhỏ thấm vào ruột gan. Vẻ mặt rất dịu dàng, làm cho nội tâm người nghe cũng rung động. Lư Phương Phỉ tại giới thiết kế được người ta ca ngợi đó là thiết kế rất quý giá, và là 1 con người tao nhã, dịu dàng. Không nói thì mọi người ở đây ai cũng biết từ “yêu” mà cô gái này nói là chỉ cái gì. Đã 10 năm kể điếc cũng nghe được. Tầm mắt mọi người nhìn về 1 người đàn ông trẻ tuổi ở nơi kia. Mọi người đàn ông ở đây, những ai thích Lư Phương Phỉ hay thiết kế của cô đều rất ngưỡng mộ tình cảm của cô giành cho người đàn ông này” truyền thuyết 10 năm” – Lâm Thiên Vũ.

Lâm Thiên Vũ đứng ở vị trí hơi tối mọi người thấy cũng không rõ ràng lắm, nhưng ai cũng biết bọn họ là bạn học chung lớp, cô ấy đối với hắn nhất kiến chung tình cũng rất nhanh tỏ rõ tâm ý của mình không ngờ lại bị Lâm Thiên Vũ ngay lập tức cự tuyệt. Nhưng chẳng hiểu hai người về sau như thế nào lại thành bạn bè, lại cùng hợp tác làm ăn? Cái này chẳng ai hiểu nổi.

Chuyện tình của họ giới kim cương ai cũng biết. Mà Lư Phương Phỉ lại là 1 cô gái xinh đẹp, ưu nhã như vậy không ít kẻ ái mộ nhưng không ai lay chuyển nổi trái tim của nàng. Đề tài về Lư Phương Phỉ luôn là chuyện bọn họ đề cập tới mỗi khi thấy 2 bọn họ xuất hiện cùng 1 nơi. Ai cũng ca ngợi sự t hoe đỗi kiền định của nàng.Nam nhân khác thì chỉ mong cô ấy buông tha tình yêu đơn phương kia, tuy cảm động nhưng cái tên kêu Lâm Thiên Vũ kia luôn từ chối, lại còn có vị hôn thê rồi. Nên mọi nam nhân nhìn anh ta với con mắt rất thù địch.

Lư Phương Phỉ tựa hồ phát giác được không khí căng thẳng lại tiết tục nói chuyện: “Đúng như lời Trần Dịch Tấn hát: mười năm trước anh không biết em, em không quen anh. 10 năm qua đi thời gian bao biến chuyển...”

Nghe được Lư Phương Phỉ thuyết minh rất chân tình nhìn cô ấy mắt rủ xuống trông thật cô đơn làm cho trái bao bao nam nhân thổn thức, lại nhìn vào sợi dây chuyền tựa như nước mắt của nàng vậy.

Thời gian 38 tiếng đồng hồ, chế tác từ 99 viên kim cương, 12 viên ngọc trai, 24 viên xaphia khảm trạm trên dây chuyền nhìn rất hoa mỹ mà quá xa hoa. Sử dụng cả công nghệ cắt kim cương thủ công phối hợp với công nghệ bạch kim khảm nạm khiến người ta nhìn mà si mê, đơn giản mà không mất đi sự tao nhã. Những viên xaphia bao phủ lên kim cương như tạo ra khúc xạ 1 vầng sáng vào mắt người nhìn kiến chọ họ phải trầm trồ, tim đập thành thình, 2 mắt như nhảy múa không thôi... Trông mắt như chỉ có 1 mình nó.

Cũng giống như tình yêu của nàng cứ si mê, muốn nhất định phải cả đời làm bạn mà sống vĩnh viễn không chia lìa. Một ý nghĩ “tình yêu vĩnh hằng” để hình dung thiết kế này của Lư Phương Phỉ.

“Mười năm trôi qua thật sự rất nhanh.”

Chẳng biết lúc nào Lâm Thiên Vũ thừa dịp những người khác đi xa đi tới phía sau Lư Phương Phỉ.

Lư Phương Phỉ ôm lấy cánh tay, đầu không quay lại cười nhạt một tiếng. Nàng vốn là như vậy nụ cười vĩnh viễn trên bờ môi, nhẹ nhàng nhếch miệng trên gương mặt sẽ xuất hiện hai lúm đồng tiền.

“Vừa rồi thật xin lỗi khiến bạn cảm thấy lúng túng!”

Nghe Lư Phương Phỉ nói như vậy bên cạnh Lâm Thiên Vũ lại cười không nổi

“Phương Phỉ! Cậu nói như vậy tớ sẽ tự trách mình, công ty nhờ cậu mà nổi danh, lại khiến cậu trở thành đề tài bàn tán của bọn họ.”

“Không có gì.” Lư Phương Phỉ ưu nhã quay đầu, ánh mắt không che giấu được tình yêu và nàng cũng chưa bao giờ che dấu, cũng chưa bao giờ giả ngốc. (L: ài, yêu đơn phương...)

“Cậu cũng biết những tin đồn kia đều là thật, 10 như một ngày, vẫn như của ngày hôm qua.” Lư Phương Phỉ ánh mắt nhìn chiếc dây chuyền mắt nửa năm thiết kế được ra nó.

“10 trôi đi thật nhanh, tớ chưa bao giờ thay đổi tình cảm, cậu nhận cũng được mà cự tuyệt thì vẫn thế, đều không thay đổi.”

Lâm Thiên Vũ khẽ nhíu mày hẳn đã lâu rồi chưa nghe Lư Phương Phỉ lại nói đến tình cảm nàng đối mình dù là hẳn vẫn luôn biết rõ, cho dù là bọn họ luôn làm việc cùng nhau. Có thể là tình yêu là một việc rất kỳ quái, ngay cả có hay không có dù cho Lư Phương Phỉ thật sự rất đẹp, bạn ấy rất ưu nhã khiến bao nam nhân đắm chiêu, rung động sao hẳn vẫn không rung động.

Nhưng mà Lư Phương Phỉ thật sự là cô gái rất thông minh. Nàng hiểu được tại trường hợp nào phải làm chuyện gì, lúc ấy hẳn cự tuyệt nàng, nàng vẫn cùng mình làm bằng hữu đã nhiều năm như vậy bọn họ mặc dù không có trở thành tình nhân nhưng lại cùng hợp tác mở công ty. Nhiều năm như vậy bằng sự nhạy cảm với nghệ thuật của Lư Phương Phỉ rất có hứng với thiết kế kim cương liên tiếp tại nhiều cuộc thi thiết kế trang sức quốc tế bọn họ đều vinh dự đạt giải. Cái tên Lâm Thiên Vũ cùng Lư Phương Phỉ đã có 1 chỗ đứng trên thị trường trang sức cao cấp quốc tế.

Cha mẹ của bọn họ cùng là những người làm ăn lại biết nhau, bạn bè thì chung (L: vì học cùng 1 lớp nhiều năm nên bạn bè chung là đương nhiên), mỗi người đều cho rằng Lâm Thiên Vũ cùng Lư Phương Phỉ ở cùng một chỗ là chuyện nước chảy thành sông huống chi Lư Phương Phỉ đối với Lâm Thiên Vũ là si tình nổi danh, nhưng mọi người bất ngờ là năm ngoài hẳn công bố mình có vị hôn thê. Chỉ có Lư Phương Phỉ biết rõ Lâm Thiên Vũ từ đầu đến cuối chưa từng thích mình, mặc kệ nàng cố gắng như thế nào, thổ lộ nào đi chăng nữa cũng không phải mẫu người hẳn yêu thích.

Vị hôn thê của Lâm Thiên Vũ rất đẹp, gợi cảm, nhìn họ thật xứng đôi, sáng chói. Đang khi Lâm Thiên Vũ đưa cho Lư Phương Phỉ một ly rượu đỏ thì có vài tiếng cười xắc nhọn vang lên. 2 người đột ngột quay đầu lại Lư Phương Phỉ liếc mắt nhanh liền thấy đứng ở trong đám đó có nam nhân đang đứng cùng 1 nữ nhân. Nữ nhân kia có vẻ đẹp sắc xảo, tuyệt mỹ, làm cho người ta nhìn mà không chớp mắt, toàn thân mặc trang phục rất bó sát, gợi cảm làm thiêu đốt bao ánh mắt nam nhân. Lư Phương Phỉ nhếch miệng, hướng Lâm Thiên Vũ cười cười

“Thì ra là cậu có mời cô ấy, tại sao không cùng cô ấy đi?”

“Tớ cũng không muốn mời nàng.” Lâm Thiên Vũ mặt cau lại, giọng lạnh nhạt.

“Tớ thấy cô ấy không thích hợp ở nơi này, nhìn đó, tình huống này ai muốn!” Nói là thế, nhưng ánh mắt lại 1 ly không rời cô gái nóng bỏng bên kia. Ánh mắt hẳn rất lạnh, làm cho người ta không dám lại gần.

Lư Phương Phỉ lại quá quen với tính tình của hẳn, thông thả ung dung cầm ly rượu vang đỏ lắc lắc, ưu nhã nhấp miệng

“Xem ra 2 người cãi nhau.”

Lâm Thiên Vũ mỉm cười, mặt bớt căng cứng chút ít, khẽ uống.

“Cái gì cũng không giấu được mắt cậu. Mấy hôm trước có chút mâu thuẫn, cãi cọ. Lâu rồi tớ mới thấy cô ấy.”

Ngay cả kẻ lạnh lùng như Lâm Thiên Vũ cũng có lúc bất đắc dĩ như này. Xem ra hắn và Chu Á Ninh quả thật có mâu thuẫn, Lư Phương Phỉ mắt nhìn thấy trong mắt cậu ta chỉ có cô gái kia, đôi mi nhíu lên, nhớ tới 1 việc. Họ nhớ công ty mình chịu trách nhiệm về phần vé mời, Vậy cậu bạn mình không có mời Chu Á Ninh như vậy Chu Á Ninh vào đây bằng cách nào?

Lâm Thiên Vũ nhìn thấy Chu Á Ninh ở đó nói cười rất vui vẻ, mấy ngày nhớ nhung cùng hồi tiếc cũng thành hư ảo, ngay cả ý chào hỏi cũng quên rồi. Hắn xoay người quay lưng về phía Chu Á Ninh nhìn Lư Phương Phỉ nói:

“Tớ cứ cho rằng Niinh rất hiểu rõ tớ nhưng kết quả sau vụ cãi nhau lần này tớ phát hiện giữa 2 bọn tớ cả sự tin tưởng lẫn nhau cũng không có.”

Tiếng cười càng ngày càng gần Lư Phương Phỉ nhìn về phía sau lưng Lâm Thiên Vũ là Chu Á Ninh ,cô ta tựa hồ như nàng đang nhìn,ChuÁ Ninh cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng ánh mắt giao nhau Lư Phương Phỉ đã hiểu có sự ghen ghét trong ánh mắt đó. Lư Phương Phỉ hơi kinh ngạc, trong ấn tượng cô ta và mình nói chuyện số lần chỉ đếm trên đầu ngón tay, sao cô ấy như thế nào lại đối với mình có vẻ bài xích nhiều như vậy? Đang buồn bực suy nghĩ thấy Chu Á Ninh khiêu khích dường như giờ cổ lên, dán người vào nam nhân bên cạnh, kéo cánh tay của hắn đi về phía này

“Phương Phỉ! Cậu đang nhìn cái gì?”

1 lúc lâu không có đáp lại lời Lâm Thiên Vũ, hắn nhìn thấy Lư Phương Phỉ nhú mày, tiếng cười càng ngày càng gần hắn cũng phát giác nghĩ đến là Chu Á Ninh đi tới gần, hắn thấy kỳ quái muốn quay đầu lại đột nhiên bị người đối diện ôm cổ.

“Phương...”

Mọi việc hết thấy phát sinh rất nhanh làm cho Lâm Thiên Vũ lời còn chưa nói hết đã bị 1 đôi môi nóng rực chặn vào trong miệng, hắn không thể tưởng tượng nổi trờng to mắt nhìn xem ai nhào vào trong lòng ngực mình, lại thấy đó là đôi môi của Lư Phương Phỉ trong lúc nhất thời quên đẩy nàng ra. Nhưng trên thực tại không tính là một cái hôn vì Lư Phương Phỉ chỉ nhón chân lên, hai tay chế trụ đầu của Lâm Thiên Vũ, đầu lưỡi liếm mạng hướng vào trong miệng Lâm Thiên Vũ khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì khẩn trương đến mức đỏ bừng.

Chỉ là nàng không muốn thấy bạn của mình nhìn vị hôn thê, cô gái cậu ta đang yêu đang bên cạnh 1 nam nhân khác rất thân mật đi tới nên mới muốn dùng cách này bảo vệ tâm tình của Lâm Thiên Vũ.

Đúng lúc khi nàng chạm vào cặp môi lạnh như băng của Lâm Thiên Vũ có gì đó trong đầu nàng nổ “oanh” một tiếng, Lư Phương Phỉ không thể tưởng tượng nổi mình lại có hành động như vậy, nàng vẫn luôn tính táo cơ mà, tại sao tự dưng lại tham lam đôi môi này đến vậy.

“Đủ rồi!” 1 tiếng gào bén nhọn kêu lên

Chu Á Ninh giằng tay của Lư Phương Phỉ ra không chút lưu tình tát một cái tát trên gương mặt kia.

“Pằng” một tiếng thanh thúy mà gọn gàng.

Lư Phương Phỉ má phải trong nháy mắt sưng phồng lên, người dịu dàng như nàng từ trước tới nay chưa từng có ai dám tát nàng 1 cái. Hơi sock, nhưng lấy lại bình tĩnh gạt lại sợi tóc của mình, lạnh nhạt cười.

“Chutiểu thư đã lâu không gặp!”

“Thu hồi ngay có nụ cười dối trá của cô đi Lư Phương Phỉ!” Chu Á Ninh vênh vác hung hăng chống nạnh chỉ vào Lâm Thiên Vũ

“Còn anh nữa Lâm Thiên Vũ! Anh không phải nói mình không có lén phét với Lư Phương Phỉ hay sao? Hôm nay các người đây là làm cái gì? Hay anh nghĩ tôi không có ở nơi này, nên các người có gian tình hả?” (L: nghe đã biết là 1 cái bình hoa, chanh chua, tham tiền rồi)

Càng ngày càng nhiều người vây quanh mặc dù đây là hội nghị quốc tế nhưng cũng không thiếu những người Đài Loan bản địa nổi tiếng trong đó không ít người là quen biết bọn họ.

“ChuÁ Ninh! Cô đang làm cái gì?”

Lâm Thiên Vũ nghĩ cũng không nghĩ vô thức động tác đầu tiên chính là cất bước đi đến bên cạnh Lư Phương Phỉ, nâng cằm của nàng lên kiểm tra, nhú mào, nghiêng rằng nghiêng lợi

“Bị sưng lên rồi!” (@@ phản xạ có điều kiện được xây dựng trên cơ sở lâu thành quen 2 người bạn nhua nhiều năm vẫn hơn mối tình chanh chua, không ra gì kia là đương nhiên)

Hắn thật không nghĩ tới Chu Á Ninh rõ ràng lại cố tình gây sự đến mức này thậm chí tại trước mặt mọi người như vậy mà lại cho Phương Phỉ một cái tát, Phương Phỉ từ trước đến nay đều rất đúng mực vừa rồi nàng đột ngột hôn quả thật làm cho hắn ngoài dự đoán bất quá bọn họ có 10 năm hiểu nhau tuy hắn đối với tính tình của nàng vẫn có chỗ hiểu rõ, chuyện nàng vừa rồi làm nhất định có nguyên nhân. (L: quả thông minh đáng để 10 năm ng' ta yêu điên đảo như vậy... Chị Phỉ : đỏ mặt, ngại quá...!)

Lư Phương Phỉ ngược lại thản nhiên nhìn ánh mắt phức tạp của Lâm Thiên Vũ. Ánh mắt của hắn cho thấy tràn đầy tín nhiệm với mình, làm cho nàng quên cả cái đau của cái tát vừa rồi. Nàng nhìn hắn nở nụ cười loại cười này không ngờ anh ta không thích mình, nhưng lại rất tin tưởng mình. Nhưng lại càng gây cho kẻ khác hiểu lầm, theo dõi bọn họ không thôi.

“Các người...” Chu Á Ninh tức giận đến kêu gào

“Các người... hay lắm, được lắm!”

Lâm Thiên Vũ nghe được giọng của Chu Á Ninh rất cực buong lỏng tay nhìn về phía nàng, hắn không tìm ra được từ nào để nói lên mức phần nộ lúc này của mình. Nhưng nơi nhiều người này không phía chỗ để hắn và cô nàng này nói chuyện.

“Phương Phỉ nơi này giao cho cậu. Tớ có vài lời muốn nói với Á Ninh” Nói xong Lâm Thiên Vũ nắm lên tay của Chu Á Ninh không hề thương tiếc cứ thế kéo ra ngoài.

Trước một giây kia còn hơi vui mừng nhưng Lư Phương Phỉ nhìn lưng 2 hai người đi sau, mắt ảm đạm rũ xuống trong nội tâm thở dài nói: người hắn thích cuối cùng cũng không phải mình, dù là một phút thương tiếc chẳng qua là tính nghĩ 10 năm của bọn họ có mà thôi, không phải là tình yêu. cũng bất quá là mười năm tình nghĩa, mà tình này nghị có lẽ là hữu tình.

Gió tháng 9 nhẹ nhẹ thổi, nhưng chẳng xua tan được nỗi buồn của lòng người.

Lâm Thiên Vũ bắt chập Chu Á Ninh đang gào thét kéo lấy cánh tay của nàng đi đến cái quán ở trong ngõ hẻm

“Dù có nói gì thì nói, cây ngay không sợ chết đứng, tùy em!”

“A... ha ha...” Chu Á Ninh cười ngạo nghễ, thoát khỏi bàn tay của Lâm Thiên Vũ, nước mắt rơi xuống

“Lần trước khi tôi hỏi anh có quan hệ yêu đương với Lư Phương Phỉ kia không? Anh lúc ấy nói thế nào có muốn tôi lặp lại y nguyên 1 lần nữa hay không?”

“Không cần.” Lâm Thiên Vũ bình tĩnh ngắt lời nàng

“Anh tự nhớ được.”

Hơn mười ngày trước vì cuộc triển lãm quốc tế kim cương này mà Lư Phương Phỉ liên tục vài đêm phải làm thêm giờ đột nhiên té xỉu khi đang làm việc trợ lý của cô ấy gọi điện thoại tới thông báo tình huống lúc ấy hắn đang cùng Chu Á Ninh ăn cơm, nhận điện thoại hắn muốn đi tới bệnh viện lại bị Chu Á Ninh ngăn lại, ghen vô cớ, lại còn nói hắn và Phương Phỉ có gian tình. Lúc ấy hắn đang lo lắng, sôi lên được nên đã tức giận vô cùng nói nặng vài lời.

“Lúc ấy anh nói :Anh cùng Phương Phỉ không có gì khiến em phải hiềm nghi, cái cần tổng yêu là phải luôn tin tưởng vào đối phương nhưng em cho tới bây giờ vẫn không hề tin anh. Thật nực cười! Yêu mà vậy ư?”

“Tín nhiệm lẫn nhau!” Chu Á Ninh cười càng thêm điên cuồng

“Anh muốn tôi như thế nào tín nhiệm anh! Anh muốn tôi tín nhiệm hay là tự mình lừa con mắt của mình! Tôi vừa mới thấy những gì? Anh hiện tại có gì để giải thích không? Anh như vậy mà kêu tôi phải tin anh sao?”

Chu Á Ninh giọng nói mĩa mai, cổ tình nói ra vấn đề lúc này làm cho Lâm Thiên Vũ nhất thời không cách nào phản bác, hắn mặc dù không thể giải thích được việc làm vừa rồi của Phương Phỉ nhưng hắn đối với Phương Phỉ luôn tín nhiệm và lại càng không thể nghi ngờ.

“Chuyện mới vừa rồi anh thật xin lỗi!” Lâm Thiên Vũ tự biết mình đuối lý, nói nhẹ nhàng, kéo tay Chu Á Ninh nhẹ nhàng hôn một chút

“Anh cùng Phương Phỉ chỉ là bằng hữu và là đồng nghiệp sẽ không như em nghĩ đâu, chỉ là lúc đó do tình thế xã giao, vui mừng mà thôi. Ninh à! Tình cảm anh đối với em, em còn không rõ sao?”

Chu Á Ninh bất động nhìn tay mình bị Lâm Thiên Vũ giữ tại trong lòng bàn tay hắn, giống như mỗi lần bọn họ yêu thương hẹn hò, hắn vẫn luôn như vậy đem mình vào ở trong lòng. Mỗi một lần, lòng của nàng cũng sẽ xuôi và thấy vô hạn ấm áp, nhưng là lúc này lòng bàn tay của hắn rất lạnh, lòng của nàng cũng thế.

Nàng không cảm giác được tình yêu của hắn mà lòng của nàng cũng đã sớm thay đổi rồi. (L: yêu kẻ khác lại vẫn còn có tư cách để ghen ư? nực cười!)

“Tuy tôi không rõ việc anh và Phương Phỉ làm nhưng anh nên thử suy nghĩ lại xem? Anh có thật không có gì với cô ta không?”

“Em rốt cuộc muốn anh phải giải thích thế nào em mới bằng lòng tin tưởng anh!anh đối với Lữ Phương Phỉ không có bất kỳ tình cảm gì, em vì cái gì mà luôn hoài nghi tình cảm của anh, anh không yêu em sao lại đính hôn với em chứ? Nếu anh thích Lữ Phương Phỉ thì đã yêu lâu rồi cần gì phải tới bây giờ?” Lâm Thiên Vũ lại nắm chặt tay Chu Á Ninh.

“Em nếu còn chưa tin anh liền gọi điện thoại cho Phương Phỉ, chúng ta đem chuyện nói cho rõ ràng.”

Lâm Thiên Vũ nói rất lớn đến Lữ Phương Phỉ cho dù là núp ở rất xa trong góc cũng nghe được tường tận. Mặc dù sớm bị Lâm Thiên Vũ cự tuyệt từ 10 năm trước, nhưng đúng là lần này nghe thấy nàng phát hiện mình giống như là 10 trước, timrất đau, nước mắt nhanh rút xuống.

Nàng rốt cuộc muốn làm thế nào cơ chứ? Làm gì để có được tình yêu của anh ta? 10 năm nàng đã làm gì thì đã làm rất nhiều rồi, cố gắng rất nhiều rồi vậy mà chưa bao giờ có được 1 ánh mắt níu kéo của Lâm Thiên Vũ, vẫn chỉ là con mắt của 2 người bạn nhìn nhau đơn giản mà thôi. Bây giờ giống như nàng là lửa, dùng ngọn lửa trái tim mình thiêu đốt 1 toà băng, nhưng lại tự thiêu chính mình thật bi ai!

Lữ Phương Phỉ hít mũi một cái nở nụ cười khổ, có lẽ nàng thật sự chưa đủ tốt dù là toàn bộ thế giới đều cảm thấy nàng đẹp như tiên thì trong mắt kẻ nàng quan tâm vẫn là không ánh sáng, chẳng là gì!

Chu Á Ninh cười lạnh một tiếng, rút tay khỏi Lâm Thiên Vũ

“Lâm Thiên Vũ đừng có lại lừa mình lừa dối người. Qua nhiều năm như vậy anh vẫn luôn biết rõ Lữ Phương Phỉ thích anh, nhưng là anh vẫn lợi dụng tình cảm của cô ta để cô ta tình nguyện cùng anh hoàn thành giấc mộng của mình, lợi dụng tài hoa của cô ấy để mọi người biết đến công ty của anh. Tôi nói cho anh biết tôi không ngu như Lữ Phương Phỉ bị anh lợi dụng, bị tình yêu làm mù chính mình....Cô ta thật đáng thương”

Trong giới kim cương mọi người đối với cái vị Tổng giám đốc công ty Vũ Phỉ không tính là biết rõ, nhưng lại nhớ đến là người đàn ông mà Lữ Phương Phỉ rất yêu. Trong công tác anh ta rất nghiêm túc, rất hà khắc nhưng lại có thể khiến 1 nữ nhân yêu mình, lại còn tình cảm đơn phương 10 năm khiến bao người ái mộ, làm gì có chuyện 10 năm mà không có tư tình gì? Đúng là cho dù đang rất tỉnh táo như Lâm Thiên Vũ nghe những lời Chu Á Ninh nói cũng có một loại cảm giác bị sét đánh, hắn không nghĩ tới cô gái này là người yêu của hắn mà lại nói hắn như vậy. (L: thì sự thực bản chất anh là vậy mà...)

Hắn lui về phía sau một bước giống như là cô gái đang đứng trước mặt hắn rất xa lạ.Trong ngõ hẻm đèn sáng yếu ớt bất quá hắn cũng thấy rõ ánh mắt ghen ghét của Chu Á Ninh như kim châm nhói đau tim của hắn.

Lâm Thiên Vũ yêu Chu Á Ninh không phải ởi vì nàng dung mạo xinh đẹp mà là tính cách đánh đá, nhanh nhồm nhanh miệng, tình yêu cứ thế đến, chớp nhoáng che đi lí trí. Có thể thứ tình yêu này, một khi suy nghĩ thông suốt tự hiểu, người trong cuộc sẽ có 1 loại giải thoát. Lâm Thiên Vũ nghiêng người dựa vào trên

tường, hẳn giờ phút này cũng không vội tại giải thích mà hẳn ngược lại lại muốn nghe một chút, muốn nghe xem Chu Á Ninh nói gì, ý nghĩ vừa rồi của cô ấy làm hẳn rất bất ngờ.

“Bây giờ em nói đi. Em muốn anh bây giờ phải làm thế nào?”

Lâm Thiên Vũ bình tĩnh quá làm cho Chu Á Ninh nhất thời thấy rất lạnh lẽo toàn thân tóc gáy đều không tự giác dựng đứng, nhưng tháng 9 gió đêm cũng lạnh mà! (L: giờ còn nghĩ gió đêm lạnh hả bà... bó tay)

Đúng là chuyện cho tới thế này cũng phải có mấy lời phải làm rõ.

Chu Á Ninh hạ quyết tâm lời muốn nói đến đầu lưỡi lại thay đổi mềm nhũn thở dài:

“Thiên Vũ cho tới bây giờ, tôi chỉ có một câu muốn hỏi anh.”

Chuyện ra thế này? Lâm Thiên Vũ im lặng nhìn nàng

“Có gì muốn hỏi anh ?”

“Nếu tôi và Lư Phương Phỉ chỉ có thể chọn một thì anh sẽ chọn ai?”

Lời này vừa nói ra Lư Phương Phỉ ở góc tường đằng kia ngẩn người, cười khổ vấn đề như vậy mà vẫn còn phải hỏi sao?

Bất quá trong lòng nàng cũng nghĩ Chu Á Ninh hỏi vấn đề cũng là tìm cái tâm lý an ủi thôi, con gái không phải là thích nghe lời hứa hẹn sao? Còn nàng thì chỉ cần cho dù là Lâm Thiên Vũ liếc mắt một cái là đủ vui lắm rồi

Nàng cứ nghĩ Chu Á Ninh sẽ không giống với mình không ngờ cũng mù quáng vậy, sao không nghĩ công ty của 2 người là hợp tác mà lại không hiểu biết như vậy? Không hiểu anh ta sao? Đúng là...

Lư Phương Phỉ lưng vào góc tường dù hiểu rõ một nam nhân sao? hiểu rõ nhiều hơn nữa đều không thể khiến hẳn yêu, thật ảm đạm.

Trong ngõ hẻm hai người kia vẫn còn ở giằng co, không có người chú ý tới ở góc đường này Lư Phương Phỉ cười khổ, thời gian trôi mà không chiếm được đáp án có lẽ chính nàng cũng đã biết đáp án

“Không trả lời vậy là lựa chọn Lư Phương Phỉ .” Chu Á Ninh có chút chán nản

“Nếu đã như vậy Lâm Thiên Vũ! Chúng ta chia tay đi.” Lời này nàng muốn nói đã lâu rồi, nhưng hôm nay nói ra không khỏi thấy buồn, sắc mặt ảm đạm, lúc đi qua Lâm Thiên Vũ cánh tay của nàng đột nhiên bị giữ chặt. Đứng nguyên tại liên nghe Lâm Thiên Vũ ở sau nói:

“Rốt cục thì em cũng nói ra lời này, nói cho anh biết vì cái gì?”

Bây giờ là gì vậy?

Lư Phương Phỉ giật mình về tai nghe mặc dù nàng không phải là cố ý nghe bọn họ nói chuyện nhưng là có liên quan đến việc yêu đương của Lâm Thiên Vũ nên nàng không thể không quan tâm, hai người này chẳng qua là mâu thuẫn nhỏ sao lại đến mức chia tay. Theo lý thuyết Chu Á Ninh đề xuất chia tay nàng cần phải vui mới đúng, nhưng là nghĩ tới Lâm Thiên Vũ có lẽ sẽ bị thương, có thể sẽ khổ sở, lòng của nàng trầm xuống. Biết Lâm Thiên Vũ nhiều năm như vậy nàng lần đầu tiên nhìn thấy hẳn quan tâm 1 cô gái như vậy, còn nghĩ bọn họ đã là vị hôn thê của nhau rồi, nghĩ Lâm Thiên Vũ sẽ cưới cô gái này, yêu thích cô ta đến mức như vậy, giờ lại thế này sao?

Lâm Thiên Vũ không thích mình Lư Phương Phỉ đã sớm biết mình, yêu 1 người là chuyện của mình, dù đối phương tiếp nhận cũng tốt, cự tuyệt cũng vậy đều không thể thay đổi tâm ý của nàng. Đúng là giờ khắc này lòng của nàng không hiểu sao lại khẩn trương nhất là khi nghe được giọng Lâm Thiên Vũ lạnh lùng.

“Anh muốn nghe lời nói thật vì cái gì?” Lâm Thiên Vũ giọng thực bình tĩnh làm cho người ta đoán không ra hẳn đang suy nghĩ cái gì.

Chu Á Ninh rút tay ra, thanh âm của nàng run rẩy:

“Không vì cái gì cả! Tôi nói chúng ta chia tay đi...”

Bá bá...

Hai tiếng còi ngắt lời nàng một chiếc xe thể thao màu đỏ chẳng biết từ lúc nào dừng ở đầu ngõ trong xe là 1 nam nhân tóc vàng.

Chu Á Ninh dừng một chút nói

“Tôi đã không yêu còn yêu anh nữa, tạm biệt!” Quay đầu đi ra

Đương nhiên Lâm Thiên Vũ nhìn thấy kẻ ở đầu ngõ kia và Chu Á Ninh quan hệ cũng không tầm thường nháy mắt đã hiểu. Bất kể thế nào nói thì hẳn đối với Chu Á Ninh là thật lòng nhưng khi nhìn người mình yêu bởi vì nam nhân khác mà phản bội mình lửa giận trên đầu bốc lên phần nộ.

“Chu Á Ninh! Anh ta là ai?”

Lư Phương Phỉ nghe được tiếng giận dữ đã nhìn thấy Lâm Thiên Vũ đuổi theo bóng lưng Chu Á Ninh. (L: vì cái nhìn 1 phía này mà hiểu lầm mãi, anh ta ko phải tiếc mà đuổi theo mà chỉ biết tên kia là ai thôi)

Xe đã dần khởi động Lâm Thiên Vũ đuổi theo không có ý định dừng lại bước chân. Lư Phương Phỉ cảm thấy trong đêm chiếc xe Audi đỏ kia như ngọn lửa đỏ rực trong đêm đen, còn sau nó là 1 con báo đang giận dữ đuổi theo, chạy qua ngã tư đường...Đột nhiên 1 cái đèn đang lao tới.. nháy mắt... Lư Phương Phỉ mắt trừng lớn, chân chạy nhanh tới đó hô to một tiếng:

“Thiên Vũ! Coi chừng...”

Chi... Két... Chiếc xe kia phanh gấp vì quá bất ngờ.

2. Chương 2

“Theo như lời người chứng kiến ở nơi xảy ra tai nạn xe là có 1 người đàn ông đuổi theo một chiếc xe thể thao màu đỏ, khi qua ngã tư không chú ý nên đã bị 1 chiếc xe đang chạy tới lúc đó đâm vào...” Lời phát thanh viên truyền hình đưa tin

Trong bóng tối của 1 căn phòng, có 1 người đàn ông đang nằm trên giường lặng lẽ xem tivi. Khuôn mặt như đang đắm chìm suy nghĩ gì đó, hay là có vẻ đang ngẩn người ra. Khuôn mặt rất tiêu tụy làm cho người ta thấy xót xa, lại khó gần.

Bên cạnh đột nhiên có tiếng thở dài Lư Phương Phỉ cau mày ngẩng đầu lên nhìn Lâm Thiên Vũ, đã 10 năm rồi, vẻ mặt hần mà nàng luôn thấy là rất tự tin, nhưng lúc này thật cô đơn. Vừa quay đầu lại đụng phải mẹ của Lâm Thiên Vũ. Tựa hồ bác ấy 1 đêm không ngủ vì lo cho con trai, nhìn già đi rất nhiều, làm nàng cũng rất buồn. Lư Phương Phỉ thu hồi nỗi buồn trong lòng, nắm tay an ủi Lâm phu nhân

“Bác gái thực xin lỗi! Là con không chiều cố tốt cho Thiên Vũ.”

Cha mẹ của Lâm Thiên Vũ sống ở nước ngoài, mọi việc kinh doanh đều do Lâm Thiên Vũ đảm nhiệm. 5 năm trước Lâm Thiên Vũ cùng Lư Phương Phỉ hợp tác mở công ty Kim cương Vũ Phỉ, mỗi bên nắm giữ 50% cổ phần.

Đối với quan hệ lâu năm của 2 tập đoàn này thì họ rất quan tâm đến con cái của bọn họ, coi như con cái trong nhà: Lâm Thiên Vũ thì tính tình bướng bỉnh, Lư Phương Phỉ thì cố chấp. Đối với Dương Phụng Kiều thì Phương Phỉ là 1 cô bé rất đoan trang, thanh tú. Nó nói vậy làm mình cũng thấy hơi có lỗi.

“Phương Phỉ con nói lời này làm cho người làm mẹ như bác thấy khổ thẹn quá. Bác không biết nên làm những gì nữa...” Dương Phụng Kiều lại thở dài

“Ta từ trước đến nay luôn coi con như con cái trong nhà nhưng mà Thiên Vũ thằng bé này nó...”

“Thôi mà bác con không có ý gì khác chẳng qua là khi Thiên Vũ gặp tai nạn lúc đó con cũng ở nơi đó mà lại không giữ kịp bạn ấy làm con thấy rất áy náy.”

“Không đừng có áy náy, nếu nói ra thì Thiên Vũ đứa nhỏ này đã nợ con quá nhiều, có lẽ do số mệnh của nó thôi!”

Dương Phương Kiều ngừng lại một chút, trong phòng Lâm Thiên Vũ tựa hồ nghe có tiếng người nói chuyện đột nhiên rỗng lên:

“Ai ở đó cút đi cho tôi, toàn bộ đi hết đi, tôi không muốn gặp ai hết!”

“Cậu ấy...”

Lâm Thiên Vũ giọng khàn khàn, nghe lời hắn nói với sự hiểu biết 10 năm của nàng thật không tin lời vừa rồi là do hắn nói. Không thể tin được vào lỗ tai của mình. Thực là Lâm Thiên Vũ vẫn luôn bình tĩnh, và phong độ đó sao?

“àì...”

Dương Phương Kiều nhẹ nhàng khép cửa vào kéo tay Lư Phương Phỉ xuống nhà, bà lại một lần nữa thở dài

“Phương Phỉ! Ta vẫn coi con là con dâu của mình không nghĩ tới Thiên Vũ lại thích cô gái kia như vậy, vậy thì ta sẽ coi con như con gái ruột của mình vậy!...”

“Bác gái...” Lư Phương Phỉ lau đi lệ trên mặt bà Dương Phương Kiều.

Ngày Lâm Thiên Vũ bị tai nạn xe cộ, Lư Phương Phỉ là người đầu tiên tới hiện trường, cũng là nàng cầm lấy điện thoại di động gọi xe cứu thương một khắc kia nàng cũng không thể biết được tại sao mình lại bình bình được như vậy, vẫn có thể tỉnh táo chứng kiến người mình yêu nằm trong vũng máu, trên mặt, trên người đều là máu.

Nàng còn nhớ rất rõ, Chu Á Ninh ngồi ở cổ xe màu đỏ xe kia cách đó không xa dừng lại mấy giây rồi lại vụt đi. (L: đúng là loại phụ nữ tham tiền, ko lương tâm, thế mà lại khiến A.Vũ yêu, ông này đúng là mù...)

Xe cấp cứu rất nhanh chạy đến, cảnh sát cũng tới, thân là người chứng kiến Lư Phương Phỉ cũng phải tới cục cảnh sát khai báo, cũng không nói ra sự thật khuya như vậy mà Lâm Thiên Vũ cái chạy như điên trên đường.

Lâm Thiên Vũ lúc ở trong phòng cấp cứu thì Lư Phương Phỉ ở ngoài hành lang đứng túc trực suốt hơn 7 giờ, đến khi thấy Lâm Thiên Vũ được đẩy ra toàn thân quần đầy băng gạc.

Bác sĩ nói:

“Phổi của bệnh nhân bị bầm tím nghiêm trọng, đầu xương bánh chè bên trái bị tổn thương, chân bị gãy xương...”

Lư Phương Phỉ lúc ấy nghe trong đầu “ong” một tiếng, ù tai, hoa mắt thấy trời đất như sụp đổ.

Lúc Lâm Thiên Vũ bị đụng ngã xuống đất nàng cũng không có sợ hãi như thế nhưng bây giờ nghe tin từ bác sĩ, không còn kiên cường nổi nữa.

“Cậu ấy... còn có thể đứng lên được không?” Lư Phương Phỉ giọng trầm xuống

“Chúng tôi đã lấy ra những mảnh vụn của xương bị vỡ, do cách xương bánh chè rất gần cho nên chúng tôi đã cố định ở bắp chân tấm thép, bệnh nhân cũng không phải là không thể đứng lên nhưng chủ yếu phụ thuộc vào ý chí của người bệnh...”

Lư Phương Phỉ nhìn Lâm Thiên Vũ bị đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, rồi lúc này mới gọi điện thoại báo tới Mĩ cho cha và mẹ Lâm Thiên Vũ, rồi lặng lẽ rời đi.

Mười năm làm bạn nàng lại biết thừa tính tình của Lâm Thiên Vũ rất quật cường, hắn sẽ không muốn bị người ngoài chứng kiến vẻ chật vật của hắn. Lư Phương Phỉ lựa chọn cách yên lặng, nàng mạnh mẽ giữ vững tinh thần, rồi đi đến công ty giải quyết công việc. Và điều tra chủ nhân của chiếc Audi đỏ kia nữa. Lúc điều tra ra anh ta cũng là 1 chủ của 1 công ty kim cương, nhìn thì sẽ giàu hơn so với Lâm Thiên Vũ nhưng đáng tiếc... Chu Á Ninh tựa hồ cũng không biết thực lực đích thực của Lâm Thiên Vũ rồi. (L: thế mới bảo nàng ta nghĩ mình thông minh nhưng đúng là thực ngu ngốc, bình hoa mà chỉ thế thôi)

“Phương Phi?”

Dương Phượng Kiều thấy Lư Phương Phi có vẻ thất thần, vỗ vào tay của nàng.

Lư Phương Phi có chút thất lễ.

“ Con xin lỗi, là do con chỉ đang lo lắng cho tình huống bây giờ của Thiên Vũ.”

Dương Phượng Kiều cũng rất lo lắng

“Vốn là theo lời bác sĩ dặn dò thì Thiên Vũ ít nhất phải điều trị tại bệnh viện nửa tháng nhưng là khi Thiên Vũ tỉnh lại tâm tình của nó rất không ổn định, không phối hợp với bác sĩ trị liệu, cự tuyệt mọi người...”

Những ngày đó Lư Phương Phi cũng không có đi gặp Lâm Thiên Vũ nhưng là nàng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của Lâm Thiên Vũ thế nào.

“Ta cùng ba Thiên Vũ không có cách nào đành phải nói với bác sĩ, bác sĩ nói về nhà có lẽ có thể ổn định cảm xúc của Thiên Vũ , nhưng là con vừa rồi cũng nhìn thấy đó thằng bé kia...”

Dương Phượng Kiều vừa nói , vừa lau nước mắt

“Thôi mà bác! Con đi rót cho bác cốc nước.”

Nàng nói rồi đứng dậy lại bị Dương Phượng Kiều vội vàng kéo lại đứng lên vội vàng nói:

“Con nghĩ ta già yếu vậy sao? người cần phải uống nước giữ bình tĩnh là chính con đó...”

Dương Phượng Kiều đi về phía trước một bước nhưng trước mắt đột nhiên tối sầm, thân thể liền ngã xuống, cũng may Lư Phương Phi nhanh tay ôm lấy bà có chút lo lắng nói:

“Bác, bác có sao không ?”

“Ta không sao.” Dương Phượng Kiều lay lay huyết Thái Dương

“Những ngày qua vì chăm sóc Thiên Vũ nên đã lâu không có 1 giấc ngủ tốt lành, Thiên Vũ bệnh thành ra như vậy còn Tổng công ty ở Mỹ cổ phiếu không yên, ba nó buổi sáng cũng đi Mỹ...”

Lư Phương Phi biết bác gái thực tại rất suy yếu, vội đỡ bà ngồi xuống ghế sofa, đứng dậy đi rót nước đưa cho bà.

Cũng trong thời gian đó Lư Phương Phi liền đưa ra 1 quyết định

“Bác! Con có cái yêu cầu hơi quá đáng...”

“Phương Phi giữa con và ta không cần khách sáo, ta sớm coi con là người một nhà.” Dương Phượng Kiều không hiểu nhìn cô bé này.

Lư Phương Phi bị bác gái nhìn như vậy trên mặt đột nhiên đỏ lên, có vài phần thẹn thùng liền cúi đầu xuống, vừa cười vừa nói:

“Bác con muốn ở lại đây chăm sóc cho Thiên Vũ.”

“Con...” Dương Phượng Kiều không nghĩ tới Lư Phương Phi nói yêu cầu quá đáng là yêu cầu này, là nó dám tự ôm phiền toái về mình đó chứ, con bé này... Dương Phượng Kiều lúc còn trẻ đi theo phụ thân Lâm Thiên Vũ dốc sức vì sự nghiệp, ở trong thương trường gặp qua rất nhiều nữ nhân, bà cũng trải nghiệm nhiều bà cảm giác mình không nhìn lầm người. Lúc Thiên Vũ bị tai nạn trọng thương, Lư Phương Phi còn có thể làm việc nghĩa không chùn bước , vẫn luôn ở bên cạnh con mình, cô gái này dù là không thành con dâu của mình cũng đáng được một người thật tốt yêu thương nó. Chỉ là thằng nhóc Thiên Vũ lại không giác ngộ.

Mặc dù vui mừng thấy Lư Phương Phi thực lòng như vậy nhưng Dương Phượng Kiều vẫn còn có chút chán trù

“Phương Phi à! Ta biết rõ tâm ý của con nhưng bây giờ Thiên Vũ không thể so với trước, tai nạn xe cộ lần này tuy nói là gây chân còn có hi vọng đứng lên nhưng hiện giờ nó mỗi ngày không ăn, không uống, tính khí thì hung dữ, cáu gắt, bác còn không khuyên được nó. Cám ơn con đã có lòng nhưng ta không muốn con chịu khổ như vậy! Con đã vì nó mà làm rất nhiều rồi nhưng tên nghịch tử kia cũng không biết quý trọng...”

“Bác!...” Lư Phương Phỉ vẻ mặt nghiêm túc ngắt lời, tại bên chân của bà quỳ xuống

“Mong bác hãy cho con chăm sóc Thiên Vũ, con không cầu cậu ấy hồi báo, nhìn cậu ấy bây giờ con rất khó chịu, nếu không tự mình chăm sóc thì con thấy tim mình như bị dao cứa. Bác thân thể cũng không tốt, mấy ngày nay cũng vất vả nhiều rồi. Nếu như bác không chê xin hãy cho con 1 cơ hội để cho con chăm sóc cậu ấy, coi như đây là sự cố gắng cuối cùng để Thiên Vũ yêu con...” (L: yêu quá chị thật là tự mình chịu thiệt thòi rồi)

Lư Phương Phỉ nói xong rất nghiêm túc làm cho Dương Phượng Kiều vừa giật mình lại cảm thán, nàng cho rằng Lư Phương Phỉ chẳng qua là thương tiếc thân thể Thiên Vũ chiều cố nó không nghĩ tới con bé vì tình yêu lại đến mức này, một cơ hội cuối cùng đương nhiên phải tranh thủ cho dù không vì Thiên Vũ thì cũng muốn thành toàn cho nó.

Cùng ngày đó Lư Phương Phỉ liền ở lại Lâm gia, trong lúc Dương Phượng Kiều làm cơm tối cho Lâm Thiên Vũ, lại bị đưa ra, còn nguyên thấy Lâm mẫu ánh mắt chán nản, Lư Phương Phỉ càng thêm quyết tâm chăm sóc cho Lâm Thiên Vũ.

Ban đêm, Dương Phượng Kiều lôi kéo Lư Phương Phỉ nói chuyện cả một buổi tối, từ chuyện của Lâm Thiên Vũ khi đến việc Lâm Thiên Vũ thích gì, ... rồi sao đó bà dần dần tiến vào mộng đẹp. Lư Phương Phỉ có thói quen ngủ sớm đúng là nghe xong những chuyện rất thú vị của Lâm Thiên Vũ lại thật lâu không thể ngủ.

Nàng nhẹ lật chăn lên, khoác vào chiếc áo khoác lạng lẽ đi đến cửa phòng Lâm Thiên Vũ, cửa không có khóa nàng nhẹ nhàng mở liền đi vào.

Có lẽ là sợ Lâm Thiên Vũ buổi tối có chuyện gì cần đứng lên, nên trong phòng thấp 1 chiếc đèn tường nhạt, Lâm Thiên Vũ ngay cả lúc ngủ mày cũng cau lại .

Lúc ở khe cửa thấy cũng không rõ ràng đến gần nhìn trên mặt Lâm Thiên Vũ có vài vết thương chắc do vụn thủy tinh làm bị thương, nhìn mà Lư Phương Phỉ tim co lại muốn ngừng thở. Đã 10 năm bên cạnh hẳn giờ phải nhìn hân thể này, lòng đau nhức không thôi. Trên người hẳn mỗi một chỗ đều có vết thương.

Lư Phương Phỉ ngồi quỳ ở bên giường duỗi ra ngón tay, dừng lại ở giữa không trung, nhưng vẫn chậm khê vuốt lông mày hắn, xuống đến khóe miệng. Nhớ đến cặp môi lạnh băng lúc nàng hôn hắn, nước mắt trên mặt Lư Phương Phỉ rơi xuống.

Thực xin lỗi... Lư Phương Phỉ nói ra không tiếng động, nói lời xin lỗi. Kỳ thật tại trong nội tâm Lư Phương Phỉ thì việc không dám tới gặp Lâm Thiên Vũ còn có một nguyên nhân khác, nàng thấy áy náy.

Nếu như ngày đó nàng không phải là chứng kiến Chu Á Ninh kéo tay nam nhân khác. Nếu như không phải là nàng chọn cách hôn môi Lâm Thiên Vũ... nếu như nàng kịp thời giữ chặt tay của hắn... có lẽ chuyện hôm nay sẽ không phát sinh.

Lư Phương Phỉ làm việc chưa từng bao giờ thấy hối hận, nhưng là hôm nay nàng hối hận... ngàn vạn lần hối hận... nếu như thời gian có thể lùi lại nàng nghĩ nàng cũng chỉ có thể chọn cách hôn Lâm Thiên Vũ, lại hi vọng người gặp tai nạn là mình mà không phải là người đàn ông nàng yêu sâu đậm.

Nàng ở lại không phải là vì chuộc tội... mà là vì yêu!

Nàng nghĩ vì yêu cho nên khi chứng kiến Chu Á Ninh lên xe nhất quyết rời đi, Lâm Thiên Vũ mới có thể liều lĩnh như vậy đuổi theo, muốn níu kéo tình yêu của hắn.

Hiện tại Lư Phương Phỉ bao nhiêu có thể hiểu được hành động điên cuồng lúc ấy của Lâm Thiên Vũ, ai có thể bình tĩnh được khi người mình yêu ra đi...Đúng là ai có thể nghĩ đến cục diện phát sinh ngày hôm nay vì 1 kẻ ra đi mà 1 kẻ trọng thương đang chán trường. Lâm Thiên Vũ chán không chỉ vì người yêu, mà còn vì nỗi đau thấu vào trong tim hắn.....

Sáng sớm hôm sau, Lư Phương Phỉ đã đến chậm lúc nàng tỉnh lại thì Dương Phượng Kiều sáng sớm đã ngồi xe tới sân bay quay về Mĩ.

Bà Dương Phượng Kiều để lại phong thư, trong thư biểu đạt bà đối với Lư Phương Phỉ rất cảm tạ, khích lệ cô cố gắng lên! Khích lệ cô có thể giúp con trai bà đứng lên.

Từ khi Lâm Thiên Vũ từ bệnh viện về nhà thì Lâm gia liền cất cử người giúp việc, Lư Phương Phỉ trong phòng bếp làm hai phần bữa sang đơn giản.

Cha mẹ của Lư Phương Phỉ ở Mĩ nên từ nhỏ nàng cũng rất sống rất độc lập, do đặc trưng cuộc sống như vậy nên nàng không có tình cảm của những cô thiên kim nhà giàu.

Bánh mì nướng thêm trứng gà, một ly sữa nóng.

Lư Phương Phỉ bưng hai phần bữa sáng đi đến cửa phòng Lâm Thiên Vũ, hiện tại trong nhà này chỉ còn lại nàng cùng Lâm Thiên Vũ. Mặc dù trước kia bọn họ thức đêm làm thêm giờ cấp tốc hoàn thành bản thiết kế nên cũng thường xuyên ở công ty có khi thậm chí trong vòng mấy tháng trong phòng của căn nhà này chỉ có 2 bọn họ “ở chung”. Nghĩ đến đây Lư Phương Phỉ liền toàn thân tràn đầy ý chí chiến đấu. Dù cho kết quả xấu nhất xảy ra thì Thiên Vũ chưa bao giờ yêu nàng, còn xảy ra tai nạn xe cộ, còn chuyện gì tồi tệ hơn bây giờ? Nếu đã như vậy nàng không cần phải đi quan tâm hấn nghĩ như thế nào, mặc kệ cái nhìn của người khác nàng chỉ muốn chăm sóc Lâm Thiên Vũ thật tốt, toàn tâm toàn ý chỉ vì yêu!

Không hiểu vì hơi khấn trương nên Lư Phương Phỉ hít một hơi thật sâu rón rén đẩy cửa ra. Xa xa nhìn kẻ còn nằm ở trên giường Lâm Thiên Vũ, cũng không biết hấn tỉnh hay không chỉ biết mặt hấn vẫn cau lại. Hay do vết thương làm đau?

Lư Phương Phỉ tâm tư suy nghĩ mông lung. Tối qua nàng ở bên cạnh giường hấn đứng hồi lâu mới rời đi, kỳ thật nàng nghĩ mỗi ngày đều cùng hấn như vậy, nếu như có thể nàng chỉ hi vọng thương thế của hấn chuyển dời đến người mình, làm thế nào có thể chia sẻ nỗi đau của hấn đây!

Lư Phương Phỉ đi đến chiếc bàn ăn đối diện giường, để đĩa thức ăn xuống, vừa mới quay người, mặt liền bị 1 cái gối đập vào. Chân hơi lảo đảo thiếu chút nữa ngã xuống liền nghe thấy người đối diện kia hét lên, thanh âm khàn khàn rất hung dữ.

“Ai cho phép người tiến vào, tôi không phải đã nói không cho phép bất luận người nào đi vào hay sao? Cút ra ngoài cho ta!”

Lư Phương Phỉ chỉ là thoáng kinh ngạc nhưng cũng không nhú mày thở dài, cầm lên chiếc gối nhìn về phía Lâm Thiên Vũ.

Nàng rốt cục thấy rõ ánh mắt của hấn kể từ sau khi Lâm Thiên Vũ bị thương, nàng sẽ không nhìn thẳng hấn trong trí nhớ đôi mắt sáng láng, thanh tĩnh kia giờ đây tràn ngập tang thương, giống như bị bụi phủ kín nhìn không rõ, không hiểu hiện tại Lâm Thiên Vũ đang suy nghĩ gì.

Lâm Thiên Vũ gì nhìn rõ người đối diện cũng có chút sợ sệt.

Trong lúc nhất thời trong phòng ngủ yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng thở của hai người, Lư Phương Phỉ cười nhạt một tiếng, coi như không có chuyện gì xảy ra bưng lên đĩa thức ăn đi đến trước mặt Lâm Thiên Vũ.

“Như thế nào? Ngay cả tớ cậu cũng không muốn gặp ư?”

Nàng đem khay để ở đầu giường, bưng lên ly sữa đưa cho hấn.

“Mẹ cậu buổi sáng nay đã trở về Mĩ, bây giờ tớ ở lại nơi này. Cậu ăn điểm tâm trước đi.”

Lư Phương Phỉ là 1 cô gái rất thông minh và khéo léo, rất biết cách nói chuyện, biết lựa thời thế nên không nói trước mặt Lâm Thiên Vũ đến chữ “chiều cố” để tránh hấn bị kích thích.

Lâm Thiên Vũ mím môi không nói lời nào, cúi đầu nhìn ly sữa trước mắt chừng ba bốn giây đột nhiên giơng tay ra hất đổ ly sữa, hét lên:

“Cút!”

Ly sữa còn rất nóng, những giọt sữa bay tung toé trên không trung, do gần quá nên Lư Phương Phỉ không cách nào tránh được bị sữa bắn vào trên mặt, theo gương mặt trơn vào trong cổ áo. Lư Phương Phỉ giật mình trong một lát đưa tay loạn xạ ở trên mặt tùy ý xoa xoa, trên mặt cũng không lộ ra vẻ bất mãn gì cho dù Lâm Thiên Vũ trọng thương đối tính nàng cũng hiểu biết hấn. Loại này là bệnh nhân cảm xúc không yên, biểu hiện ra ngoài hành vi thường thường là cố ý, chỉ vì muốn phong tỏa nội tâm của mình.

Lư Phương Phỉ từ tủ đầu giường cầm lấy một ly khác vốn là của nàng không nhanh không chậm nói:

“Thừa dịp còn nóng hãy uống đi.”

Lúc này đây Lâm Thiên Vũ rất cục ngắc đầu lên so với lúc ngủ thì nhú chặt mày nói từng chữ từng câu: “Tổ – không – nghĩ – muốn – nhìn – thấy – cậu...”

Lư Phương Phỉ nghiêng đầu nhún nhún vai

“Vây thôi, ăn điểm tâm đi! Tổ liền sẽ biến mất trước mặt cậu ...” Nàng còn có rất nhiều chuyện phải làm đó. Nào là xem xét phòng vệ sinh, mở mọi cửa sổ ra, không khí trong phòng này rất thiếu sinh khí.

Còn Lâm Thiên Vũ là kẻ gặp uy hiếp không chịu thỏa hiệp hần cười lạnh một tiếng, nhìn cũng không nhìn Lư Phương Phỉ lại một lần nữa giơ tay lên đánh bay ly sữa trong tay nàng, kéo cánh tay của nàng. Phút chốc Lư Phương Phỉ ngã xuống giường, hai người gần kề. May không có chạm vào miệng vết thương của hần Lư Phương Phỉ yên tâm, liền nghe giọng Lâm Thiên Vũ nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

“Tôi nói lần cuối cùng. Cút ra ngoài kể cả cậu tới cũng không muốn gặp lại!”

Lâm Thiên Vũ hung hăng đẩy Lư Phương Phỉ lại té ngã trên đất.

“Ái...” Lư Phương Phỉ đau rên một tiếng, cúi đầu nhìn bàn tay chống đất chạm phải miếng thủy tinh vỡ, làm da nàng bị cứa vào, máu tươi chảy ra. Còn kẻ kia thì vẫn điềm nhiên đắp chăn như hoàn toàn không thấy Lư Phương Phỉ tồn tại.

Lư Phương Phỉ nhịn đau đứng lên, nhìn thủy tinh gắn vào da thịt thì so với vết thương trong lòng của kẻ kia có đáng gì? vết thương đó đau dễ trị như vết thương này. Phản ứng cực đoan này của Lâm Thiên Vũ hết thấy đều ở trong dự liệu của Lư Phương Phỉ hần hung dữ, bất mãn, phần nộ, toàn bộ nàng có thể tiếp nhận, bây giờ Lâm Thiên Vũ còn biết đem bất mãn trong lòng hô lên ít ra so với cự tuyệt nói chuyện thì là tốt lắm rồi.

Đúng là như vậy sao có thể bỏ mặc Lâm Thiên Vũ, đừng nói trong lòng hần bị thương, mà ngay cả hi vọng hần có thể đứng lên cũng rất mong manh.

3. Chương 3

Lư Phương Phỉ rửa sạch vết thương trên tay mình cầm lấy cây chổi lên lầu lại phát hiện thấy cửa phòng Lâm Thiên Vũ khóa trái!

Gì thế ? Lâm Thiên Vũ cũng được nhỉ, tuy nói bên giường có xe lăn nhưng hần tự mình leo lên, thật đúng là... giỏi nha!

Lư Phương Phỉ không khỏi mỉm cười có đôi khi tính tình của Lâm Thiên Vũ cũng có lúc trẻ con.

“Lâm...” Lư Phương Phỉ muốn gõ cửa nhưng lại thôi, định kêu Lâm Thiên Vũ mở cửa ra nhưng dù hần có thể khóa cửa thì cũng chưa chắc có sức để mở ra, mà tên nhóc này không muốn mở cửa nữa chứ!

“Thiên Vũ cậu cần thận thủy tinh đó! “

Lư Phương Phỉ ở ngoài cửa nói còn Lâm Thiên Vũ mặt nhợt nhạt dựa ở đầu giường, trên trán hần toát ra những giọt mồ hôi vì khóa lại cửa mà toàn thân hần mất hết khí lực mãi mới bò lên trên xe lăn, và khóa cửa phòng lại. Nếu là khi trước chỉ đi vài bước nhẹ nhàng xong bây giờ nặng nhọc như muốn đòi mạng vậy!

Lư Phương Phỉ tính vô cùng tốt chỉ có nhắc nhở một câu như vậy liền thôi, mà Lâm Thiên Vũ cũng chẳng có tâm tư đi nghe nàng nói chuyện, bây giờ hần chỉ cần nhắm mắt lại trong đầu đầy những hồi tưởng lại vụ tai nạn ngày đó Chu Á Ninh nói xong một câu nói, rồi cứ thế dứt khoát đi không quay đầu lại làm tim hần nhói đau. Mặc dù trước đó hần đã có chuẩn bị tâm lý nhưng không nghĩ người con gái kia lại nhẫn tâm tới mức như vậy. Hần bây giờ còn thành 1 tên phế vật, không cách nào đứng lên ai cũng nhìn hần với ánh mắt

thương hại, xót xa cho nên hắn không muốn phải gặp bất luận kẻ nào hết. Hắn không cần ai thương hại! Hắn thà cả đời ngồi xe lăn cũng không muốn nhận sự thương hại của kẻ khác.

Những ngày qua Lâm Thiên Vũ còn đang suy nghĩ một vấn đề khác là đêm hôm đó Lư Phương Phỉ rất cuộc vì cái gì mà hôn mình nhưng mà hắn cũng tin rằng cho dù không có nụ hôn kia thì nữ nhân Chu Á Ninh kia vẫn cứ rời đi, kẻ ngồi trên chiếc Audi đỏ kia rất cuộc là ai?

Rất nhiều những nghi vấn khiến hắn càng đau xót cho dù vậy Lâm Thiên Vũ Tâm cuối cùng cũng bình tĩnh tỉnh táo, hắn không có thể khống chế được mình hung dữ, muốn ồn ào náo động gào thét muốn tất cả mọi người đều phát giận.

Lâm Thiên Vũ phần hận đâm vài thành giường, nữ nhân của hắn chạy theo người khác chạy, chân của hắn thì như vậy cuộc sống như thế sống còn ý nghĩa gì, ai cũng không muốn để ý tới hắn và hắn cũng không muốn gặp bất luận kẻ nào... Mới vừa nghĩ như vậy ngoài cửa phòng truyền đến tiếng cửa chuyển động, rồi có vật gì đó nặng đập cửa “lạch cạch” một tiếng rồi chốt rơi trên mặt đất chỉ chốc lát sau cửa phòng được mở ra.

Lâm Thiên Vũ mắt lạnh nhìn vào chiếc cửa và cô gái kia chỉ thấy Lư Phương Phỉ đầy bụi đất đi tới. Hắn lần đầu tiên nhìn thấy Lư Phương Phỉ không chú trọng hình tượng như vậy tùy tiện cầm lấy búa xuất hiện ở trước mặt mình. (L: ha ha , thực nữ cũng biết cầm búa, anh cẩn thận đập a 1 cú,... đi!)

“Ài... Tớ tìm lâu mới tìm được cái này.” Lư Phương Phỉ nhìn cái búa đang đưa trên tay nàng hướng về phía Lâm Thiên Vũ lộ ra hàm răng trắng tinh, sáng chói cười một tiếng

“Cửa đã bị như vậy rồi! Nay dù cậu không muốn gặp tớ thì cứ tự mình nói, không cần thiết phải khóa cửa, miễn cho phải thay cánh cửa khác” (L: có phần cảnh cáo)

“Lư Phương Phỉ! Cậu rất cuộc muốn làm gì?”

“Còn có thể làm gì cậu không nhìn thấy sao? Bỏ khóa, quét dọn.”

Lư Phương Phỉ để xuống cái búa cầm lấy cái chổi bên cạnh cửa nói ra: “Nếu như cậu không thích uống sữa tươi thì ngày mai chúng ta chuyển qua húp cháo, nếu như cậu không thích cháo thì tớ còn biết làm mỳ ý...”

“Đủ rồi!” Lâm Thiên Vũ nắm lên cái gối hướng về phía Lư Phương Phỉ ném.

“Đừng có lãng phí công sức! Tôi cái gì cũng không muốn ăn và càng không muốn nhìn thấy cậu.”

Lư Phương Phỉ cúi người xuống đem gối nhặt lên, giống như tiếc nuối lắc đầu

“Tớ nói Thiên Vũ này ném loạn đồ cũng không phải là thói quen tốt, gây lộn xộn tớ lại phải dọn...”

“Không ai cầu xin cậu dọn, đi ra ngoài cho tôi!”

“Không sao! Cậu không cần cảm tạ tớ, tớ không phải là vì cậu, mà vì bác gái nha, tớ đã đồng ý với bác là sẽ ở lại đây tới khi bác về, nên muốn dọn dẹp nhà cho gọn gàng, sạch sẽ thôi.” Lư Phương Phỉ cười le lưỡi một cái, dí dỏm mặc kệ tên kia.

Lâm Thiên Vũ sững sờ, lập tức càng phần nộ đầy trong lòng, hắn trong tích tắc đã bị Lư Phương Phỉ chọc giận đến mức muốn nổi trận lôi đình, hắn biết rõ Lư Phương Phỉ nói năng rất lợi hại nhưng bây giờ nàng làm bộ dạng này hắn tự dưng thấy có linh cảm xấu.

Hắn nói đông, Lư Phương Phỉ liền lộn tây, chẳng liên quan gì tới nhau cả! Lư Phương Phỉ lưu manh như vậy sẽ chỉ làm hắn càng muốn tức giận hận không thể nhảy dựng lên đe dọa nàng nhưng là hắn đứng không nổi chứ đừng nói là nhảy nghĩ đến chỗ này Lâm Thiên Vũ lại thấy chán chường.

Lư Phương Phỉ quan sát thấy rõ ràng vừa rồi trong mắt của Lâm Thiên Vũ rõ ràng dấy lên ngọn lửa nhưng rồi lại vụt tắt.

“Tại sao không nói gì?” Lư Phương Phỉ thử dò xét hỏi.

Lâm Thiên Vũ giọng đột nhiên trầm xuống, suy yếu nằm ở trên giường như buông xuôi, vô lực nói:

“Cậu muốn làm gì thì làm đi.”

Nói xong hẩn mím môi, nhắm mắt lại, coi như không thấy Lư Phương Phỉ tồn tại.

Lư Phương Phỉ thấy mặt hẩn tràn đầy vẻ mệt mỏi biết rõ hẩn trải qua vừa rồi một phen đấu tranh nội tâm nên có lẽ đã mệt. Nàng đi đến bên giường Lâm Thiên Vũ thay hẩn chỉnh lại góc chăn, nhìn thấy sắc mặt của hẩn không tốt lại nghĩ tới hẩn không có ăn điểm tâm giọng lại mềm ra:

“Thiên Vũ cái gì buồn thì nên buồn và hãy quan tâm tới những người lo lắng yêu thương bên cạnh cậu.”
Lư Phương Phỉ tiếng nói rất nhẹ, rất ôn nhu lại như cũ thổi không tan mây mù trong lòng Lâm Thiên Vũ.

Nàng biết rõ dù bây giờ nói cái gì cũng vô dụng, chỉ có thể như thế này lặng yên bên cạnh Lâm Thiên Vũ, hẩn cứ không coi trọng con người của mình như vậy sao nàng đàn lòng, phải nghĩ ra cách để hẩn khôi phục lại tâm trạng.

Lư Phương Phỉ vừa ra đến cửa thì nhìn thật sâu vào Lâm Thiên Vũ, vì để cho hẩn tỉnh lại nàng nhất định phải có hành động mới được.

Từ ngày đó thì Lâm Thiên Vũ cũng không phát giận nữa, Lư Phương Phỉ cùng hẩn “chung sống hoà bình”. Nàng mỗi ngày đều mang đồ ăn tới phòng ngủ của hẩn, không nói một tiếng cứ vậy để ở tủ bên cạnh giường, nói qua vài câu rồi yên lặng đi ra ngoài. Lúc nàng tới lại thì Lâm Thiên Vũ đã ăn một chút thức ăn tuy không nhiều lắm nhưng còn hơn không ăn.

Đúng là những ngày qua mặc kệ Lư Phương Phỉ nói gì thì Lâm Thiên Vũ cũng không liếc nhìn nàng một cái, chứ đừng nói là nói chuyện. Rồi ban đêm khi Lư Phương Phỉ tắm xong, mặc đồ ngủ nằm ở trên giường, vẫn như vài buổi tối trước mắt ngủ.

Kể từ khi chuyển vào biệt thự Lâm gia thói quen ngủ sớm của Lư Phương Phỉ hoàn toàn thay đổi, nàng không phải là không muốn ngủ mà là mất ngủ, buổi tối đêm khuya yên tĩnh nàng nằm ở trên giường luôn lo lắng cho các chân bị thương của Lâm Thiên Vũ, lo lắng hẩn không ngủ yên ổn. Không kiểu tên này ăn gan gì mà 1 chút thuốc cũng không chịu dung, bồi thuốc cũng cự tuyệt. Lâm Thiên Vũ rốt cuộc đang nghĩ gì?

Nàng từng len lén tại cửa phòng ngủ trông thấy hẩn cắn răng, vén chăn lên, đùi phải quắn đầy băng gạc, hẩn thử nâng lên nhưng lại bất lực. Trong lúc nhất thời, Lư Phương Phỉ tựa hồ có thể cảm giác được cảm xúc của Lâm Thiên Vũ rất chán chường, bi phẫn, lại cự tuyệt. Lư Phương Phỉ thở dài, ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ treo tường lúc này Lâm Thiên Vũ cũng đã ngủ đi.

Mấy buổi tối liền nàng cũng sẽ chờ cho Lâm Thiên Vũ chìm vào giấc ngủ rồi len vào phòng của hẩn, yên lặng nhìn hẩn trong chốc lát mới có thể yên tâm mà đi ra. Tối nay, hẩn không có uống thuốc? Chân liệu có quá đau hay không?

Lư Phương Phỉ nghĩ tới liền đứng dậy đi đến phòng bên cạnh nhìn như có vẻ Lâm Thiên Vũ giống như là đã ngủ thiếp đi rồi. Lư Phương Phỉ thở phào nhẹ nhõm nhìn thuốc vẫn còn ở đó.

Trong mấy ngày này vì để cho Lâm Thiên Vũ tỉnh lại nàng đã giành thời gian lên mạng tra những việc liên quan tới tâm lý người bệnh, vì vậy muốn cho kẻ kia có thể khôi phục tinh táo thì bước đầu tiên nhất định phải nói chuyện.

Đúng là mấy ngày trước Lâm Thiên Vũ có vẻ tốt nhưng tại sao lại trầm mặc?

Trên sách nói điều tối kỵ nhất là bệnh nhân phong bế nội tâm, không cùng mọi người tiếp xúc loại tâm lý này sẽ là cản trở rất lớn cho bệnh nhân, rất khó cởi bỏ tâm trạng. Ai! Lư Phương Phỉ thở dài họ nói vậy nàng đều hiểu nhưng giờ nàng nên làm cái gì bây giờ? Nhìn thấy mặt Lâm Thiên Vũ ngày càng gầy gò, nàng có thể làm chỉ là tỉnh táo đốc lòng chiếu cố còn có phương pháp nào có thể làm cho hẩn tỉnh lại thì nàng sẽ đều nguyện ý làm.

“Cậu tối nay hình như đứng ở đây hơi lâu rồi đấy!” (L: như kiểu trẻ con, hờn dỗi)

Trong không gian yên tĩnh vang lên thanh âm trầm thấp, khàn khàn làm cho Lư Phương Phỉ hơi bị giật mình, trong bóng tối nàng mặc kệ đôi mắt bén nhọn kia nàng giơng cao khóe miệng cười trả lời:

“Và cậu cũng không có ý định tiếp tục giả vờ ngủ?”

Tiếng cười tại không gian nhỏ truyền ra, 10 năm hiểu nhau cũng không phải là tùy tiện nói Lư Phương Phỉ biết rõ Lâm Thiên Vũ từ trước đến nay rất ít ngủ, những ngày này nàng đêm khuya đến phòng hắn, hắn làm bộ ngủ sâu và nàng vẫn không muốn vạch trần.

“Lư Phương Phỉ cậu rốt cuộc là muốn như thế nào ?”

Lư Phương Phỉ chau chau mày. So mấy ngày yên lặng đây là câu nói thứ 2 của hắn nha! Nàng không đáp hỏi ngược lại lại:

“Như vậy Lâm Thiên Vũ cậu rốt cuộc định thế nào ?”

Lâm Thiên Vũ nằm ở trên giường ngửa mặt nhìn Lư Phương Phỉ, rất tức giận

“Về sau buổi tối đừng tới phòng của tôi.”

“Kỳ thật cậu có thể tiếp tục làm bộ không thấy tớ, hoặc là cậu coi như tớ là bị mộng du cũng được.” Lư Phương Phỉ lại bắt đầu đùa giỡn khiến Lâm Thiên Vũ nổi cáu

“Tôi nói cho Lư Phương Phỉ cậu như vậy là ý gì? Cậu cảm thấy làm như vậy tớ liền sẽ yêu cậu sao?”

“Tớ không có tự mình đa tình như vậy, cậu nghĩ như thế nào là chuyện của cậu còn tớ muốn làm như thế nào là chuyện của tớ! Cậu có thể không phối hợp nhưng cũng không có yêu cầu tớ.” Lư Phương Phỉ giọng có chút cao.

Đương nhiên Lâm Thiên Vũ nhìn là hiểu rõ lời nói mới rồi của hắn nhất định chọc giận Lư Phương Phỉ. Lâm Thiên Vũ cũng lơ đãng tiếp tục mất lạnh.

“Lư Phương Phỉ chúng ta biết 10 năm , chúng ta đều hiểu rõ đừng cho là tớ không biết cậu bây giờ đang nghĩ gì, nghĩ thừa dịp tớ ý chí bạc nhược yếu kém để tớ yêu cậu, thu hồi vở kịch đang diễn của cậu đi.”

Hắn dĩ nhiên là coi mình là như vậy! Lư Phương Phỉ tức giận đến toàn thân phát run trong đầu chỉ thoáng hiện lên bốn chữ “ quá đả thương người” ! Khóe miệng nàng nụ cười đã sớm hóa thành một khối băng, câu nói châm chọc khiến nó vỡ vụn thành từng mảnh rơi xuống, rơi đầy trên mặt đất.

“Cậu biết tớ đang suy nghĩ gì?” Lư Phương Phỉ cúi thấp người nói:

“Nói một chút thử coi.”

Lâm Thiên Vũ không nghĩ tới nàng sẽ có cử động này, híp lại con ngươi lại cũng không sợ hãi từ khoảng cách gần làm cho Lâm Thiên Vũ thậm chí có thể thấy rõ vật áo của nàng nàng rũ xuống không mảnh vải che thân.

“Mặc kệ cậu đang suy nghĩ gì, tôi không cần sự thương hại của cậu.”

Lư Phương Phỉ càng ngày càng gần, nàng hiện tại thật sự rất muốn mắng chửi cái quái gì là thương hại, cái chết tiệt gì là thương cảm rất muốn bây giờ chặn lại cái miệng ác độc của Lâm Thiên Vũ.

Nàng mạnh cúi đầu cắn vào miệng Lâm Thiên Vũ là tức giận cắn.

Chỉ nghe Lâm Thiên Vũ một tiếng kêu há to miệng đã bị Lư Phương Phỉ kia công phá thành trì.

Thật là đáng chết ! Đây đã là lần thứ hai nữ nhân này dám to gan cường hôn hắn. Cứ như là có cừu oán gì với mình vậy, hôn như vậy à! (L: ha ha, bị cắn...) Tuy là nghĩ như vậy nhưng Lâm Thiên Vũ vẫn không tự chủ được quần lấy lưỡi Lư Phương Phỉ thừa nhận nàng tức giận hôn rất nóng bỏng.

Lư Phương Phỉ đầu ơng ơng lên trong đầu chỉ có tức giận đúng là 1 khắc hôn kia tâm cứ thế sụp đổ.

Nàng từ chỗ quỵn luyến , mong muốn hôn, ái mộ đều vì nụ hôn này mà hồi phục đứng lên những lời nói đau lòng kia của Lâm Thiên Vũ tựa hồ như chưa từng nói, theo gió bay đi. Nàng chỉ muốn một cái hôn như vậy là đủ rồi, nàng chỉ trông mong nụ hôn này thời gian dừng lại lâu một chút như vậy đủ rồi.

Lư Phương Phỉ then thùng duỗi ra đầu lưỡi chạy vào trong miệng của hắn, giống như là sợ quấy nhiễu thánh địa của hắn từ từ lục lọi, cho đến đầu lưỡi của nàng đụng chạm lấy một cái mềm mại nóng ướt. Đầu óc của nàng “oanh” một tiếng tý thì nổ tung còn chưa kịp phản ứng, thân thể của nàng đã bị Lâm Thiên Vũ kéo xuống.

Lư Phương Phỉ trở tay không kịp, đề lên thân thể Lâm Thiên Vũ chỉ nghe Lâm Thiên Vũ một tiếng kêu lên đau đớn, Lư Phương Phỉ lập tức phản xạ có điều kiện nhảy dựng lên.

“Thiên Vũ cậu có sao không?” Lư Phương Phỉ lúng túng liếc đôi môi.

Không xong! Nàng nhất định điên rồi mới làm ra hành động vừa rồi, đã hôn hân 1 lần còn chưa đủ hay sao vì cái gì mà toàn bộ dựa vào cảm tính của mình sao lại hướng tới môi hân?

“Tở...” Lâm Thiên Vũ hít sâu một hơi, nhin được vạt vả

“Rất tốt!” (L: bạn ấy ngượng rồi)

“Nhìn cậu đau đến mồ hôi đều túa ra thế kia tối nay thuốc cậu còn không uống. Bây giờ nhanh đem thuốc uống mau ...” Trong lúc bối rối Lư Phương Phỉ nhớ lại trên đầu giường còn viên thuốc, vội vàng cầm lên đưa tới cho Lâm Thiên Vũ

“Cái thuốc này giảm đau rất hiệu quả, uống nó sẽ ngủ được 1 giấc thật ngon...”

“Không – uống!!!”

Cái cô Lư Phương Phỉ này rốt cuộc suy nghĩ cái gì vừa rồi lúc nàng đụng phải vết thương của mình cũng làm gì đến mức như vậy, người bị thương là hân, đúng là nàng nửa đêm canh ba đi mặc như vậy, lại chạy tới hôn mình... Hân bị thương là ở chân không phải là ” hệ thống sinh lý ” nha!

Hân có phản ứng! Nàng là đang khiêu chiến với sự nhẫn nại của hân ư? Lần đầu phát hiện cô gái từ trước đến nay luôn khôn khéo như Lư Phương Phỉ cũng có lúc ngây ngốc bất quá sắc thái trên mặt kia sau khi hôn xong gương mặt đỏ vẫn chưa có dấu hiệu hết, vẻ đẹp đó cứ thể toả ra, thẹn thùng rất đáng yêu. Hết lần này tới lần khác nghĩ như vậy dư vị nụ hôn như còn chưa hết làm cho Lâm Thiên Vũ bụng dưới lại là căng lại. Lâm Thiên Vũ không khỏi nhủ mày liền nghe thấy giọng quát của Lư Phương Phỉ

“Lâm Thiên Vũ cậu bị xe đụng hư chân hay là cái đầu của cậu cũng bị hư luôn?”

Lâm Thiên Vũ neho mắt lại, trong mắt che lấp sóng ngầm mãnh liệt

“Cậu có bản lĩnh lặp lại lần nữa xem”

Có vẻ như nguy hiểm dần tới gần Lư Phương Phỉ cũng không phát giác, cúi đầu vẫn còn đang suy nghĩ xem như thế nào để buộc Lâm Thiên Vũ đem thuốc uống vào. Hay trực tiếp lặp lại chiêu cũ dùng miệng cạy miệng của hân ra? Có thể nói thì là như vậy nhưng Lâm Thiên Vũ có thể hay không chịu uỷ khuất bị mình chiếm tiện nghi? (L: chưa biết ai chiếm của ai...)

“Tở cảm thấy ...” Lư Phương Phỉ ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào thuốc trên tay trong lòng tính toán hay là dùng miệng uy so với thực tế nên thừa dịp bắt ngờ...

“Cậu nếu không phải là đầu óc bị đụng hư thì nếu không làm sao lại trẻ con như vậy ngay cả thuốc cũng không dám uống!”

Nói rồi Lư Phương Phỉ đem thuốc ném vào trong miệng của mình, còn chưa cúi người cùng lúc đó Lâm Thiên Vũ đã hoàn toàn bốc lửa lên tay kéo lấy Lư Phương Phỉ mạnh chặn lại miệng của nàng.

Lâm Thiên Vũ hôn truyền lại vẻ tức giận của mình, hân giống như là muốn đem bất mãn toàn thân phát tiết ra, không chịu buông bất cứ gì trong miệng của Lư Phương Phỉ, đầu lưỡi xẹt qua hàm răng nàng gặm nuốt môi của nàng, thậm chí ngay cả hô hấp đều đoạt đi.

Lư Phương Phỉ bị hôn đến thở không được tức giận đúng là trong đầu lại chưa từng quên lưỡi mình còn viên thuốc. Một cái hôn gãi đúng chỗ ngứa! Lư Phương Phỉ đầu lưỡi bốn phía tránh né sự cướp đoạt của Lâm Thiên Vũ nhẹ nhàng đem viên thuốc đưa vào trong miệng của hân. Sau đó trong lòng Lư Phương Phỉ hơi cười một tiếng, gương cao khóe miệng, hưởng thụ sự tàn sát bữa bãi điên cuồng của Lâm Thiên Vũ.

“Cười đã chưa?” Lâm Thiên Vũ hơi thở không yên dùng miệng giữ lấy cái miệng của Lư Phương Phỉ, thanh âm bởi vì tình dục mà khàn khàn trầm thấp.

Môi của nàng bị hôn phải sưng đỏ, nụ cười lại càng ngày càng sâu.

“Cậu chủ động hôn tớ.”

Lư Phương Phỉ cảm thấy rất thỏa mãn dù đây chỉ là một nụ hôn, nàng biết rõ cái này cũng chẳng nói lên điều gì nhưng là nàng đã rất thỏa mãn.

Con gái chính là như vậy không cần khua môi múa mép mà chỉ nhẹ nhàng cần một cái hôn.

“Chủ động hôn cậu? A... cậu mỗi lúc trời tối mặc đồ ngủ đến phòng tớ không phải là vì lấy được nụ hôn này đó chứ? hiện đang thỏa mãn đi!” Lâm Thiên Vũ ngữ điệu cất cao làm cho Lư Phương Phỉ nụ cười cứng đờ đột nhiên Lâm Thiên Vũ kéo tay Lư Phương Phỉ để ở hạ thân của mình giọng lạnh như băng:

“Lư Phương Phỉ không cần phải mỗi buổi tối mặc thành như vậy chạy đến phòng nam nhân có nhu cầu sinh lý bình thường. Tớ là đụng gãy chân mà không phải đụng hư hệ thống sinh lý!” Nói xong Lâm Thiên Vũ hất tay Lư Phương Phỉ ra.

Lư Phương Phỉ đỏ mặt lên thì ra là hấn... Nàng không phải cố ý muốn tới dẫn dụ hấn! Nhưng là bây giờ nàng mặc như vậy, hai người còn liên tiếp hôn hai lần nếu là nói nàng không phải cố ý chính nàng cũng không tin.

Lư Phương Phỉ không khỏi ảo não nếu dựa theo cá tính mọi khi nhất định sẽ không thêm quan tâm mà cười nhạt một tiếng đúng là nàng thực tại không cách nào tiếp nhận Lâm Thiên Vũ mà như vừa rồi thì dù giải thích có đáng tin sao? Lấy lại tỉnh táo bình tĩnh Lư Phương Phỉ như không quan tâm bĩu môi, lạnh nhạt nhìn thoáng qua hạ thân của Lâm Thiên Vũ, hừ nhẹ một câu:

“Xem ra là lỗi của tớ thì ra là cậu chỉ là đụng gãy chân, đầu óc tốt, sinh lý cũng là tốt như vậy thì có ích lợi gì đây?”

Lâm Thiên Vũ vừa nghe, xoay người liền nhớ lại khi mình mạnh quăn quại, tác động đến vết thương trên người, nhe răng trợn mắt rống lên:

“Lư Phương Phỉ cậu tới đây cho tôi!”

Vừa rồi hất ra tay của nàng mà Lư Phương Phỉ chẳng biết lúc nào đã lui về sau một bước.

“Tớ tại sao phải tới? Có bản lĩnh thì cậu qua đây!”

“Cậu!”

“Sao muốn đánh tớ? Hay là lại muốn hôn tớ? Tốt thôi! Chỉ cần cậu tới đây cái gì tùy cậu xử trí!” Lư Phương Phỉ sự lưu manh nổi lên.

Lâm Thiên Vũ tức giận hấn nhìn cũng hiểu sự vô lại của Lư Phương Phỉ lại nổi lên, cái bóng dáng ưu nhã kia đâu rồi? sao đầu lại thách thức hấn như vậy! Lư Phương Phỉ!

“Đừng tưởng rằng như vậy kích tớ thì tớ sẽ thỏa hiệp!”

“Tớ cho là cậu cho dù biết rõ mục đích của tớ sẽ tức giận.”

Lư Phương Phỉ đột nhiên thu hồi nụ cười dí dỏm, đưa tay gạt tóc rơi lung tung của mình, ưu nhã xoay người hướng phía Lâm Thiên Vũ phát phát tay

“Thôi khuya lắm rồi Lâm Thiên Vũ tiên sinh! Đúng như lời cậu nói: tớ chính là cố ý chọc giận cậu cho nên cậu dự định sẽ tiếp chiêu sao?”

Vô luận Lâm Thiên Vũ có tiếp hay không chiêu dù sao Lư Phương Phỉ cũng đã hạ chiến thư.

Lâm Thiên Vũ thật không nghĩ tới Lư Phương Phỉ lại nói ra lời nói kia hấn biết rõ cô bạn này là vì bị mình chọc giận muốn cho hấn tỉnh lại, đúng là cũng không cần thiết phải ngày ngày cùng hấn cãi nhau âm ỉ, rồi đến hành hạ hấn đi!

Kể từ khi Lư Phương Phỉ hạ chiến thư thì mỗi ngày Lư Phương Phỉ đều sẽ tìm cơ hội kích thích hấn hơn nữa rất kiên trì mỗi lúc trời tối mặc đồ ngủ cố rộng chạy đến phòng hấn. Chết tiệt! Nữ nhân kia biết rõ chân của hấn không tốt lại không làm gì được nàng nhưng mà một câu nói của nàng lại thậm chí mỗi một động tác hết lần này tới lần khác đều dễ dàng chọc giận hấn!

Mới vừa nghĩ như vậy làm hấn phát điên thì nữ nhân này liền đi đến, Lâm Thiên Vũ nhắm mắt lại hấn nghe thấy tiếng Lư Phương Phi đi tới.

“Xoát” một tiếng. Rèm cửa sổ bị kéo ra ánh mặt trời chói mắt xuyên vào mắt Lâm Thiên Vũ làm cho hấn lông mày run rẩy.

“Đừng giả vờ, tớ biết rõ cậu đã tỉnh.”

Lâm Thiên Vũ mở mắt chỉ thấy Lư Phương Phi đứng cách đầu giường một bước ngắn mặc váy dài 2 dây, khoanh hai tay nhìn hấn

“Lâm Thiên Vũ tiên sinh! Ngài nằm ở trên giường đã gần một tháng .”

“Đúng thì thế nào?”

Gần đây Lư Phương Phi rất thích gọi hấn là Lâm Thiên Vũ tiên sinh.

“Thỉnh nữ thiết kế tài ba Lư Phương Phi kéo rèm che, ánh mặt trời rất chói mắt.”

“Ánh mặt trời có gì không tốt, phải phơi nắng nhiều, có ánh sáng mặt trời cơ thể mới khỏe mạnh.”

“Lư Phương Phi!” Khỏe – mạnh hai chữ thật làm đau nhói tim Lâm Thiên Vũ

“Là tôi không khỏe mạnh vậy thì thế nào? Cậu nên bớt để ý tới chuyện của tớ đi!”

“Nhìn cái bộ dạng bây giờ của cậu đi.” Lư Phương Phi buồn cười đưa cho hấn bữa sáng.

“Lâm Thiên Vũ tiên sinh! Cậu nhất định là thật lâu không có soi gương rồi? Bộ dáng bây giờ của cậu tuyệt không giống Lâm Thiên Vũ...”

Lâm Thiên Vũ chẳng thèm nhìn cháo trong tay nàng, cười lạnh một tiếng

“Và cậu một chút cũng không giống như Lư Phương Phi mà tôi từng quen...”

“Hả?” Lư Phương Phi đến đây rất hào hứng, bưng cái ghế ngồi ở bên giường, múc một ít cháo thổi thổi đưa đến trước mặt Lâm Thiên Vũ , nháy mắt ý bảo hấn uống hết

“Cậu nói một chút coi trong ấn tượng của cậu tớ là như thế nào ?”

Lâm Thiên Vũ mím môi, cũng không tính thỏa hiệp húp cháo.Lư Phương Phi thấy hấn bất động cười nhạt một tiếng.

“Lâm tiên sinh! Cậu đừng có trẻ con như vậy được không? Bất quá chỉ là một chén cháo chẳng lẽ còn muốn tớ xúc cho cậu?”

“...” Lâm Thiên Vũ vừa muốn há mồm phản bác rồi lại bị Lư Phương Phi trách móc.

“Tớ đang nhiên là có thể xúc cho cậu ăn nhưng là đến lúc đó chớ bốc hỏa không tên lại để cho tớ đây phải dập tắt lửa, lúc đó lại nói là phản ứng bình thường của sinh lý cơ thể đấy!”

“Lư – Phương – Phi! Cậu thật độc ác! Sao tớ trước kia lại không có phát hiện cậu ác độc như vậy chẳng lẽ sự dịu dàng trước kia đều là giả vờ sao?”

“Không phải là giả vờ.” Lư Phương Phi trả lời rất kiên định:

“Tớ là vì người nào đó bị gãy chân mà đau thương quá độ, chấy hồng đầu của mình cho nên Lư Phương Phi trước kia cùng với Lâm Thiên Vũ trước kia đã sớm không còn tồn tại, bây giờ cậu thấy tớ với trước kia bất đồng cũng đừng quá giật mình, đúng là tớ nhìn thấy cậu chán nản như vậy nên nói không chừng tớ cũng thể sớm sẽ dần thành thói quen.”

Lư Phương Phi nhún vai, múc cháo đưa đến bên miệng Lâm Thiên Vũ .

“Uống nó hay nếu không tớ liền dùng miệng giúp cậu.”

“Cậu...”

“Sao? Không tin?” Lư Phương Phi nói liền uống một ngụm cháo tiến đến bên miệng Lâm Thiên Vũ.

“Ngừng... ngừng. Tổ chính mình uống!” Lâm Thiên Vũ nhanh chóng ngăn cản hành vi của nàng liếc mắt với Lư Phương Phi.

Lư Phương Phi tự động xem nhẹ ánh mắt ai oán của Lâm Thiên Vũ uy hiếp chếp chếp miệng la lên ý là nếu như cậu không uống thì tôi sẽ liên uy dùng cách này.

Kỳ thật Lư Phương Phi cảm giác khi hôn mình hẳn cũng không bài xích, làm gì được thương tích trên đùi hẳn Lư Phương Phi thoáng đánh trúng điểm yếu thì hẳn sẽ không nhẫn nại.

Lâm Thiên Vũ bên cạnh húp cháo ở trong lòng cười lạnh, để xem Lư Phương Phi cũng đắc ý được mấy ngày nữa đâu! Chờ vết thương trên đùi hẳn chuyển biến tốt để xem hẳn sẽ “ra tay” “dạy dỗ” nàng thế nào! Trước tiên đem đánh 1 trận cái mông của Lư Phương Phi tiếp theo sẽ lại hung hăng cắn môi của nàng... (L: sao các soái ca hay thích đánh mông ng’ yêu thể ==)

Kẻ đối diện là Lư Phương Phi đương nhiên không hề biết suy nghĩ lúc này của Lâm Thiên Vũ. Nàng vừa lòng thỏa mãn nhìn hẳn đem bữa sáng ăn xong, cười hơ hớ dặn dò vài câu rồi bưng đĩa đi ra ngoài.

Lư Phương Phi mới vừa đi tới lầu dưới rốt cuộc không chế không nổi nụ cười. (L: cười đi, để xem hẳn sẽ thu thập chị thế nào)

“Ha ha ha ha...”

Tiếng cười của Lư Phương Phi quá lớn cho nên trên lầu Lâm Thiên Vũ cũng nghe được.

Và 1 giọng càng lớn hơn từ trên lầu truyền đến:

“Lư tiểu thư! Cậu sẽ không đắc ý được bao lâu nữa đâu. Sớm hay muộn tổ sẽ cho cậu biết sự lợi hại của tổ!”

“Được thôi! Tổ mỗi mắt mong chờ!” Lư Phương Phi ở dưới lầu dùng gào lên trả lời. Nói xong nàng che miệng cười mà muốn tới lệ chạy vào phòng bếp.

Nàng làm được, nàng thật sự đã làm được!

Những ngày này tân mắt thấy Lâm Thiên Vũ từ chán nản đi ra, ánh mắt có vẻ sáng lên có phải bởi vì cùng nàng gây gổ nên có tinh thần không? .

Gian tà thì sao? Cho dù không ưu nhã, không dịu dàng thì sao chứ? Những thứ này với việc Lâm Thiên Vũ thì chẳng là gì, chỉ cần hẳn có thể tỉnh lại đừng nói thay đổi tính cách của mình, chỉ cần nàng có thể làm được nàng đều ok hết. (L: câu này đủ bán đứng chị rồi)

Nhưng dù sao đây chỉ là bước khởi đầu chấp chừng mà thôi! Điều nàng cần làm còn có rất nhiều. Hiện tại Lâm Thiên Vũ đã đồng ý ăn cơm, cùng nói chuyện với nhau nhưng còn rất nhiều khó khăn đang chờ ở trước mắt.

Nàng nhất định phải tìm cách để cho Lâm Thiên Vũ phải đứng lên, dù bây giờ Lâm Thiên Vũ thoát nhìn là đã bốc lên ý chí chiến đấu đúng vậy nhưng như vậy còn chưa đủ. Cố gắng lên! Lư Phương Phi! Điều mình cần làm còn có rất nhiều!

Còn nữa Lâm Thiên Vũ! Cậu hãy cố gắng lên. Tổ tin tưởng cậu nhất định có thể gạt qua quá khứ một lần nữa đứng lên!

4. Chương 4

Căn cứ vào lời bác sĩ dặn dò Lâm Thiên Vũ đã thi hành uống thuốc trị liệu chỉ cần duy trì liên tục như vậy trong một tháng thì cảm giác đau đớn trên người sẽ giảm bớt việc kế tiếp chính là phải tĩnh dưỡng nhanh nhất cũng phải chờ 2 -3 tháng mới có thể xuống giường đi lại.

Lư Phương Phi đã ở tại biệt thự của Lâm gia hơn một tháng rồi, mỗi ngày ngoại việc cùng Lâm Thiên Vũ “đấu trí – so tài” thì lúc đêm khuya vẫn tới quan sát hẳn ngủ. Còn dọn dẹp nhà cửa, rồi đi làm công việc

của mình. Lúc nàng xử lý công vụ thì sẽ đem máy tính dời tới phòng ngủ của Lâm Thiên Vũ rồi có khi cùng bàn luận vài vấn đề về thiết kế.

Mới đầu Lâm Thiên Vũ làm bộ dạng không chịu hợp tác chỉ cùng Lư Phương Phỉ nói đông nói tây rồi cười một tiếng

“Lâm Thiên Vũ tiên sinh nếu là thích chơi tớ cũng không dám ngăn cản cậu. Nhưng là công ty một nửa cổ phần của cậu nếu như cậu muốn mặc kệ cho cuộc sống buông thả sự nghiệp xin mời cứ thông báo với tớ một tiếng, tớ không muốn tâm huyết vài năm của chính mình bởi vì sự tùy hứng của cậu mà đổ xuống sông, xuống biển.”

Lúc ấy Lâm Thiên Vũ nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lư Phương Phỉ nàng tỉnh táo mà lại nghiêm túc làm cho hắn đột nhiên cảm thấy rất kính nể. Hắn trước kia chưa từng nghe qua Lư Phương Phỉ lại yêu thích công việc nhiều như bây giờ lúc trước cũng là bởi vì một câu nói của hắn Lư Phương Phỉ đã bỏ cả chương trình đào tạo chuyên sâu ở nước ngoài, ở lại bên hắn cùng hắn mở công ty. Hắn thực đã nợ nàng rất nhiều.

Trời tháng mười ở Đài Bắc khí trời xoay chuyển bất định, buổi sáng thì trời cao, nắng đẹp đến trưa thì mây đen giăng đầy. Mỗi khi như vậy vết thương của Lâm Thiên Vũ lại từng đợt tấy lên, đau thấu xương.

“Thiên Vũ! Hình như trời sắp mưa, chân của cậu có sao không?”

Sau khi ăn trưa, Lư Phương Phỉ đem theo lap vào phòng Lâm Thiên Vũ ngồi đối diện hắn bàn luận công việc.

Lư Phương Phỉ thấy Lâm Thiên Vũ nửa ngày không trả lời rồi mới từ màn hình máy tính ngẩng đầu lên mắt nhìn người trên giường, không khỏi nhíu mày.

“Thiên Vũ cậu làm sao vậy?”

Lâm Thiên Vũ đưa lưng về phía Lư Phương Phỉ nằm nghiêng, thân thể có chút cong, có vẻ như đang run rẩy.

“Thiên Vũ!” Lư Phương Phỉ có chút kinh hoảng đi đến bên giường, nhìn thấy sợ hãi. Chỉ thấy Lâm Thiên Vũ cúi người, cắn răng, mọi sự đau khổ thoáng hiện lên trên nét mặt, trên trán đầy mồ hôi, nhíu mày, môi bị cắn đến mức chảy ra máu, mặt trắng bệch.

Lư Phương Phỉ cố gắng trấn tĩnh vội vàng đi tới tút rút ra khăn giấy, lau đi mồ hôi

“Bác sĩ Trương nói dùng thuốc trị liệu trong một tháng, cho dù ngày mưa dầm trên đùi cũng sẽ bị đau nhưng vì cái gì mà chân của cậu lại nghiêm trọng tới như thế? Hay tớ lấy cho cậu thuốc giảm đau.”

“Không... không cần...” Lâm Thiên Vũ vội vàng nắm lấy tay Lư Phương Phỉ.

“Lúc này cậu đừng cựa mạnh! Lâm Thiên Vũ thân thể là cậu đáng nhẽ tớ không nên xen vào nhưng nhìn cậu đau như vậy trong lòng tớ còn đau hơn. Cho nên cậu nhất định phải uống thuốc cho tớ!”

Lâm Thiên Vũ cười khổ đây là cái lí lẽ gì vậy.

“Tớ...” Hắn có chút sức quay đầu lại

“Không sao đâu! Chỉ là... vừa rồi tớ thử hoạt động nên động vào vết thương.” Lâm Thiên Vũ giọng rất suy yếu, vẻ mặt lại rất nghiêm túc, lại có vẻ cười.

” Bây giờ thành như này lại còn muốn cười gì nữa?”

Vừa rồi nàng mãi làm tài liệu thống kê nên cũng không chú ý tới cử động của Lâm Thiên Vũ.

Lư Phương Phỉ đầy bụng nghi vấn nhìn Lâm Thiên Vũ, Lâm Thiên Vũ thu lại mặt cười cố nén đau đớn, giằng co.

“Tớ chẳng qua là muốn hoạt động sớm một chút tốt hơn làm thôi.”

Hả? Hiếm thấy nha!

Lư Phương Phỉ trong lòng oán thầm trước đó vài ngày thấy Lâm Thiên Vũ vẫn bộ mặt phó mặc cho số phận trải qua bị nàng đả kích như vậy cuối cùng cũng làm cho hắn dần dần từ sương mù đi ra nhưng đã quá nóng rồi. Nàng so với ai khác đều hi vọng Lâm Thiên Vũ nhanh tốt lên nhưng đúng là dục tốc bất đạt!

“Tớ còn không nóng lòng cậu gấp gáp cái gì?” Lư Phương Phỉ tức giận liếc hắn một cái, nhưng khi nhìn thấy vẻ thống khổ kia trong nội tâm đột nhiên lại có gì đó một tý, tựa hồ như hiểu cái gì.

Nàng nhìn sắc mặt trắng bệch của Lâm Thiên Vũ, lại nhìn một chút cái đùi phải trong chăn gồ lên bỏ rat ay của Lâm Thiên Vũ, đem chăn vén lên.

Lâm Thiên Vũ quá sợ hãi, lửa giận rống lên:

“Lư Phương Phỉ! Cậu muốn làm gì?”

“Tớ muốn làm gì cậu chẳng lẽ không biết sao?”

“Đem tay bỏ ra, tớ muốn nhìn chân của cậu một chút!” Lư Phương Phỉ mặc kệ bỏ qua nét mặt đang tái đi của Lâm Thiên Vũ.

Nếu như đoán không sai, Lâm Thiên Vũ vừa rồi bộ dạng đau đến không muốn sống nhất định là chạm vào miệng vết thương, nàng chẳng qua là hù dọa Lâm Thiên Vũ 1 chút muốn vén chăn nhưng Lâm Thiên Vũ lại có phản ứng lớn như vậy suy đoán của nàng tuyệt đối không có sai.

“Tớ nói rồi bên dưới chăn là chân. Không có sự cho phép của tớ bất luận kẻ nào đều không cho xem, kể cả cậu!”

Lư Phương Phỉ tự nhiên biết rõ tâm tư của Lâm Thiên Vũ, bên đùi phải bị gắn vào 1 tấm thép khẳng định vết thương rất nặng không để cho nàng xem, nàng liền không nhìn đàn ông đều cần sĩ diện cùng tự tôn, còn phụ nữ thì nhất định phải cho sẵn sóc cùng ôn nhu. Mà Lâm Thiên Vũ vì để tránh cho để cho Lư Phương Phỉ chứng kiến chân của hắn khi hắn rửa mặt, đi toilet, toàn bộ đều là chính bản thân hắn tự giải quyết.

Trải qua mấy ngày nàng chiếu cố cũng thập phần thỏa đáng nên trên đùi miệng vết thương đã khép lại vô cùng tốt, nàng cũng rất ít khi đề cập chuyện này.

“Cảm ơn nhắc nhở của cậu, tớ không có quên nhưng là hiện tại không thể so với bình thường bên dưới chăn cái chân kia rất cuộc có bị chảy máu ra hay không? Thì cậu rõ hơn tớ, nếu cậu có thể tự mình có thể cầm máu thì tớ cũng không cố ý xem nhưng hiện tại cậu đã đau nhức thành ra như vậy còn muốn giằng co với tớ cái gì! Với tình hình của cậu bây giờ liệu tranh chấp thắng?”

Lư Phương Phỉ một hơi nói xong mỗi khi xung đột thì suy nghĩ của nàng liền tỉnh táo dị thường nàng cũng không từng bước ép sát chỉ biết dùng lý để thu phục người, không được liền chơi trò xỏ lá. Khi nữ nhân giả trò thì nam nhân liệu thắng được không? Đương nhiên sẽ phải nhường nhịn rồi!

Nhưng là bây giờ Lâm Thiên Vũ lại như lâm phải đại địch về mặt cực kì phòng bị Lư Phương Phỉ, không để cho nàng lấn đến gần một chút nào.

“Lư Phương Phỉ, tớ cảm cậu mấy ngày này đã chăm sóc tớ, tớ luôn coi cậu là bạn bè cho nên cậu cùng không cần châm chọc cùng nói móc tất cả tớ đều không so đo nhưng bây giờ cậu cố ý muốn vén chăn lên thì sau đó hãy rút ra khỏi nhà ngay cho tớ, không cần phải xuất hiện trước mặt tớ.”

Lâm Thiên Vũ biết rõ Lư Phương Phỉ rất cố chấp những năm này hắn đã sớm biết, hắn cũng biết không để cho Lư Phương Phỉ xem chân của hắn thì nàng sẽ không chịu thỏa hiệp nên dứt khoát làm cho nàng hết hy vọng.

Lư Phương Phỉ hô hấp thật sâu khẽ lời của hắn thật là nghiêm trọng, đúng là nàng nghĩ hiện tại không muốn so đo với hắn .

“Tốt thôi! Tớ đáp ứng cậu.” Lư Phương Phỉ không cần suy nghĩ một lời đáp ứng.

Lâm Thiên Vũ sửng sốt một chút lập tức buông tay ra còn Lư Phương Phỉ vén góc chăn lên.

Chỉ là không đến một giây Lư Phương Phỉ trong lòng bàn tay lại khấn trương đầy mồ hôi, còn Lâm Thiên Vũ cũng cảm thấy thời gian này vô cùng dài hắn không muốn để Lư Phương Phỉ nhìn chân của hắn trên

mặt lộ ra vẻ mặt chán ghét. Bởi vì cái chân kia ngay cả chính hắn cũng không muốn nhìn, mỗi lần thấy thì chính hắn đều hận không thể dùng bố gói lại nhìn vết sẹo to hình con rết kia không khỏi đang cười nhạo sự ngu ngốc lúc trước của hắn. Thương thế của hắn thật ra là ở trong lòng.

Qua hồi lâu chân đã vén lên mà Lư Phương Phỉ vẫn không có nói lời nào. Lâm Thiên Vũ tự giấu nhẹm miệng chắc nằng đã kinh sợ mà nói không ra lời chứ?

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, thấy Lư Phương Phỉ trên mặt cũng không có nét mặt gì là ghét bỏ hoặc là thương cảm theo như tưởng tượng của hắn, chỉ thấy nàng cầm lấy giấy vệ từ từ lau đi vết máu trên đùi hắn.

Nàng vừa lau vừa cong miệng lên dịu dàng thổi vào miệng vết thương động tác rất nhẹ nhàng, mềm mại như nắng ấm trong lòng vậy.

“Cũng may giai đoạn trước miệng vết thương khép lại tốt chỉ là vết sẹo hở ra chút ít vết máu đêm nay cậu đừng có tắm rửa chờ một chút tớ đi cầm ít thuốc đến.”

Trong lúc nhất thời Lâm Thiên Vũ không biết nói gì, không hiểu sao cái vẻ này của nàng hắn thấy thực châm chọc những động tác vừa rồi như bị gió thổi vù đi xa. Lư Phương Phỉ nữ nhân này ngay cả thật có ma lực có thể làm cho người ta muốn giận điên lên mà vẫn sa vào cạm bẫy ngọt ngào của nàng.

“Không cần.”

Nghĩ chốc lát Lâm Thiên Vũ hay là nhẫn tâm đẩy sự ôn nhu đó ra.

“Nếu đã nhìn rồi vậy cậu có thể đi.”

“Tớ tại sao phải đi?” Lư Phương Phỉ lộ ra vẻ mặt khôn hiểu.

“Lư Phương Phỉ! Cậu bớt làm bộ đi, vừa rồi chẳng phải tớ nói là cậu sau khi nhìn liền lập tức rút ra ngoài và đừng xuất hiện ở trước mặt tớ.” Lâm Thiên Vũ rất kiên nhẫn lặp lại lời nói lúc này.

“Ồ...” Lư Phương Phỉ hình như có vẻ tỉnh ngộ.

“Đúng tớ nhớ rồi vừa nãy cậu đã nói lời này.”

“Vậy còn không mau rút đi!” Lâm Thiên Vũ giận dữ.

Lư Phương Phỉ ha ha cười một tiếng thay Lâm Thiên Vũ đắp chăn hai tay khoanh lên nói:

“Đúng là vừa rồi cậu nói có đúng sau khi nhìn thì tớ phải rút ra ngoài... Nhưng cậu đâu có nói tớ vì sao lại phải rút ra ngoài?”

“Cậu...”

“Thôi nào! Nóng giận hại đến thân thể đó!” Lư Phương Phỉ nghiêm trang đi đến cửa phòng.

“Nhớ kỹ lời của tớ nói buổi tối không cần phải tắm rửa, tớ đi cầm ít thuốc mang đến đây.”

“Lư Phương Phỉ! Cậu đứng lại đó cho tớ.”

“Sao?” Mặc dù không tình nguyện Lư Phương Phỉ vẫn đưa lưng về phía Lâm Thiên Vũ.

Nàng biết rõ nếu mình cứ tiếp tục ở đây thì Lâm Thiên Vũ sẽ thấy giọng mình không bình thường không khác, trên mặt thì đầy lệ rơi.

“Lư Phương Phỉ cậu vừa rồi rõ ràng nhìn qua rồi tại sao phải giả bộ không quan tâm?” Lâm Thiên Vũ giọng rất cáu giận.

Đúng vậy hắn thật không muốn để cho Lư Phương Phỉ xem chân của mình vì hắn rất tự ti, hắn sợ hãi người khác nhìn đến vết thương của hắn thì sẽ lộ ra sự khinh bỉ, thậm chí ánh mắt thương hại. Cái loại ánh mắt này có thể xiên vào trong lòng hắn làm cho hắn thổ tức, vết thương đó là 1 sự sỉ nhục.

“Ai nói tớ không quan tâm?” Lư Phương Phỉ ngửa mặt nhìn trần nhà muốn không chế nước mắt ngừng một chút, nàng đang cố gắng khắc chế để mình không lộ ra bất kỳ khác thường nào.

“Lâm Thiên Vũ quan tâm phân ra rất nhiều loại, cậu có tự ái của cậu, tớ có kiên trì của tớ, yêu cũng tốt hận cũng được đều là dưới đáy lòng, với người hiểu nhau thì không cần bất kỳ ngôn ngữ nào mà tự trái tim tự hiểu lẫn nhau. Tớ có thể giúp vết thương của cậu đỡ đau nhưng cậu đã từng thấy trái tim tớ vì yêu cậu mà rất đau không??”

Lâm Thiên Vũ cho rằng Lư Phương Phi sẽ phản bác hay ít nhất nàng cũng sẽ châm chọc sự ngây thơ của hắn mặc dù hắn cũng cảm giác mình nhất định bị vết thương đau nhức mà hành hạ lý trí không ít nhưng những lời này của nàng lại hoàn toàn phá vỡ ý nghĩ của hắn.

Lư Phương Phi thấy Lâm Thiên Vũ không nói gì, liền không nói nữa cúi đầu đóng cửa lại từ đầu đến cuối cũng không để cho Lâm Thiên Vũ thấy mình đang khóc.

Còn Lâm Thiên Vũ thì ý thức được Lư Phương Phi đã đi ra ngoài, nhưng hắn vẫn tiếp tục suy nghĩ lời của nàng cứ vang lên trong tai của hắn.

Lư Phương Phi nói cậu có từng hiểu rõ trái tim tớ yêu cậu thế nào không...

Nói thật không có rung động là không thể và Lư Phương Phi chất vấn hắn là so với vết thương của hắn thì hình như không là gì, lời nói của nàng đánh mạnh vào tâm trí hắn. Hắn thật không biết phải tự giải thích với chính mình như thế nào. Lâm Thiên Vũ tự nhận là không phải 1 người đàn ông nhẫn tâm, dù cho lúc trước có cự tuyệt Lư Phương Phi nhưng cũng chỉ là biểu đạt ý nghĩ của hắn, về sau hai người làm bằng hữu, lại thành đối tác, Lư Phương Phi cũng rất ít nhắc tới chuyện này, nàng bình thường cùng với các bạn hoặc là trên phương diện làm ăn cùng đối với thái độ rất bình thường hắn liền không thấy áy náy cả, thậm chí coi Lư Phương Phi trở thành hồng nhan tri kỷ của mình.

Đúng là trải qua mấy ngày nay dù cho Lư Phương Phi có chăm sóc hắn thế nào thì hắn không thể nói không có cảm động nhưng câu chất vấn hắn vừa rồi của nàng hoàn toàn làm cho hắn rơi vào một vực sâu không có đáp án.

Lời của Lư Phương Phi hoàn toàn nhiễu loạn tâm tư của Lâm Thiên Vũ, hắn đối với Lư Phương Phi rốt cuộc là tình cảm như thế nào? Nếu như không có tình cảm lại tại sao có thể bình yên hưởng thụ sự chăm thận chăm sóc của nàng? (L: thì ko có ai chăm có ng' chăm là tốt rồi..)

Có thể là tình yêu không phải là thương cảm, Lư Phương Phi có hay không đem nó trở thành tình yêu?

Trên mạng nói miệng vết thương khép tới ngày thứ ba thì sẽ lên da non, từ từ đóng vảy, còn muốn hoạt động tốt gân cốt lại thì phải mất 3 tháng.

Nhớ lại lúc vén chăn lên nhìn Lư Phương Phi trong đầu đột nhiên lại hồi tưởng lại cảnh khi hắn bị đâm, hình ảnh chiếc xe như bay lao tới đâm vào Lâm Thiên Vũ.

Nàng nhìn thấy chính là máu tươi nhuộm đỏ cả ống quần, giờ nhìn hắn miệng vết thương đó rất sâu, vết sẹo to trên chân hắn. Đáy lòng nàng chỉ có 5 chữ có thể hình dung là “nhìn thấy mà giết mình”, ánh mắt nàng vô định lại có thể tưởng tượng trong phòng phẫu thuật thì bên đùi phải của Lâm Thiên Vũ đùi mổ lấy ra những mảnh vụn, rồi lại cắm vào tấm thép đem nó cố định, rồi bị khâu kín lại, chắc sẽ rất đau đớn. Lư Phương Phi cũng không dám tưởng tượng nữa lại lộ ra vẻ mặt kinh sợ, cổ nén nước mắt cùng đau lòng cổ làm ra vẻ trấn định cầm lấy khăn giấy lau sạch.

Sự hồi tưởng lại làm tay của nàng đều run rẩy thật giống như vết sẹo này là khâu trong lòng mình vậy.

Lư Phương Phi biết rõ đây chỉ là ngoài miệng của vết thương mà thôi, còn bên trong nó sâu tận đáy lòng. Lâm Thiên Vũ sợ hãi đối mặt kỳ thật không phải là vết thương, cũng không phải sợ hãi người ta thấy vết sẹo mà là hắn không muốn nhìn thẳng vào sai lầm, hắn cực lực che giấu nó, không để ai chạm vào tim hắn.

Nhưng mà Lâm Thiên Vũ dù sao vẫn là không hiểu chính mình, nàng yêu hắn như vậy sao lại không hiểu ý nghĩ của hắn, hắn sợ nàng cười nhạo nhưng là hắn có nghĩ tới hay không nàng nhìn thấy vết sẹo kia chỉ có đau lòng cũng đau khôn kém gì hắn.

Lâm Thiên Vũ có từng thử hiểu tình yêu của nàng...

Nước mắt theo gương mặt rơi ướt đệm giường Lư Phương Phi khóc thút thít vì Lâm Thiên Vũ đau xót, vì tình yêu không có kết quả của mình.

Cứ khóc như vậy, và Lư Phương Phỉ nằm ở trên giường liền ngủ đi ngay cả cơm tối cũng quên làm.

Ban đêm quả nhiên trời mưa to, cái chân bị thương của Lâm Thiên Vũ đau đến làm cho hắn ngủ không yên, bốn phía quá mức yên tĩnh thường ngày lúc này Lư Phương Phỉ sẽ len lén chạy vào trong phòng của hắn, theo dõi hắn hồi lâu mới trở về phòng, nhưng là nữ nhân kia không chỉ không có làm cơm tối, mà ngay cả thời gian “thăm hỏi” cũng không đến.

Trong mơ hồ căn phòng bên cạnh vang lên thanh âm lạch cạch, hình như chưa đóng cửa sổ nên mưa gió to đập vào nó. Mưa sẽ rơi vào trong phòng. Lâm Thiên Vũ có chút bận tâm Lư Phương Phỉ sẽ không phải xảy ra chuyện gì chứ? Đau bụng, trẹo chân, hay là... (L: anh đừng quạ đen như vậy chứ) Nghĩ đi nghĩ lại Lâm Thiên Vũ càng không yên tâm, cái cảm giác lo lắng trong lòng dấy lên làm hắn đã quên tâm tình của Lư Phương Phỉ hôm nay không vui.

Thói quen thực là một thứ đáng sợ từ khi nào thì bắt đầu. Lư Phương Phỉ làm việc và nghỉ ngơi thì đều cùng hắn chung 1 chỗ, buổi tối Lư Phương Phỉ không chạy vào phòng của hắn hắn không phải là nên vui vẻ sao? Sao hiện tại lại ngược lại thấy lo lắng?

Nói không chừng Lư Phương Phỉ một lát nữa sẽ tới, hay là lại chờ một chút, nhưng qua thời gian càng lâu thì Lâm Thiên Vũ lo lắng càng sâu. Nữ nhân này thật sự là sao chổi của hắn, vừa gặp phải nàng tất cả sự kiên nhẫn, lạnh nhạt của hắn đều bị nàng đánh bại.

Hắn bị quản bây giờ thành thói quen hay là thật vì lo lắng cho nàng, hắn hiện tại sẽ phải đến phòng bên đi xem Lư Phương Phỉ 1 chút xem nữ nhân kia rốt cuộc đang làm cái gì!

Nói như thế nào hắn cũng không có cơm ăn, trước kia nữ nhân này không phải là thường xuyên uy hiếp, bức ép, dụ dỗ mình ăn cơm ư? (L: thủ đoạn quả là nhiều O__~)

Lâm Thiên Vũ vừa nghĩ thì đã hoạt động luôn từ từ dời khỏi giường, chẳng qua là khoảng cách một bước mà Lâm Thiên Vũ phải dùng khí lực toàn thân thở hổn hển.

Mỗi một lần hắn đi toilet đều là thế này mất một phen khí lực rồi khi trở về giường thì người đầy mồ hôi đầy ra như tắm vậy. Nhưng là lúc này đây không giống Lâm Thiên Vũ thực đang lo lắng cho Lư Phương Phỉ, động tác cũng so với bình thường nóng nảy lên chút ít chạm phải miệng vết thương cũng cắn chặt răng, hừ cũng không hừ ra một tiếng.

Rốt cục ngồi được lên xe lăn, Lâm Thiên Vũ ngay lập tức đẩy xe đi vào phòng Lư Phương Phỉ cửa không có khóa, mà ngay cả cửa sổ cũng không đóng nước mưa đã bay vào đây trong phòng trên sàn nhà ướt đi một mảnh. Nhờ ánh sáng ngoài hành lang Lâm Thiên Vũ chứng kiến Lư Phương Phỉ nằm ở trên giường có vẻ như là ngủ thiếp đi. Lập tức lúc đó Lâm Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, nữ nhân này thật sự là làm cho người ta đỡ khóc đỡ cười, hắn lo lắng vô cùng còn nàng thì tốt nhỉ? bình yên ngủ thế đó! Hắn đóng cửa sổ đem xe lăn trượt đến bên giường của nàng cau mày cầm lấy chăn đắp lên trên người nàng.

Ánh mắt quét qua gò má Lư Phương Phỉ làm cho Lâm Thiên Vũ sưng sờ một chút, nếu như không nhìn lầm khóe mắt nàng đó là... một giọt lệ? Lâm Thiên Vũ chần chừ vươn tay nhẹ chạm quả nhiên một giọt nước mắt trượt vào lòng bàn tay của hắn làm cho người của hắn run lên.

Nàng tỏ vẻ thế nhưng khóc! Tại sao phải khóc?

Lâm Thiên Vũ vô thức nhăn mày trong lòng cũng loạn cả lên tại trong ấn tượng của hắn Lư Phương Phỉ từ trước đến nay là một người lạc quan gặp chuyện chưa bao giờ hoảng loạn lại nói tới nàng thật đúng là có một loại ý chí mạnh mẽ vô luận là đang làm việc hay là trong cuộc sống nàng đều liên tục cười để đối mặt. Là hắn hôm nay nói làm tổn thương nàng? Hay là vì câu nói kia của nàng?

Lâm Thiên Vũ lặng lẽ nhìn Lư Phương Phỉ, mái tóc của nàng có chút rối lên nàng đại khái là khóc chắc thật lâu, mắt đã sưng đỏ. Những ngày này mặc dù ngày ngày gặp mặt nhưng lần đầu tiên Lâm Thiên Vũ xem xét lại Lư Phương Phỉ với 1 cái nhìn thật cẩn thận. Nàng giống như bị gãy đi, trên mặt không có tinh thần lắm, vì chăm sóc cho hắn sao? Tội gì phải hành hạ thân thể của mình như vậy. (L: vì yêu thôi)

Lư Phương Phỉ nói không sai hắn chưa từng thử hiểu rõ tình yêu của nàng. Nhưng thật ra là hắn chưa từng nhìn thẳng vào sự tồn tại của nàng bởi vì hắn biết rõ chỉ cần quay đầu lại, Lư Phương Phỉ nhất định đứng tại phía sau mình. (L: đó là 1 sự tin tưởng ko chỉ đơn giản là bạn bè đâu anh)

Lâm Thiên Vũ ngón tay không tự chủ được xoa lên gương mặt của nàng, hẳn thật sự đáng giá nàng yêu sao? Vì hẳn cả người mệt mỏi, ngày đêm tiêu tụy, vẫn còn ở nơi này yên lặng rơi lệ.

Hắn bị thương chắc nàng khẳng định rất lo lắng, tựa như vừa rồi hắn lo lắng cho nàng vậy tự dưng ý nghĩ đó hành hạ hắn mà nàng thì lo lắng cho tình cảm của hắn, và tim nàng chắc càng tổn thương nặng. Thật là một cô gái ngốc!

Lâm Thiên Vũ cảm giác như mềm nhũn ra, ánh mắt dịu dàng lại, và cả trái tim cũng như tan đi khói băng. Hắn chỉ cảm giác trong lòng có chút khác thường bởi vì Lữ Phương Phỉ mà trở nên khác trước như vậy thậm chí tình cảm có với Chu Á Ninh lại như tan biến. Bởi vì Lữ Phương Phỉ sao? hẳn thậm chí cũng đã gần quên còn có 1 kẻ như Chu Á Ninh từng tồn tại!

Cho nên là tình yêu sao?

5. Chương 5

Một đêm không mộng寐, ánh nắng của buổi sáng sớm thật là chói mắt. Lữ Phương Phỉ mở mắt cảm giác được trên mặt ngứa ngứa một chút trong lúc ngủ mơ ước một tiếng trở mình, trong mơ ảo trước mắt xuất hiện 1 bóng dáng. Bỗng nhiên sợ hết hồn, định thần nhìn lại dĩ nhiên là Lâm Thiên Vũ nửa nằm ở trên giường, ngón tay còn vuốt ve mặt của nàng.

Đây là tình huống gì vậy? Như thế nào ngủ một giấc tỉnh lại nam nhân này đã chạy đến phòng của mình rồi?

Hay là... nàng là đang nằm mơ chứ?

Lữ Phương Phỉ mắt nhìn nam nhân bên cạnh vươn tay trên mặt hắn cấu 1 cái. (L: sao ko cấu chị đi cấu anh ấy...khô thân nam chính của chúng ta)

“Ai da!” Lâm Thiên Vũ từ trong giấc ngủ giật mình tỉnh giấc nghe răng trợn mắt nhìn nàng

“Lữ Phương Phỉ cậu điên rồi!” Đau chết hắn.

Lâm Thiên Vũ vẻ mặt chưa tỉnh ngủ nhìn nàng, nữ nhân này buổi sáng tỉnh mơ đi đùa giỡn cái trò ngu ngốc gì vậy thật thiệt thòi cho hắn ngày hôm qua cả đêm coi chừng cho nàng. (L: ng' cần trông coi ko phải là chị ấy, anh quên hả...)

“Không có gì! Tớ xem mình là có phải là đang nằm mơ hay không nên liền nhéo, và tớ phát hiện hình như không phải là mộng.”

Lâm Thiên Vũ vẻ không nói gì xoa mặt

“Vậy cậu cũng có thể nhéo mặt của mình nha! Thật không nghĩ tới cậu cũng có lúc ngây thơ như vậy.”

“Cậu chẳng lẽ không biết ngây thơ là dễ lấy hay sao?” Lữ Phương Phỉ tâm tình thật tốt nên nổi lên cùng Lâm Thiên Vũ đấu võ mồm, tay để lên cằm rất dí dỏm.

“Lâm Thiên Vũ tiên sinh, cậu tới qua liên tục ở trong phòng này... Ách... Hình như là nhìn tớ ngủ sao?”

Lâm Thiên Vũ như bị nói trúng tim đen vội vàng đẩy xe lăn về phía sau đi vòng quanh phủ nhận.

“Không thể nào! Tớ là tới xem điểm tâm làm sao không có.”

Lữ Phương Phỉ nhìn bộ dáng nói dối của Lâm Thiên Vũ kia ánh mắt trốn tránh thật buồn cười.

Lâm Thiên Vũ nhất định không có xem qua loại tính tình này của hắn vừa đáng yêu vừa rất buồn cười Lữ Phương Phỉ cũng không bỏ qua.

“Thì ra là dối bụng hả?”

“Đã sớm đói bụng từ tối hôm qua không được ăn.” Lâm Thiên Vũ nhỏ nhỏ nói thầm .

Lư Phương Phỉ có vẻ rất vui vẻ cười hơ hớ nhảy xuống giường, đẩy xe lăn cùng hấn chạy ra ngoài.

“Xin lỗi! Đều là lỗi của tớ. Cậu nói xem muốn ăn gì?”

“Tớ...” Lâm Thiên Vũ mới vừa mở miệng nói đã bị Lư Phương Phỉ đột nhiên cắt đứt.

“Chờ một chút.”

“Làm sao vậy ?” Lâm Thiên Vũ không hiểu quay đầu lại.

“Lâm tiên sinh! Cậu có ngửi thấy có mùi gì là lạ hay không?” Lư Phương Phỉ khịt khịt mũi.

Lâm Thiên Vũ cũng đi theo hít hà

“Mùi gì?”

“Mùi ẩm ẩm, hôi thối...”

Lư Phương Phỉ nhìn trái, quay phải, ngó đông ngửi tây rồi rốt cục lại dừng lại ở người Lâm Thiên Vũ.

“À...”

Lư Phương Phỉ sờ sờ lỗ mũi, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn Lâm Thiên Vũ

“Tớ nói với Lâm tiên sinh này! Cậu có bao lâu không tắm rửa?”

Lâm Thiên Vũ khó chịu trừng mắt nhìn

“Nào có lâu cũng chỉ có tối qua không có tắm rửa mà thôi.”

“Thật sự chỉ có 1 đêm sao? Mùi vị chua như vậy khôn biết còn tưởng cậu chui từ tron vại dấm ra đó.”

“Này! Lư Phương Phỉ đừng có quá đáng nha! Là chính cậu kêu tối hôm qua không cho tớ tắm rửa giờ lại ở đây nói lời kinh bỉ là ý gì ?”

“Hả, a...” Lư Phương Phỉ cười đến lúng túng, hoàn toàn khác xa cái dáng vẻ hiền hoà, thanh nhã mọi khi.

“Lâm tiên sinh! Cậu cũng vô cùng nghe lời ư ?”

“Cậu...” Lâm Thiên Vũ dở khóc dở cười.

“Nóng giận hại đến thân thể, đừng có nóng !” Lư Phương Phỉ vuốt sau lưng hấn cười nói:

“Như vậy đi, tớ đi phòng bếp nấu cơm, cậu vào phòng tắm tắm rửa.”

Lâm Thiên Vũ nghe nàng nói như vậy nghĩ lại tụt kể trong lòng, vẻ mặt cứng rắn nói ra:

“Tớ không cần phải tắm rửa.”

Lư Phương Phỉ nghe hấn giọng nói không hề giống nói giỡn, lại cũng không biết Lâm Thiên Vũ đang nghĩ gì vậy.

Nàng xoay xe lăn đối mặt với hấn nghiêm túc đánh giá hấn, sắc mặt không lương thiện đây.

“Không tắm rửa thì sẽ không có cơm ăn.” Lư Phương Phỉ đã sớm sờ thấu tính tình Lâm Thiên Vũ sớm có thể “đúng bệnh kê thuốc” .

Lâm Thiên Vũ lại bất mãn đẩy xe lăn hướng ra ngoài đi

“Không ăn thì không ăn.”

Lần này Lư Phương Phỉ hoàn toàn không có chủ ý, hấn rốt cuộc nháo cái gì? Nàng vội vàng đi ngăn lại

“Lâm Thiên Vũ! Cậu muốn thế nào?” Dùng cái đầu của Lư Phương Phỉ 10 năm quen biết với Lâm Thiên Vũ hiểu rõ hình như là 1 cái gì đó rất xấu.

Quả nhiên là vừa dứt lời, Lâm Thiên Vũ nhếch lên khóe miệng, học Lư Phương Phỉ vẻ mặt mạnh mẽ vô lại, giương cao nụ cười, từng chữ từng câu tuyên bố:

“Trừ phi... cậu giúp tớ tắm rửa...”

Người vô lại tất gặp kẻ vô lại!

Trong phòng tắm nhỏ hẹp, Lư Phương Phỉ đứng ở trước gương trên mặt vẻ mặt không hiểu là khóc hay cười.

Nàng nghĩ tới Lâm Thiên Vũ rất nhiều chiêu cầu kinh nhưng tuyệt đối không thể tưởng tượng được hắn sẽ đề xuất ra cái như vậy... Làm cho nàng tổn hại nha!

Đúng vậy nàng thừa nhận chính mình buổi tối hôm qua tại phòng Lâm Thiên Vũ có chút ý muốn coi xem thân thể của hắn 1 chút nên mới không khống chế được mình sờ làm hắn xúc động. Quả là ngoài dự đoán của chính mình, dù sao thì nàng là 1 cô gái độc thân, lại luôn hiền lành, nhưng giờ Lâm Thiên Vũ rõ ràng khiến cho nàng giúp hắn tắm rửa đây không phải là lấy “sắc dụ” nàng sao?

Lư Phương Phỉ cảm giác mình không có cách nào bình tĩnh, tên Lâm Thiên Vũ kia biết thừa mình thích hắn, hắn hết lần này tới lần khác lượn qua, lượn lại làm cho nàng là nhìn xem “mỹ thực” mà không cách nào há miệng thật sự là giàỵ vô mả.

“Lư Phương Phỉ! Cậu còn chờ cái gì hả?” Lâm Thiên Vũ bực mình từ rèm tắm đằng sau truyền đến.

“Đến đây đến đây.” Gấp cái gì mà gấp, nàng cũng không gấp àm hắn đã..!

Lư Phương Phỉ có gắng trấn tĩnh mặt, hung hăng ổn định quyết tâm không phải chỉ là tắm rửa sao? Hơn nữa Lâm Thiên Vũ bị thương cái gọi là tắm rửa bất quá chỉ là cầm khăn lông ướt lau lau thân thể sao? Có cái gì mà không được .

Lư Phương Phỉ từ bồn rửa mặt lấy ra cái khăn lông để trên vai, vén rèm tắm cúi đầu đi vào.

Lâm Thiên Vũ nhìn thấy bộ dáng này của Lư Phương Phỉ cúi đầu khoe miệng giờ giờ lên hay là cố nín cười.

“Bình thường cậu khôn phải động tác rất gọn gàng sao ? Như thế nào hiện tại chậm như rùa vậy rồi?”

“Tớ...” Lư Phương Phỉ không nói, mặt hơi đỏ, bộ dáng lúng túng làm cho người ta buồn cười.

Khó khi gặp được Lư Phương Phỉ e lệ như kiểu con gái mới về nhà chồng vậy. Lâm Thiên Vũ ôm ngực quyết định chủ ý muốn đánh gục tiểu nữ nhân vô lại mạnh mẽ này phải làm cho nàng hiểu thật rõ dù hắn – Lâm Thiên Vũ mặc dù mắc bệnh nằm tại giường cũng không phải là quả hồng mềm. (L: ý anh ấy cho chị này biết sự lợi hại của ta đây...)

“Tớ... Tớ bắt đầu từ đâu?” Lư Phương Phỉ bất an xoắn lấy khăn trong tay.

Lâm Thiên Vũ rốt cục nhịn không được, một tay lấy khăn lông lôi tới .

“Tớ nói Lư Phương Phỉ tiểu thư! Quý cô có hận thù gì với cái khăn lông hả?”

Lư Phương Phỉ kinh ngạc vừa ngẩng đầu mặt lại hồng vài phần.

“Không có... không có thù.”

“Không có thù! Vậy cậu cứ tỉ mỉ chiếc cổ cái khăn lông làm gì? Bắt đầu đi.”

“Bắt đầu từ đâu?”

Lư Phương Phỉ cảm thấy hiện tại tỏ thấy cũng khó khăn, nàng có phải hay không bị chứng sợ hãi tại sao cùng Lâm Thiên Vũ trong phòng tắm lại cảm thấy rất nóng thì phải?

Không được! không nên.. nàng cũng chỉ biết đi ra ngoài trong chốc lát... đợi 1 lúc nữa thì nàng sẽ ngắt ra đây mất!

“Cái này thực không được, cậu tự mình tắm đi, cậu xem tớ cũng không biết...” Lư Phương Phỉ đã bắt đầu từ từ lui về phía sau.

Lâm Thiên Vũ đột nhiên nhếch lên miệng, cười trào phúng

“Tớ nói Lư Phương Phỉ này cậu sẽ không phải là sợ chứ?”

“Không thể nào! Tổ có thể sẽ sợ gì!” Lư Phương Phỉ dừng lại bước chân chạy trốn trừng mắt

“Nói đùa gì vậy! Không có chuyện gì khiến cho Lư Phương Phỉ phải sợ cả!”

Lâm Thiên Vũ hé miệng nhếch mi, cậu đó quả nhiên vẫn không thể không kích. Hắn cũng không muốn cho Lư Phương Phỉ thấy kẻ hờ để đối ý ngay sau đó nói:

“Tốt lắm! Vậy chúng ta bắt đầu đi.”

“Ách... bắt... bắt đầu đi...” Lư Phương Phỉ nuốt nước miếng, mặt đỏ giống như trái cà chua.

“Nhưng là muốn tổ từ đâu bắt đầu?”

Lâm Thiên Vũ dù bận vẫn ung dung từ từ vươn ra hai tay.

“Chưa ăn thịt heo cũng đã gặp heo chạy đường đi? Tắm rửa bước đầu tiên là cởi quần áo...”

“Tổ có tắm rửa cho heo bao giờ đâu mà biết! Huống chi heo cũng không cần cởi quần áo!” Lư Phương Phỉ nho nhỏ nói thầm. (L: có vẻ bất đồng..)

“Cậu nói cái gì? To tiếng lên chút.” Lâm Thiên Vũ u ám nhìn nàng.

“Không có gì... cởi quần áo ư? Tổ là đang nói chuyện cởi quần áo.”

Lư Phương Phỉ mặt nóng lên, cố gắng ngăn chặn nhịp tim đập loạn cào cào, cúi người xuống run rẩy vươn tay sờ hướng áo của Lâm Thiên Vũ.

Nàng đều không dám nhìn vào mắt của Lâm Thiên Vũ, tay run lên run lên đưa về phía trước.

“Cúc áo ở chỗ này.” Tiếng nói nhỏ khê như vượt qua bên tai nàng, đột nhiên một đôi ấm áp tay bao trùm vào mu bàn tay của nàng, kéo đến trên ngực của hắn.

Lư Phương Phỉ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn qua thấy Lâm Thiên Vũ đáy mắt đang mỉm cười, tim nhảy nhảy không ngừng, đầu óc trống rỗng. (L: bà này sắc nữ...)

“Không nghĩ tới tay cậu cũng có chiêu thức đặc biệt vậy, cúc áo cởi kiểu đó sao?” Lâm Thiên Vũ cười nói

Lâm Thiên Vũ tay để sẵn lên tay Lư Phương Phỉ hướng dẫn nàng lần lượt, cởi bỏ cúc áo của mình.

Và sau khi cúc áo được cởi bỏ lồng ngực của Lâm Thiên Vũ từ từ rộng mở, ánh mắt Lư Phương Phỉ càng thêm không biết nên để vào đâu.

Ngẩng đầu nhìn lên thấy mắt của Lâm Thiên Vũ, còn nhìn thẳng liền chứng kiến lồng ngực hắn không có gì che, nhìn xuống... liền chứng kiến Lâm Thiên Vũ mặc 1 cái quần.

Lư Phương Phỉ trợn trắng mắt, cắn răng đẩy ra tay của Lâm Thiên Vũ .

“Cậu làm sao vậy?” Lâm Thiên Vũ tự nhiên chứng kiến thấy Lư Phương Phỉ khác lạ rồi, chắc là đang lúng túng đi?

“Tổ.. Tổ định nói là cuối cùng cúc áo đã cởi xong.” Lư Phương Phỉ nói xong liền hối hận, thật muốn tát cho cái mồm mình 1 cái. Tay lại đi để trên gấu áo của Lâm Thiên Vũ tại vị trí vạn nhất không thể đụng phải...

“Ừm vậy được rồi!”

Lâm Thiên Vũ buông tay ra cúi đầu nhìn Lư Phương Phỉ đang cắn môi, tay của nàng còn đang run rẩy, cởi bỏ mấy cái cúc áo như vậy mà nàng tốn đến vài phút.

Nhớ Lư Phương Phỉ làm việc rất chuyên chú, ngón tay trước kia luôn linh hoạt mà giờ đây...tay cứng đờ, chẳng may đụng phải bụng của Lâm Thiên Vũ, hắn có cảm giác như 1 sợi lông nhỏ chạm vào da thịt hắn, trôi nhẹ vào trong lòng hắn làm hắn cũng run rẩy lên, thoáng chốc đang bình tĩnh giờ lại sôi động lạ kì.

“A...” Lư Phương Phỉ đột nhiên thở dài, sờ sờ trán chảy ra mồ hôi, không tự kìm hãm được ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười hồn nhiên

“Rất cục làm xong.”

Lư Phương Phỉ cười rất hồn nhiên như không nhưng đột nhiên cảm giác được tay nóng rực, cúi đầu, phụt chốc giờ tay lên, lúng túng.

“Sorry! Tớ không phải cố ý muốn sờ cậu nha...”

Lâm Thiên Vũ cười quái dị, đem khăn lông nhét vào trong tay của nàng.

“Tớ đương nhiên biết rõ. Nhà thiết kế đại tài Lư Phương Phỉ của chúng ta làm sao có thể nhân cơ hội sàm sỡ tớ chứ?”

“He he...” Lư Phương Phỉ gượng cười nàng nghĩ là muốn nhưng cũng không dám làm.

“Đừng cười ngây ngô nữa đem khăn lông thấm ướt giúp tớ lau.” Lâm Thiên Vũ cắt đứt nụ cười của nàng.

“Đừng nói cái này cũng cần tớ dạy!”

Lư Phương Phỉ cũng cảm giác biểu hiện của mình hôm nay thật quá kém, không phải chỉ là tắm rửa thôi sao? thế nhưng đỏ mặt tía tai thiếu chút nữa không thở nổi.

Nàng cầm lấy khăn lông thấm ướt lướt đến sau lưng của Lâm Thiên Vũ, ổn ổn tinh thần rồi cục lấy lại được tỉnh táo rồi đem đặt ở trên cổ lau lau.

Lâm Thiên Vũ đem cánh tay về phía sau khe cạp, chỉ chỉ sau lưng

“Cứ như đói cơm vậy, kì mạnh chút nào! Sao chẳng có tý sức nào thế!”

Lư Phương Phỉ nhếch miệng, nho nhỏ nói thầm:

“Vốn là không có ăn 1 hột cơm nào mà...”

“Không phục hả? Nói lớn tiếng chút xem tớ không nghe được!” Lâm Thiên Vũ cố ý đùa nàng.

“Tốt thôi! Tớ dùng thêm chút khí lực cậu đừng có kêu đau đó!”

Lư Phương Phỉ ý định làm phản dâng lên, cầm lấy khăn lông liền bắt đầu sau lưng Lâm Thiên Vũ tấn công...

“Thế nào thoải mái chưa?”

Lư Phương Phỉ lau tỉ mỉ như lau gương vậy, cứ lau lấy lau để như không bỏ sót cái gì.

Lâm Thiên Vũ Tâm trong cười trộm ngoài miệng lại tỏ vẻ bất mãn nói ra:

“Cũng tạm được.”

“Hửm!” Lư Phương Phỉ 1 bước đi đến phía trước mắt Lâm Thiên Vũ nửa ngồi xổm xuống cầm lấy khăn lông, bắt đầu lau lau phía trước Lâm Thiên Vũ.

“Tớ nói cho cậu biết Lâm Thiên Vũ đừng có được voi đòi tiên!”

Lời này thật là không giống bình thường sự dịu hiền ưu nhã Lư Phương Phỉ bất quá đúng như theo như lời nói cả hần và nàng của quá khứ đã không tồn tại nữa, bọn họ đều đang thay đổi mà thay đổi còn có tim của hần...

Trước kia hần không biết...nhưng là bây giờ...chính là giờ phút này.Tim của hần hần loạn lên, ánh mắt cũng khờ khạo đứng đần. Lâm Thiên Vũ rất muốn không nhìn nhưng là ánh mắt của hần chính là không tự chủ được nhìn về phía Lư Phương Phỉ, dọc theo nàng sống mũi của nàng đến đôi môi đỏ mọng, cái cổ xinh đẹp thậm chí ngay cả bộ ngực...

Lư Phương Phỉ khăn lông lau đến tim của Lâm Thiên Vũ mặt nàng cố ý tránh ra trước ngực hần, mặt đỏ cảm thụ được tim đập của hần

“Lâm Thiên Vũ nhịp tim của cậu hình như không bình thường, hình như hơi nhanh bất thường thì phải!”

Nàng vừa nhấc mắt lên thấy Lâm Thiên Vũ cúi đầu, bốn mắt nhìn nhau giống như là có 1 tia sét nhẹ va chạm vào trên khôn trung vậy, đánh tới đáy lòng của 2 người.

Bọn họ phát hiện hai bên trong mắt rất khác thường, tim của 2 người cũng cùng nhau đập nhanh, mà ngay cả đầu dần dần đến gần.

Bọn họ ước chừng nhìn nhau ba bốn giây từ từ vô ý thức trong mắt hai người chỉ có hình ảnh của hai bên.

Lư Phương Phỉ không biết tại sao đột nhiên hồi thần trí lại, muốn tránh né ánh mắt mê hoặc của hắn có thể là thân thể của nàng đã tại đụng phải khu vực nguy hiểm thì phải.

Lâm Thiên Vũ cũng không cho Lư Phương Phỉ lui bước, đưa tay dùng sức chế gáy của Lư Phương Phỉ, hai cái môi rất cục đã va chạm thành một khối.

Không có ai nói rõ, cũng không người nào biết nụ hôn này vì sao bắt đầu, chỉ có hấp dẫn trái tim lẫn nhau, đem hai bên gần hơn.

Đây là cái hôn thứ mấy rồi? Nhưng vẫn làm cho Lư Phương Phỉ khiếp sợ trừng to mắt. Nàng giật mình hé miệng lại thành ra để đầu lưỡi của hắn tùy ý trong miệng của mình khiêu khích chạy, nàng tựa như một con búp bê kinh hoàng quá độ mà không biết nên như phản ứng thế nào.

Đây là chuyện gì? Lâm Thiên Vũ tại sao phải hôn mình? Cái hôn lúc này đây là ý gì? Rất nhiều, rất nhiều nghi vấn xuất hiện trong đầu của Lư Phương Phỉ nhưng cũng không có đáp án. Chỉ có đầu lưỡi đỏ trong miệng nàng nghịch ngợm, lấy đi không khí, làm cho nàng càng ngày thiếu dưỡng khí...

Lâm Thiên Vũ thở dốc khê liếm vành tai của Lư Phương Phỉ, tay ôm lấy eo nàng.

“Không có người nào nói cho cậu biết là khi hôn phải nhắm mắt lại sao?”

Lư Phương Phỉ cũng không dám quá gần gũi sợ chạm phải miệng vết thương của Lâm Thiên Vũ, cái hôn làm cho mặt của nàng càng đỏ

“Cậu lại chưa có nói với tớ...” Nàng nói chuyện tức giận không yên, ngược lại có vài phần hờn dỗi, lời này đều nhanh làm yếu mềm lòng Lâm Thiên Vũ.

Ánh mắt Lâm Thiên Vũ trầm xuống, nín thở tay của Lư Phương Phỉ mạnh chống muốn đứng lên.

“Này! Này Lâm Thiên Vũ! Cậu muốn làm gì?” Lư Phương Phỉ la hoảng lên.

“Đứng lên.”

Lư Phương Phỉ tức giận mắt liếc hắn một cái, nàng còn nhìn không ra hắn muốn đứng lên làm gì

” Tại sao?”

“Hôn cậu!”

“ ... ”

Lư Phương Phỉ hơi ngẩn ra lúc đó thì tay của Lâm Thiên Vũ đã nín được mà đứng lên rồi. Có thể là do thân thể hắn lung lay không vững còn Lư Phương Phỉ vừa nóng vừa giận chỉ có thể ôm eo của hắn, tay kia ôm cổ hắn, thở phì phì đối với hắn nói

“Lâm Thiên Vũ tiên sinh! Cậu đàn mở hội nghị quốc tế giỡn gì vậy! Hôn đều hôn qua cậu còn cậy mạnh đứng lên làm gì? Hơn nữa tớ tại soa phải cho cậu hôn!”

Kỳ quái nàng.. Lư Phương Phỉ dựa vào cái gì mà để Lâm Thiên Vũ hôn... hắn coi nàng là người nào!

Lư Phương Phỉ giận dỗi quay đầu, không nhìn Lâm Thiên Vũ, trên tay lại vẫn nín chặt hắn.

“Phương Phỉ...” Lâm Thiên Vũ giọng khàn khàn, đem đầu tựa ở vai của nàng.

“Cậu đang giận sao?”

Lư Phương Phỉ hít vào một hơi, miễn cưỡng lắm tim mới đập chậm 1 chút mà hắn gần như vậy, nàng thật thở không nổi mà.Nàng thở dài

“Thiên Vũ tớ là 1 người con gái! Còn là một người con gái yêu cậu.”

“Vì cái gì yêu tớ?” Lâm Thiên Vũ đột nhiên nâng mặt của nàng lên.

“Tớ từ trước đến nay không có hỏi cậu nhưng bây giờ tớ muốn biết.”

“Không biết tại sao.” Lư Phương Phỉ không hề nghĩ ngợi đáp

“Nếu như yêu một người cần lý do thì đó lại không phải là thật sự yêu. Kỳ thật Lâm Thiên Vũ cậu đến tốt có chỗ nào tốt chứ? Nói thật thì rất nhiều người đẹp trai không kém cậu! Cậu cũng không phải là ưu tú nhất! Nhưng là tớ lại yêu cậu nhất, cái yêu này không phải vì cậu giỏi giang, vì cậu cùng gia thế với tớ, cùng tớ chỉ biết tớ như bị say vậy, cứ si mê cậu, yêu cậu. Cái loại yêu đó sẽ làm cho người ta đánh mất lý trí, có thể làm cho người ta mê mẩn. Vì cái gọi là yêu kia mà tớ buông thả mình, bỏ đi tự tôn, bỏ đi cho mơ ước, bỏ đi... ách...”

Lời nói còn chưa hết thì bị nụ hôn của Lâm Thiên Vũ đoạt đi không giống với nụ hôn trước, nụ hôn vừa nóng bỏng vừa cuồng nhiệt. Lâm Thiên Vũ cảm giác được lần này nàng chủ động, đầu lưỡi của bọn họ quấn lấy nhau, đầu lưỡi bắt đầu tê dại, môi hôn sưng đỏ.

“Ưm...” Lư Phương Phỉ không tự chủ được từ trong miệng bật ra tiếng rên rỉ.

Thân thể của nàng càng ngày càng nóng, không thể thở nổi, hai chân đều đang run rẩy như nhũn ra, nàng chỉ cảm thấy có 1 dòng lửa tại trong cơ thể của mình thiêu đốt mình, nàng không chịu nổi nụ hôn này lại muốn càng nhiều hai tay sau lưng Lâm Thiên Vũ di động.

Lâm Thiên Vũ mở mắt ra một chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm Lư Phương Phỉ bởi vì tình dục mà mặt đỏ lên, hắn vừa mút lấy môi của nàng, tay vừa dưới váy ngắn của nàng vuốt ve bắp đùi.

Lư Phương Phỉ buổi sáng chỉ mặc quần áo ở nhà, mỏng, nhẹ, mềm mại.

Chân của nàng rất mịn màng giống như là lau một tầng sữa, ngón tay Lâm Thiên Vũ vuốt ve quanh khu vực làm cho Lư Phương Phỉ run rẩy, tiếng thở gấp phát ra tinh tế, bàn tay của hắn rất nhanh đi vào ngoài quần lót của nàng, nơi đó có đầy ái dịch. Giống như là xúc động nàng nhạy cảm, Lư Phương Phỉ mạnh mẽ kẹp chặt chân, đầu ngửa về phía sau, thở gấp nói:

“Dừng....”

Chuyện phát sinh quá đột ngột cũng quá nhanh, nàng còn chưa kịp hỏi Lâm Thiên Vũ đây hết thấy nguyên do.

Nữ nhân dù yêu một người, dù yêu đối phương bao nhiêu cũng không thể dễ buông thả như vậy! Mặc dù nàng thật sự rất yêu Lâm Thiên Vũ.

Lâm Thiên Vũ hô hấp khó khăn lên hắn nhìn Lư Phương Phỉ ánh mắt nghiêm túc, từ từ rút tay ra khỏi nơi u huyệt.

“Cậu nói không, tớ cũng không động thủ.”

Hành vi của hắn tôn trọng nàng đúng là làm cho Lư Phương Phỉ lại khẽ nhú mày, trong lòng cảm giác mát mát tự nhiên sinh ra đáy lòng đang hiện ra chút khổ sở, liền nghe Lâm Thiên Vũ nói:

“Bất quá.. tớ muốn cậu.”

Lư Phương Phỉ trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, đã bị Lâm Thiên Vũ cầm lấy tay để vào hạ thể, thanh âm khàn khàn:

“Không chỉ có tớ muốn cậu, nó cũng cần cậu.”

Lư Phương Phỉ rốt cuộc hiểu rõ ý tứ của hắn, sự mát mát trong lòng trong nháy mắt hóa thành hư ảo, từ từ âm áp, loại âm áp này làm cho nàng tìm về lý trí, mềm mại nở nụ cười, đuôi mắt nhảy lên, ngón tay theo xương quai xanh của hắn từ từ vuốt ve.

Kỳ thật nàng rất muốn hỏi Lâm Thiên Vũ, vì cái gì vào lúc này nói cần nàng? Có phải hay không lại là sinh lý của hắn quấy phá, cái gọi là cần rốt cuộc là gì?

Đúng là nàng không dám, người luôn luôn tự tin như Lư Phương Phỉ phát hiện tâm tư mình cũng không tự tin, nàng sợ hãi khi nghe được đáp án không muốn.

Tình yêu thật là kỳ quái như thế! Làm cho người ta vui mừng làm cho người ta lo, đúng là nàng nghĩ vô luận đáp án là cái gì nếu đã là Lâm Thiên Vũ nói cần nàng! Nàng lại làm sao có thể cự tuyệt ?

“Á...” Lâm Thiên Vũ bị ngón tay của Lư Phương Phi gây rối loạn tâm thần, bụng dưới căng thẳng, thở hổn hển, gào thét

“Phương Phi.”

Lâm Thiên Vũ mạnh đem Lư Phương Phi đẩy đến trên tường, lại không cẩn thận mở phải vòi sen chốt, nước lạnh buốt từ đỉnh đầu phun xuống, xông đến làm hai người trở tay không kịp.

“Thiên Vũ!” Lư Phương Phi sợ hãi kêu lên kéo Lâm Thiên Vũ, sợ hãi trượt chân.

“Cậu hay là ngoan ngoãn trở lại xe lăn đi! Vết thương của cậu không được dính nước!”

Nước vừa dội vào lạnh, xả vào thân thể 2 người, Lâm Thiên Vũ lại cười khanh khách , nước lạnh làm cho dục vọng trong cơ thể hắn thoáng lui bước.

Lư Phương Phi mới mặc kệ hắn hiện tại đang cười cái gì, nàng áp chế đem Lâm Thiên Vũ đặt trên xe lăn, đẩy hắn ra cửa, lấy khăn tắm.

“Làm sao cậu có thể không cẩn thận như vậy, như thế nào kích động nhất thời làm cái gì đều quên, không biết vết thương không thể đụng vào nước sao?”

Đem Lâm Thiên Vũ túm đến trên giường, Lư Phương Phi mặc dù động tác thô lỗ nhưng là vẫn dè dặt tránh đụng phải vết thương của hắn.

“Lời này cậu đã nói lần thứ hai rồi.” Lâm Thiên Vũ cũng không phản kháng, tùy ý để Lư Phương Phi đem mình sắp đặt ở trên giường, khăn tắm tại trên người của mình cọ qua cọ lại. Đúng là, động tác này không tính là ôn nhu gì cả hơn nữa nàng có nghĩ tới hay không. Cầm lấy khăn tắm trên người mình loạn xạ lau, cùng sở kỳ thật đối với hắn mà nói đều là cùng một ý nghĩa, là một loại tinh thần khảo nghiệm thân thể mà!

“Tớ nói mấy lần cậu đều không nhớ được!”

Lư Phương Phi là thật giận nàng dạn đi dạn lại, vừa rồi tắm rửa cũng sợ miệng vết thương của hắn đụng phải nước là kết quả hai người nhất thời kích động, sẽ không phát sinh chuyện tốt.

Lư Phương Phi đầu thở phì phì, đã sớm đem lửa tình và cái hôn nóng bỏng ném qua đầu rồi! Bất chấp trên người mình cũng bị ướt trong đầu chỉ muốn nhanh đem người Lâm Thiên Vũ lau khô.

Lư Phương Phi vùi đầu lau, căn bản không có chú ý tới sắc mặt của Lâm Thiên Vũ cũng thay đổi, nàng lau xong lồng ngực của hắn, tay nhanh cởi ra Lâm Thiên Vũ quần hắn.

Quần bị ướt nhiều nha, nhưng vừa mới cởi đến đầu gối, Lư Phương Phi đã bị một cái dựng đứng làm cho sưng sốt.

“Cái này là... á!”

Lư Phương Phi nhìn vật cứng kia sợ hãi kêu, ném đi khăn tắm trên tay, ánh mắt lại không dời đi, há to miệng, lắp bắp giải thích

“Cái kia... tớ không phải cố ý...”

Không xong nàng nhất thời quên Lâm Thiên Vũ không có mặc quần lót!

“Tối đây.” Lâm Thiên Vũ thanh âm so với khi trước tại phòng tắm thấp hơn.

Lư Phương Phi dần dần dời đi ánh mắt, nháy mắt một cái, mặt đỏ báy phần.

“Tớ... Tớ giúp cậu mặc lại.”

“Không cần.”

Lâm Thiên Vũ một đề lại tay của nàng, vừa vặn che ở trên vật cứng của hắn, vật tổng tay làm cho Lư Phương Phi mặt càng đỏ.

Lư Phương Phỉ thử giãy dụa tay muốn tránh nhưng Lâm Thiên Vũ kêu tay sẵn ở eo của nàng kéo nàng lên trên giường.

Tóc của Lư Phương Phỉ lả tả ra trước ngực hần, Lâm Thiên Vũ ở bên tai của nàng, thở hổn hển

“Tớ cần cậu. Không! Là tớ muốn cậu.”

Lâm Thiên Vũ cầm lấy tay của Lư Phương Phỉ tiếp tục khàn khàn thở hổn hển.

“Cầm nó, di động...”

Mặc dù Lư Phương Phỉ tuổi cũng không nhỏ nhưng ý tứ này của Lâm Thiên Vũ làm cho nàng thật không hiểu, chưa từng có kinh nghiệm, sao biết!

Nàng thoáng ngẩng đầu liền chứng kiến vẻ mặt đang kiên nhẫn của Lâm Thiên Vũ, nàng dựa theo lời của hần thoáng vừa động long mày của hần ngược lại càng nhẫn hơn.

Lư Phương Phỉ không biết thế nào, vội vàng muốn rút tay ra đã bị Lâm Thiên Vũ bắt càng chặt hơn.

“Đừng có ngừng.” Lâm Thiên Vũ khê nghiêng người, tay nhắc khoá váy của Lư Phương Phỉ.

“Cậu... Cậu muốn làm gì?”

“Tớ không muốn làm gì cả mà là đồ của cậu ướt nhẹp nằm ở trên giường của tớ, cậu không phải nói vết thương của tớ không thể đựng vào nước sao?”

“À...” Lư Phương Phỉ trả lời hơi thở đứt quãng, đầu lưỡi Lâm Thiên Vũ đã liếm lấy vành tai của nàng.

“Cho nên cậu đương nhiên không thể mặc đồ ướt sũng ở trên giường.”

“Đúng thế...”

Lư Phương Phỉ không cách nào thoát ra khỏi sự trói buộc của Lâm Thiên Vũ, chỉ có thể mặc cho hần khoá khoá sau lưng mình, nhưng hình như hơi thừa thì phải, sao phải thoát cả áo lót của nàng?

Lâm Thiên Vũ tay xoa lên của nàng rất tròn, nhẹ nhàng dùng ngón cái cùng ngón trỏ ve núp hoa, cúi người bắt đầu chạm.

“A!” Mát lạnh ngậm lấy núp hoa của nàng, làm cho toàn thân nàng run lên, lửa nóng xa lạ ở trong người bay tán loạn, một chuỗi cảm giác trống rỗng mỗi giây gặm nuốt nàng.

Lâm Thiên Vũ tại trước ngực của nàng ôn nhu xoa nắn khê vuốt, mà 1 tay khác của thì dùng tốc độ nhanh hơn, nhiều lần véo nhẹ xoa nắn núp hoa bên kia.

Lư Phương Phỉ bị khiêu khích n hự vậy, cùng vừa sự kiện trong phòng tắm da thịt của nàng bây giờ mới như chính thức cảm nhận được kích thích chưa từng có.

Hai núp hoa rất nhanh liền cứng lại, hồng giống hoa hồng ướt đẫm sươn dêm. Lâm Thiên Vũ nghiêng thân, bụng dưới nóng rực cương cứng làm cho trán của hần đã rỉ ra không ít mồ hôi, hần từ từ lôi kéo thân thể Lư Phương Phỉ áp tại ngực của mình.

Hần ôm chặt Lư Phương Phỉ trước ngực, dùng sức mút lấy núp hoa đã dựng lên của nàng giống như nhắm nháp một đồ ăn ngọt ngào vậy, chỉ cần nếm trong lòng sẽ ngọt. Đầu lưỡi của hần kiên nhẫn ở trên núp hoa đùa giỡn, sau đó lại ngậm lấy nó cắn.

Lư Phương Phỉ tựa như điện chạm phải vậy, không tự chủ được ưỡn người.

” Phía dưới đã ướt ...” Lâm Thiên Vũ lời nói chứa đầy hàm ý, 1 tay của hần dờ ngực nàng từ từ dò vào hông của nàng.

Cảm nhận được Lư Phương Phỉ khản trương, Lâm Thiên Vũ chỉ là đưa ngón tay dọc theo quần lót từ từ chạm.

“Phương Phỉ, đừng sợ.”

“Không... chỗ đó...”

Lửa nóng dục vọng làm cho than thể Lư Phương Phỉ rối loạn, nàng không biết nên cự tuyệt hay là hòa theo, nhưng nơi đó là nàng nơi tư mật, đây là một việc làm cho người ta xấu hổ.

“Cậu chẳng lẽ không muốn?”

“Tổ...” Lư Phương Phỉ thanh âm đã khôkhô trong cơ thể lửa nóng cháy xém da thịt nàng.

Hai mắt mờ bởi dục vọng nhìn Lâm Thiên Vũ, động tác trên tay ngừng lại.

“Cậu có thể chứ?”

Lư Phương Phỉ hô hấp không thuận, trong đầu lại nghĩ tới cái chân bị thương của hắn, vạn nhất quá kích động có thể hay không làm cho vết thương bị vỡ ra..

“Nói cái gì!” Lâm Thiên Vũ trừng mắt, ngón tay không nói lời gì chen vào trong hoa huyết của Lư Phương Phỉ.

“A...”

Lư Phương Phỉ bị ngón tay hung hăng đâm một cái, Lâm Thiên Vũ một khắc càng không ngừng thổ lộ trong lòng mình bao sảng khoái, tại trong hoa huyết mềm mại của Lư Phương Phỉ ra ra vào vào.

Rõ ràng nghi vấn “năng lực ” của hắn mà!Hắn để cho nàng biết rõ một chút, hắn rốt cuộc được hay chưa!

“A... A... đau...”

Mặc dù chỉ là 1 ngón tay nhưng lại hung hăng tại chỗ sâu nhất của hoa huyết rất nhanh Lâm Thiên Vũ liền mò tới tầng mô kia.

“Vậy tớ có được hay chưa hả?”

“Ừ” Lư Phương Phỉ mất hồn tê dại.

Lư Phương Phỉ đã sớm gào thét không được, hoa huyết tiết ra rất nhiều ái dịch, dính đầy ngón tay của hắn.

“Thiên Vũ...” Lư Phương Phỉ cắn môi, thanh âm của nàng làm nàng thấy xấu hổ.

“Bắt đầu”

“Ách, cái gì?”

Lư Phương Phỉ bị Lâm Thiên Vũ hành hạ toàn thân tê dại, không hiểu hắn đang nói cái gì.

Lâm Thiên Vũ cũng không nhiều lời, trực tiếp đẩy chân Lư Phương Phỉ, một chân khoác lên trên hang của mình.

“Không, không... Chân của người...”

“Ta hiện tại để cho người để xem một chút, ta có thể hay không!”

Lâm Thiên Vũ bá đạo nhắc tới eo của Lư Phương Phỉ dùng sức! Chen vào...

“A!” Lư Phương Phỉ thét chói tai.

“Đau... đau quá...” 1 cái đau đến rã lớn làm cho Lư Phương Phỉ rơi xuống nước mắt.

“Nhịn một chút. Sẽ trôi qua thôi.” Lâm Thiên Vũ có thể cười không nổi, hắn có thể cảm nhận được Lư Phương Phỉ khẩn trương, hoa huyết của nàng vừa nhỏ lại căng, vật cứng của hắn chỉ tiến vào một đoạn. Cái tư thế này không trên không dưới, làm hắn mới đau này!

“Thả lỏng nào. Mở rộng 2 chân ra!” Lâm Thiên Vũ lại một lần nữa nói ra

“Cậu vậy kẹp tớ thật chặt.”

Lư Phương Phỉ chỉ cảm thấy toàn thân như là bị người dùng búa bổ vào đã đau đến người không nhúc nhích được.

Lâm Thiên Vũ đành phải chịu đựng dục vọng đang bốc lên của mình, từng tác chen vào vào bên trong.

Hắn ôn nhu xoa nắn lấy núm hoa của nàng.

“Nhấn nạy một tý, chịu đựng 1 chút nữa...”

Lâm Thiên Vũ cực kiên nhẫn dụ dỗ Lư Phương Phỉ, vật thô to nhờ ái dịch mà rốt cục toàn bộ cũng bị hoa của nàng nuốt vào.

Cái đi vào này khiến Lâm Thiên Vũ cũng không khốn chế được mình nữa, dùng sức một cái đem vật cứng hoàn toàn không hề trối buộc tại trong cơ thể nàng tùy ý ra vào.

“Ừm... A...”

Lâm Thiên Vũ hừ hừ. Phương Phỉ rốt cục cũng thích ứng di vật chen vào trong qua có mấy giây, một loại cảm giác khác thay vào sự đau đớn lúc này, 1 loại khoái cảm tê dại, thoải mái. Thấy nàng tựa hồ thích ứng, Lâm Thiên Vũ chậm lại tốc độ dẫn tới Lư Phương Phỉ bất mãn hừ nhẹ.

“Đừng có ngừng.”

Lâm Thiên Vũ cố nén cười, vỗ vỗ mông của nàng, bá đạo mệnh lệnh.

“Cậu động.”

Lư Phương Phỉ định thần nhìn lại, trên trán Lâm Thiên Vũ đã có không ít mồ hôi vừa rồi “trên giường vận động” đã làm cho hắn tiêu hao không ít thể lực.

Lư Phương Phỉ xoay người 1 cái, cười ngang hông của hắn, nhẹ nhàng nằm ở trước ngực của hắn, tận lực tránh đụng chạm vết thương của hắn, từ từ di động.

“A... A...” Lâm Thiên Vũ khàn khàn rên rỉ

“Mau! Tăng tốc độ.”

Lư Phương Phỉ chỉ đành phải đẩy nhanh hơn, theo nàng đụng đưa giữa đùi nàng cũng có trận trận tê dại, nơi hoa huyết đứng như một cái ngọn lửa tùy ý cháy. Cao trào tới trong nháy mắt, Lâm Thiên Vũ cũng phối hợp với động tác của nàng dùng sức, cùng nhau tới...

6. Chương 6

Khi Lư Phương Phỉ tỉnh lại thì Lâm Thiên Vũ đã không còn ở trên giường. Trời đã tối rồi, xem ra nàng đã ngủ thật lâu.

Mở mắt nên thấy ngọn đèn trong phòng ngủ giờ đây thấy rất chói mắt, Lư Phương Phỉ vén chăn lên nhìn thân thể của mình giật mình thấy chỗ có màu đỏ. Đó chính là lạc hồng sao? Tuy nói là nàng lần đầu tiên nhưng là cùng với Lâm Thiên Vũ phát sinh chuyện này trong lòng nàng chỉ có thỏa mãn.

Lâm Thiên Vũ trên đùi còn bị thương, mà mình tỉnh dậy liền không thấy bóng dáng anh ta đâu .

Lư Phương Phỉ mắt nhìn trên mặt đất quần áo rơi tả lả lung tung, thân thể không mảnh vải đi ra mở tủ quần áo, bên trong đều là quần áo nam, chọn đi chọn lại nàng cũng chỉ có thể mặc tạm 1 chiếc áo sơ mi của Thiên Vũ. Chọn được 1 cái áo sơ mi trắng, Lư Phương Phỉ mới tra được hai nút áo cửa phòng đã mở ra.

Lư Phương Phỉ thấy hắn xuất hiện ở cửa sững sờ một chút, sau đó mặt đỏ lên cố gắng trấn định chào hỏi

“Có đói bụng không? Mình đi nấu cơm.”

“Tớ đã gọi đồ ăn ngoài rồi.”

Lư Phương Phỉ không chịu nổi vẻ mặt đang rất phức tạp của Lâm Thiên Vũ , mặc nhanh cái áo sơ mi như kiểu có tật giật mình đi đến trước mặt hắn, nàng suy nghĩ một chút có nên nói vài lời hay không, như vậy sau này đỡ phải lúng túng.

“Cái kia... chuyện hôm nay ngủ một giấc liền quên đi, không có gì đáng ngại cả.” Lư Phương Phỉ gượng cười nằng biết rõ, bộ dáng của nàng bây giờ nhất định còn khó coi hơn cả khóc.

Lâm Thiên Vũ nghe được lời này của nàng biểu tình ngưng trọng, mặt lạnh vầy vầy tay.

“Tôi đây.”

Lư Phương Phỉ không rõ chuyện gì, đi tới đã bị Lâm Thiên Vũ một phát bắt được, hai tay chui vào trong áo sơ mi của nàng, nắm nơi yếu mềm dùng sức vừa bấm.

“Tại sao phải quên? Lư Phương Phỉ cậu cho là ăn hết sạch sẽ thì coi như không có gì xảy ra đúng không?” Lâm Thiên Vũ liếc xéo nàng, ánh mắt rét lạnh.

Nữ nhân này rốt cuộc là nghĩ như thế nào ?

“Tớ...” Lư Phương Phỉ là không có tự tin nàng không dám đi truy cứu chuyện ngày hôm qua của bọn họ. Dù sao đó chỉ là 1 cái cơ mà thôi. Vì không muốn bị thương tổn nàng chỉ có thể che dấu, thậm chí không muốn nhắc tới, nàng thật sự thật là sợ Lâm Thiên Vũ nói là chỉ vì giải quyết nhu cầu sinh lý của đàn ông.

“Nói đi đừng có tỏ mãi thế, cậu có gì muốn nói thì nói đi!”

“Tớ không phải là...” Lư Phương Phỉ nóng nảy

“Thiên Vũ, tớ chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

Nàng chỉ là sợ hãi... đúng là Lư Phương Phỉ không thể nói, mà không nói ra nổi. Sau khi quyết định Lư Phương Phỉ nàng nghiêng đầu tựa hồ như nhớ ra cái gì đó, cười quái dị một tiếng. Chạm tay của Lâm Thiên Vũ nhắc

“Này đừng tưởng rằng tớ không biết cậu đang sàm sỡ tớ mà giả vờ như không biết nha!”

“Ha ha...” Lâm Thiên Vũ cười đem tay từ trong áo sơ mi ra, tay hấn bàn tay của Lư Phương Phỉ hôn một chút

“Thực xin lỗi! Phương Phỉ kỳ thật tớ...”

“Thiên Vũ.” Lư Phương Phỉ đột nhiên cắt đứt hấn muốn nói.

Nàng biết rõ hấn có lời muốn nói , vô luận kết quả là cái gì nàng hiện tại cũng không muốn biết, ít nhất là để cho nàng chuẩn bị tâm lý đã, dùng từ thực xin lỗi mở đầu nàng cảm giác là có gì không tốt.

Hay là tạm thời không nên biết. Nàng cảm thấy hiện tại hai người như vậy cũng rất tốt không có ai quấy rầy, hưởng thụ thể giới của hai người rất tốt đẹp mặc kệ kết cục là gì, hiện tại nàng cũng không muốn biết đáp án.

“Thiên Vũ chuyện của chúng ta chờ chân của cậu tốt lên nói sau được không?” Lư Phương Phỉ đem tay của hấn để tại trên mặt mình vuốt ve.

Lâm Thiên Vũ ngược lại không nghĩ tới Lư Phương Phỉ sẽ quyết định như vậy có mấy câu muốn nói đành phải lại nuốt trở vào.

Lư Phương Phỉ nghĩ gì hấn không biết?

Kỳ thật hấn vừa rồi muốn nói với Lư Phương Phỉ hấn thừa nhận chính mình thua, tình yêu rất kỳ quái, 10 năm không có cảm giác vậy mà tự dưng sớm chiều vì hấn bị tai nạn sống chung 1 chỗ lại có cảm giác, mà loại cảm giác này không thể so với trước kia, không thể tưởng tượng nổi, tới rất nhanh, rất mãnh liệt, che đi lý trí của hấn.

Cho nên hấn muốn nói: thực xin lỗi, tình yêu của tớ đã tới chậm.

Bất quá nếu Phương Phỉ đề xuất chờ chân hấn tốt lên thì sau này hãy nói, như vậy sẽ chờ chân hấn vậy chứ bây giờ ngồi ở trên xe lăn đi thổ lộ có vẻ rất không đúng lúc.

Chờ chân hấn tốt lại hấn có thể quỳ xuống cầu hôn.

“Vậy sẽ chờ chân tớ tốt lên, sau này hãy nói.”

Thời gian trôi qua rất nhanh, Lư Phương Phỉ ở tại Lâm gia lại qua nửa tháng nữa.

Trong nửa tháng này, tình cảm của Lư Phương Phỉ cùng Lâm Thiên Vũ nhanh chóng ấm lên, mỗi ngày bốn mắt nhìn nhau. Có khi sẽ nhịn không được mà ôm đối phương hôn môi.

Ban đêm, Lâm Thiên Vũ bá đạo lôi kéo Lư Phương Phỉ tới phòng ngủ mình, nói ra cho oai buổi tối đứng lên cần có người giúp đỡ. Lư Phương Phỉ buồn cười mới vừa bắt đầu vì thông cảm cảm xúc của Lâm Thiên Vũ nhưng nàng cũng không nói 2 chữ “chăm sóc” mà Lâm Thiên Vũ đồng ý nói cái gì, mình là bệnh nhân cần chiếu cố ư? Chăm sóc vết thương chân hần chứ đâu phải chăm sóc tay và miện của hần đâu. Buổi tối trở nên gian manh như vậy, còn lẫn qua lẫn lại nữa. Ngày ngày Lư Phương Phỉ tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân đau.

Tối hôm qua Lâm Thiên Vũ lại muốn nàng suốt cả đêm, gần đây Lâm Thiên Vũ khôi phục rất nhanh mà ngay cả chân có được cảm giác bình thường, hồi phục vậy lại chút liền được voi đòi tiên điên cuồng muốn thân thể của nàng.

Đúng là như vậy, Lâm Thiên Vũ cũng không có bất kỳ lời bày tỏ nào Lư Phương Phỉ có kiên trì của mình nếu hần không nói, nàng cũng không hỏi.

“Tĩnh rồi?” Lâm Thiên Vũ ôm eo Lư Phương Phỉ, cọ cọ cái mũi của nàng

“Đừng giả vờ! Tớ biết rõ cậu đã tỉnh.”

“Móng vuốt của cậu trên người người ta sờ tới sờ lui như vậy không tỉnh mới là lạ.” Lư Phương Phỉ tức giận trở mình vùi ở trong lồng ngực Lâm Thiên Vũ cọ cọ.

“Tớ đói bụng...”

Lâm Thiên Vũ hiện tại quả thực tựa như 1 con ngựa mất cương luôn cảm thấy “ăn” không no !

Lư Phương Phỉ giả ngu.

“Vậy tớ đi nấu cơm cho cậu thì sẽ hết đói thôi.”

Nói xong Lư Phương Phỉ dùng khí thế nhanh như sét đánh nhảy xuống giường sợ bị Lâm Thiên Vũ bắt trở về giường lăn qua lăn lại một phen, đi đến cửa phòng.

“Lư Phương Phỉ! Cậu chạy cái gì? Tớ cũng sẽ không ăn cậu mà.”

“Cậu nói lời này mà không thấy ngượng sao? Cậu muốn gì tớ còn không biết sao?” Lư Phương Phỉ dí dỏm le lưỡi một cái

“Mặc kệ cậu là đói thật hay giả đói, dù sao tớ cũng phải xuống lầu nấu cơm.”

Lâm Thiên Vũ buồn cười nhìn Phương Phỉ nhảy chân sáo rồi đi bóng dáng dịu dàng, cao quý xưa không có rồi. Hần cuối cùng cũng hoàn toàn thấy rõ con người thật của Lư Phương Phỉ nếu như nói Lư Phương Phỉ trước kia ưu nhã dịu dàng không phải là giả như vậy nàng bây giờ dí dỏm đáng yêu chính là mặt khác của nàng.

Tình yêu sẽ làm thay đổi con người quả nhiên là sai!

Kỳ thật hần cũng không phải là bởi vì tính tình Lư Phương Phỉ mà yêu nàng, mà là vì nàng là Lư Phương Phỉ.

Kỳ thật vấn đề này Lâm Thiên Vũ đã từng nghĩ tới nếu như đối lại là trước kia dù cho Lư Phương Phỉ có nhí nhảnh đáng yêu như bây giờ dĩ chưa chắc hần đã động tâm.

Rung động chẳng qua là đúng thời gian đã xảy ra đúng chuyện, chỉ là loại động tâm này chậm đi 10 năm thôi, cho nên hần hiện tại chỉ muốn thật yêu chân thành người con gái này...

Chân hần từ khi điều trị giờ đã là tháng thứ 3. Có thể chống 1 chiếc gậy đi lại. Trải qua thời gian trước hần không ngừng kiên trì rèn luyện Lâm Thiên Vũ đã có thể vứt bỏ xe lăn chống gậy xuống đất đi lại.

Lâm Thiên Vũ đi vào phòng bếp khi đó Lư Phương Phi đang làm bữa sáng.

Lư Phương Phi cũng không quay đầu lại chỉ trong phòng bếp chuyên tâm tiếp tục công việc của mình, kéo ghế ra giúp Lâm Thiên Vũ dựa

“Ngồi xuống, ngồi xuống, đừng có cản trở tớ nấu cơm nha.”

Những ngày này cuộc sống của bọn họ chính là như vậy, đơn giản mà ấm áp.

Lâm Thiên Vũ thường xuyên sẽ ngồi ở phòng bếp nhìn Lư Phương Phi nấu ăn, hắn nói ra cho oai là phòng bếp rất lãng mạn, đùa giỡn có âm hưởng. Lư Phương Phi nghe xong bắt đầu liếc mắt nhìn hắn với ánh mắt “sắc lang”!

“Phương Phi...” Ngồi ở trong góc Lâm Thiên Vũ cầm lấy trên mặt bàn Lư Phương Phi bình thường hay nướng bánh.

“Sao?” Lư Phương Phi đưa lưng về phía hắn, thanh âm có vẻ lười biếng hiển nhiên là trạng thái chưa tỉnh ngủ.

Lâm Thiên Vũ Tâm cười trộm, tối qua hắn xác thực quá điên cuồng.

“Vì sao mà cậu làm đồ ăn lại ngon như vậy?” (L: nịnh hót..)

Lư Phương Phi quay đầu lại nhìn Lâm Thiên Vũ một cái, hắn đang cầm một cái bánh bích quy, tò mò nhìn nàng.

Lư Phương Phi đắc ý hừ hừ.

“Đương nhiên! Ăn cũng không nhìn ra là ai làm hay sao?” (L: tự khen)

Bọn họ bây giờ chính là kiểu sống chung như vậy, nhẹ nhàng mà tự tại, có rất nhiều niềm vui.

“Đương nhiên tớ biết mà! Chính là tiêu thư Lư Phương Phi cao quý nhà chúng ta là người phụ nữ rất đảm đang nha!”

Lư Phương Phi cười cười, vô tình nói đến chuyện cũ

“Kỳ thật lúc trước tớ từng có ý định mở 1 tiệm bánh ngọt.”

“Hả? Sao trước kia tớ chưa nghe cậu nói?”

Lâm Thiên Vũ lần đầu tiên nghe được Lư Phương Phi nói lời này, bọn họ quen nhau mười năm, lại lần đầu nghe nàng nói ý định này, hình như mình là thiếu quan tâm nàng sao?

Lư Phương Phi bưng bữa sang mới vừa làm xong đi tới

“Cậu chưa từng nghe qua là rất bình thường, bởi vì tớ chưa từng nói với ai.”

“Vì sao?”

“Vì sao là sao?”

“Tớ là hỏi vì sao cậu muốn mở một tiệm bánh ngọt?”

Lư Phương Phi bưng sữa uống một ngụm, chậm rãi nói:

“Cảm giác thỏa mãn thôi, chắc cậu khả năng không có biết qua loại cảm giác này, khi dung hết tâm tư tình cảm của mình vào làm bánh thì những người ăn được sẽ như chia sẻ tình cảm cho họ vậy, như vậy mình cũng thấy rất hạnh phúc, rất vui vẻ, sẽ rất thỏa mãn.”

Lâm Thiên Vũ đã từng gặp qua bộ dạng Lư Phương Phi lúc làm bánh, qua lại, lên xuống, nghiêm túc lại gọi cảm.

“Tới đây.” Lâm Thiên Vũ đột nhiên về phía Lư Phương Phi vẫy vẫy tay.

“Sao?”

Lư Phương Phi để ly sữa xuống, vẻ kỳ quái đi đến trước mặt hắn.

“Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Lâm Thiên Vũ vỗ vỗ vào cái chân trái không bị thương.

“Ngồi.”

“Cậu cứ nói đi, tớ đứng đây cũng được?” Lư Phương Phỉ vẻ mặt không tin.

“Không cần phải luôn hoài nghi “năng lực” của tớ, kêu cậu ngồi thì ngồi.”

Lâm Thiên Vũ ôm chầm Lư Phương Phỉ làm cho nàng ngồi vào trên đùi của mình.

“Vì sao khi người khác ăn đồ ngọt của mình cậu lại hạnh phúc?”

Lư Phương Phỉ thân thể cứng ngắc, không dám dùng khí lực toàn thân ngồi xuống chỉ có ôm cổ hắn đem đầu gối vào bờ vai hắn.

“Kỳ thật đơn giản là một loại hạnh phúc, hạnh phúc cũng có khi là một việc rất đơn giản, không chỉ là yêu còn có một loại hạnh phúc sống! Tớ chỉ nghĩ tới 1 cuộc sống đơn giản, hưởng thụ hạnh phúc giản đơn, những hạnh phúc từ những chuyện rất bình thường, rất nhỏ nhặt, như làm được gì cho người mình yêu thương, khi họ ăn đồ ngọt của tớ tớ thấy đag cũng chia sẻ hạnh phúc với họ.”

Lư Phương Phỉ nói 1 hơi làm cho Lâm Thiên Vũ có chút rung động.

Nàng nói đúng lắm! Điều hạnh phúc nhất chỉ đơn giản là làm cho người mình yêu mến ăn được bánh ngọt của nàng...

Lâm Thiên Vũ cầm bánh trên bàn cắn một cái, ngọt mà không ngán, xốp giòn trong có hương thơm nhàn nhạt.

Cầm lên tay của Lư Phương Phỉ nhẹ nhàng hôn.

“Đây là món bánh quy ngon nhất mà tớ đã ăn.”

Hắn còn có một loại cảm giác hạnh phúc nhẹ nhàng nữa, đúng là hắn biết rõ loại hạnh phúc này không phải là bởi vì bánh bích quy kia mà là người làm bánh bích quy kia, hắn có thể cảm nhận được loại cảm giác hạnh phúc đơn giản mà nàng nói.

Gần đây cái chân bị thương của Lâm Thiên Vũ khôi phục càng ngày càng tốt, cũng dần dần có tinh thần theo như Lư Phương Phỉ tổng kết một câu nói là bầu trời tan đi mây mù. Hiện tại Lâm Thiên Vũ không chỉ có thể có thể ném ra cái gậy từ từ đi mà còn có thể từ từ ở nhà nghiêm túc xử lý công việc.

Chỉ chớp mắt Lâm Thiên Vũ gân cốt đã ổn định hơn một trăm ngày, hắn bây giờ có thể xuống đất hành động dần dần tự nhiên, Lư Phương Phỉ vừa vui lại có chút cảm giác mất mát.

Nàng cơ hồ mỗi tuần lễ đều gọi điện cho bác gái báo tình huống, khi nàng nói cho bà ấy biết Lâm Thiên Vũ đã có thể đi xuống đất bác gái rất kích động nói muốn bay trở về xem một chút.

Lư Phương Phỉ cũng không phải là không muốn bác gái trở lại mà là khi bác gái trở lại thì đồng nghĩa với việc mình không thể ở lại biệt thự, nàng ít nhiều vẫn còn có chút mất mát có lẽ do bọn họ ngày ngày ở cùng nhau giờ lại không cùng 1 chỗ liệu có tốt như bây giờ không? Hơn nữa khi bác gái trở về, bác ấy sẽ nói về chuyện của nàng và Thiên Vũ, hắn sẽ phải quyết định, như vậy.... Không biết tại sao Lư Phương Phỉ trong đầu đột nhiên loáng một cái ý nghĩ nàng ở chỗ này ở đã hơn hai tháng hình như “ bà chị cả” nhà nàng đã lâu không có tới...

“Phương Phỉ...” Lâm Thiên Vũ vẫy vẫy tay.

“Nghĩ gì thế?”

“Xin lỗi.” Lư Phương Phỉ hồn trở về, nổi lên nụ cười ưu nhã, hướng người bên cạnh cười cười

“Vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi?”

Trong thư phòng ngoại trừ Lâm Thiên Vũ cùng Lư Phương Phỉ mà có 2 vị quản lý của công ty. Thời gian này khi Lư Phương Phỉ chiếu cố Lâm Thiên Vũ thì việc của công ty đều do hai người này đảm nhiệm.

Sau khi Lâm Thiên Vũ khôi phục sức sống thì đã yêu cầu cứ mỗi thứ 2 hàng tuần thì bọn họ sẽ tới biệt thự này họp.

“Vừa rồi tôi đã hồi báo về kim ngạch tiêu thụ của công ty so với năm ngoái cao hơn 30%.” Giám đốc tiêu thụ nói.

“Tôi đã xem xét qua bảng báo cáo, làm rất tốt, hãy tiếp tục kế hoạch tiêu thụ đầy mạnh trong quý sau.” Lâm Thiên Vũ hài lòng gật đầu, một đôi mắt lại nhìn chăm chăm Lư Phương Phỉ không tha.

Lư Phương Phỉ sắc mặt không thay đổi đồng ý gật đầu.

“Ngoại trừ cái này Tiểu Dương, tháng sau công ty chúng ta tại Mỹ gia tăng thêm 3 chi nhánh tại New York chúng ta sẽ tới Mỹ để bàn chuyện hợp tác với các đại lý.”

“Cậu đi, tớ làm sao bây giờ?” Lâm Thiên Vũ nhíu nhíu mày, hần cảm thấy Lư Phương Phỉ hôm nay là lạ.

“Với tốc độ khôi phục bây giờ của cậu thì tháng sau khẳng định cũng có thể tự đi bộ được, khi đó thì tớ sẽ nhờ quản gia để ý đến cậu, hơn nữa tớ và mẹ cậu cũng trao đổi qua bác ấy rất vui khi cậu dần bình phục, không chừng sẽ sớm trở về thăm cậu nữa.”

Lâm Thiên Vũ mím môi rồi cục không nói được gì.

Bên cạnh hai vị kia chỉ là cúi đầu nhìn nhìn 2 vị đại lão bản nói “việc riêng”, kỳ thật bí mật của bọn họ là bạn thân tự nhiên thấy mừng rỡ chứng kiến hai người thành 1 cặp. Anh chàng này và cô nàng cả 2 đều không ở công ty, sớm chiều cùng nhau lửa gần rơm đi! Chắc là có nhiều tiến triển rồi

Xem ra ánh mắt của Lâm Thiên Vũ nhìn về phía Lư Phương Phỉ khác xưa rồi cái gọi là “người trong cuộc u mê, ngoài cuộc tỉnh táo” không phải là giả, nhưng là bây giờ sao thấy mắt Lâm Thiên Vũ càng ngày càng lạnh vậy. Tiểu Dương rùng mình một cái, thấy hiện tại không khí rất căng hần nhất định phải mở miệng nói chính sự:

“Cái kia... Lâm tổng, Lư tổng nhân tiện tôi cũng có một việc nhất định phải báo cáo.”

“Nói.” Hai người trăm miệng một lời, không khí rất căng thẳng

Tiểu Dương nuốt nước miếng

“Cái vòng do Lư tổng thiết kế ở hội nghị triển lãm lần trước, được bán đấu giá từ thiện với số tiền là một ngàn ba trăm vạn.”

“Cái gì?” Lâm Thiên Vũ trợn to hai mắt

“Đây không phải là hàng không bán sao?”

Hần quay đầu nhìn Lư Phương Phỉ, vẻ mặt chất vấn:

“Chuyện ày là sao?”

“Cái gì chuyện gì cơ?” Lư Phương Phỉ nháy mắt mấy cái.

“Đừng giả vờ ngốc.” Lâm Thiên Vũ đem tài liệu trong tay quăng ra, dựa lưng vào ghế sofa

“Vì cái gì đem đây chuyện đó đi bán đấu giá?”

“À! Cậu nói chuyện này à.” Lư Phương Phỉ đành phải thành thật trả lời

“Tháng trước tớ đem nó quyên cho một nhà từ thiện bán đấu giá đều dùng danh nghĩa công ty thành lập một quỹ từ thiện, về sau tớ sẽ đem vài vật phẩm thiết kế đi bán đấu giá, tiền thu được sẽ cho vào trong quỹ đó.”

“Sao chuyện này không có thông qua với tớ?” Lâm Thiên Vũ có chút giật mình

“Làm từ thiện là chuyện tốt, nhưng là... nhưng là...”

“Nhưng cái gì?” Lư Phương Phỉ không chú ý tới Lâm Thiên Vũ vẻ mặt đang nhăn nhó.

“Tớ đã dự định về sau sẽ đem thiết kế của mình trợ giúp cho những em bé không nơi nương tựa.” Lư Phương Phỉ lúc nói lời này, hần chú ý nhìn nét mặt của nàng, rất nghiêm túc và nụ cười trên mặt cũng giống như 1 vầng sáng vậy.

Không đúng! Nàng tuyệt đối có việc giấu hần! Là chuyện gì đây?

Lư Phương Phỉ nói rất rõ ràng dùng để làm từ thiện.

Làm từ thiện hần hoàn toàn không có ý kiến nhưng là... Sợi dây chuyền chẳng lẽ đối với nàng không có ý nghĩa quan trọng gì ư? Sợi dây đó không phải nói lên tình yêu của nàng 10 năm giành cho hần hay sao? Sao lại bán nó?

Việc này làm cho Lâm Thiên Vũ rất nhăn nhó, sắc mặt kia cực kì khó coi, cả ngày đều suy nghĩ chuyện này, hần vừa nghĩ tới Lư Phương Phỉ vì cái gì lại không quan tâm ý nghĩa của sợi dây chuyền kia, đem nó cho đi đầu giá, hần rất rối loạn, cơm cũng không muốn ăn nữa. Làm từ thiện là chuyện tốt nhưng... hần phải tìm người đem dây chuyền mua về cho dù giá cao cũng phải mua trở lại.

Còn Lư Phương Phỉ thì cả ngày nay cũng mất hồn bạt vía vì chuyện kia !Ăn cơm tối xong, Lư Phương Phỉ đi một chuyến đến tiệm thuốc, khi về nhà Lâm Thiên Vũ vẫn ngồi ở thư phòng làm việc.

Lư Phương Phỉ lén lén lút lút tiến vào toilet, xuất ra que thử thai hít sâu một hơi, sau đó dựa theo hướng dẫn sử dụng thi hành, không đến 3 giây đồng hồ sau, que thử thai liền hiện ra 2 vạch.

“Lạch cạch” que thử thai rơi trên đất. Nàng có...

Những ngày qua vì nàng tập trung tinh thần chiếu cố Lâm Thiên Vũ lại quên mất chuyện phát sinh của 2 bọn họ, hơn nữa mỗi lần như vậy lại không dùng biện pháp tránh thai. Lư Phương Phỉ không tự chủ sờ sờ bụng của mình, tính một chút trong bụng của nàng cực cứng chắc đã có hơn một tháng , trong bụng của nàng lại có đứa bé.

Nói không nên lời là cảm giác gì, Lư Phương Phỉ đột nhiên rất muốn khóc, không biết nên làm cái gì bây giờ, nàng rất ít khi tâm hoảng ý loạn nhưng hiện tại loại tình huống này nàng rất cuộc phải làm gì? Là chạy lên trên lầu nói với Lâm Thiên Vũ, cười hơ hớ nói : này Lâm tiên sinh trong bụng tớ có con của cậu sao!

Là dạng gì đây? Nếu bây giờ nói chuyện này cho Lâm Thiên Vũ nói nàng mang thai này chẳng khác nào uy hiếp hần phải có trách nhiệm sao? Hay là hần sẽ nói bỏ nó đi, chúng ta không thể nào! Con của mình pahir làm thế nào bây giờ

Việc này vẫn không thể nói cho Lâm Thiên Vũ, không thể nói.

Cứ từ từ rồi tính vậy! Nhưng bây giờ nàng có bầu, mặt sẽ xấu đi, người sẽ biến dạng. Thời gian nay hần và mình luôn dính lấy nhau, cũng có tình cảm, vậy chọn 1 dịp nào đó rồi nói ra vậy! Cứ quyết định vậy đi!

7. Chương 7

Bầu trời bao la của liên tục cả tuần nay đầy là mây, hôm nay rốt cục thấy được ánh mặt trời.

Lư Phương Phỉ để cho Thiên Vũ đi rửa chén, rồi nàng cầm lấy áo khoác tại cửa lớn hô

“Lâm Thiên Vũ tiên sinh! Hôm nay khí trời tốt lành tớ dắt cậu đi vòng vòng.”

Lâm Thiên Vũ lau khô tay từ phòng bếp đi ra, bước chân còn có chút tập tễnh.

“Này nói cái gì thế , cái gì gọi là mang tớ đi vòng vòng ?” Lâm Thiên Vũ tức giận đã nắm lấy áo gió, nhéo nhéo cái mũi của nàng.

“Cậu coi tớ là chó đấy hả!”

“Vậy sao? Tớ thấy có chỗ cậu so với chó mạnh hơn nhiều.”

Lâm Thiên Vũ liếc xéo nàng

“Nói lại câu đó lần nữa thử xem.”

Lư Phương Phỉ cười khúc khích khóa cửa lại, nắm lấy cánh tay của hắn

“Không không, ý tớ chỉ là cậu già hơn chó rất nhiều thôi.... Ha ha ha...”

“Cậu thật là nhỏ tinh nghịch.” Lâm Thiên Vũ cúi đầu xuống tại mặt của nàng cắn một cái

“Nhìn xem tối nay tớ sẽ giải quyết cậu như thế nào!”

“Ách...” Lư Phương Phỉ thân thể cứng đờ.

Không được nghe nói mang thai ba tháng đầu, tối kỳ chuyện sinh hoạt vợ chồng đối với con không tốt.

“Làm sao vậy?” Phát hiện Lư Phương Phỉ khác thường, Lâm Thiên Vũ nghiêng đầu xem.

Lại nữa rồi hắn phát hiện gần đây Lư Phương Phỉ luôn không yên lòng, hành tung cũng không rõ thường xuyên tìm không thấy người, có đôi khi còn một mình ngồi ở trước máy tính, lặng lẽ nhìn xem vật gì đó nàng có bí mật hắn muốn hỏi.

“Không có gì! Tớ chỉ ta là muốn nói gần đây không thoải mái, buổi tối mong ngài có thể bỏ qua cho tớ không?”

“Ở đâu không thoải mái?”

Lâm Thiên Vũ khẩn trương nhìn mặt Lư Phương Phỉ, trái phải kiểm tra một phen.

“Nói cho tớ biết ở đâu không thoải mái, có cần đi bệnh viện hay không?”

“Không cần.” Lư Phương Phỉ cười xấu hổ cười

“Đừng khẩn trương như vậy chỉ là chút chuyện nhỏ.”

“Tớ thấy cậu gần đây khẩu vị cũng không tốt, rốt cuộc là ở đâu không thoải mái?”

“Chỉ là không có gì đâu, không cần quá lo lắng.” Lư Phương Phỉ trấn an vỗ vỗ bàn tay của hắn.

Hôm nay ánh mặt trời rất tốt liên tục vài ngày mưa hôm nay ánh mặt trời chiếu xuống làm cho không khí có cảm giác tươi mát. Mấy ngày mưa là vết thương của Lâm Thiên Vũ thương sẽ đau dữ dội, nên mấy buổi tối nàng luôn giúp Lâm Thiên Vũ bóp chân. Lư Phương Phỉ ôm cánh tay Lâm Thiên Vũ từ từ đi tản bộ.

Nhưng khóm cây xanh rĩ sau mưa nhìn tràn ngập sức sống, cách nơi ở bọn họ không xa là 1 công viên. Buổi sáng rất ít người tản bộ rất, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào hai người đang dựa vào nhau, hai bọn họ người đều không nói gì mỗi người 1 suy nghĩ từng bước một đi trên con đường nhỏ. Trong công viên có ghế ngồi, Lư Phương Phỉ chỉ chỉ hai người ngồi xuống.

“Hôm nay ánh sáng thật tốt! Cậu nên phơi nắng thật nhiều hấp thụ ánh sáng mặt trời, ba tháng này cậu đã ở trong phòng sắp mốc meo rồi!” Nàng giơ tay lên che che ánh mặt trời, 2 bọn họ tay nắm tay.

Lâm Thiên Vũ vuốt ve tóc của nàng.

“Được thôi! Về sau cậu hãy cùng tớ đi phơi nắng.”

“Mẹ cậu sắp về rồi.”

“Mẹ về cũng tốt, tớ cũng có chuyện cần nói với mẹ.”

Lư Phương Phỉ mắt nhìn Lâm Thiên Vũ, nàng muốn nói là bác gái trở lại thì nàng sẽ phải về nhà của mình, đúng là Lâm Thiên Vũ tựa hồ cũng không có hiểu được nàng nói.

“Cậu ngày hôm đó, nhất thiết phải cùng tớ ra sân bay đón mẹ cậu nha! Bác gái thấy cậu chắc sẽ rất vui.”

“Được! Ngày đó chúng ta cùng đi đón mẹ.”

Lâm Thiên Vũ sờ sờ Lư Phương Phỉ tóc

“Phương Phỉ, cậu gần đây có phải hay không có chuyện gì...”

“Thiên Vũ!” Lâm Thiên Vũ còn chưa nói xong thì có 1 tiếng nói cắt đứt.

Giọng nói này rất quen tai, Lư Phương Phỉ quay đầu lại nhìn thấy người nọ cũng hơi kinh hãi, nhũn mỳ.

“Chu tiểu thư.” (L: xì lại tới đòi chấp lại tình xưa sao?)

Chu Á Ninh cũng không nhìn nàng, trực tiếp chạy bước đến trước mắt Lâm Thiên Vũ nói:

“Thiên Vũ, anh rốt cuộc đã tìm được anh.”

Lâm Thiên Vũ lúc nghe được có người gọi hắn đã biết là ai rồi.

Hắn liên tục cúi đầu nhìn chân mình, vô thức sờ sờ giọng thật lạnh.

“Tìm tôi làm gì?”

Lư Phương Phỉ vẫn phía sau bọn họ, nàng nhìn không thấy vẻ mặt hai người, cũng không biết mình nhìn thấy hai người gặp lại thì là vẻ mặt gì nhưng là nàng biết rõ nhất định là không tốt, tay chân lạnh, bụng hơi đau. Những ngày này nàng tra xét không ít về kiến thức về phụ nữ có thai phụ nữ có thai tối kỵ tức giận, hay kinh động, nàng nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh!

“Thực xin lỗi Thiên Vũ, thực xin lỗi...” Chu Á Ninh khóc, nước mắt cứ thế rơi xuống.

“Thiên Vũ ngày đó em thật sự không biết chuyện sẽ biến thành như vậy, đều là lỗi của em, xin anh tha thứ cho em.”

Vì muốn chiếm được thiện cảm Chu Á Ninh muốn kéo tay của Lâm Thiên Vũ khóc một chút, lại bị Lâm Thiên Vũ nhẹ phất một cái né ra.

Lâm Thiên Vũ cười nhẹ một tiếng, giọng rất lạnh lùng

“Tốt thôi, tôi tha thứ.”

Chu Á Ninh không nghĩ tới Lâm Thiên Vũ lại vẻ mặt dễ dàng như vậy cũng làm cho nàng sửng sốt.

“Không phải là... em là nói... Xin anh tha thứ cho em.”

“Thì đúng thế, tôi nghe rất rõ ràng, tôi đã nói cũng rất rõ ràng tôi nói tôi tha thứ cho cô.”

“Không phải là... không phải là...” Chu Á Ninh khấn trương nói cũng không ra lời, Lâm Thiên Vũ như vậy làm cho nàng thấy sợ hãi, thái độ quá tỉnh táo ánh mắt thì sắc bén, lạnh lẽo.

“Không phải cái gì?” Lâm Thiên Vũ nhếch lên khóe miệng.

“Có chuyện gì từ từ nói, không phải vội.”

Giống như là nhớ ra cái gì đó Lâm Thiên Vũ đột nhiên quay đầu, cau mày nhìn Lư Phương Phỉ nháy mắt ra dấu.

“Đứng xa vậy làm cái gì? Tới đây ngồi.”

Lư Phương Phỉ chần chờ nhìn hắn, liền nghe thấy Lâm Thiên Vũ dĩ nhiên chờ mình, hắn trực tiếp đi qua người Chu Á Ninh đi đến trước mặt nàng, dắt tay của nàng lại ngồi vào ghế dài. Chẳng thèm đếm xỉa tới Chu Á Ninh ân cần hỏi nàng

“Sắc mặt kém như vậy, thân thể lại không thoải mái sao? Nhất định buổi chiều nay cậu phải đi bệnh viện 1 chuyến đi.”

“Không... không có gì.” Bây giờ không phải là lúc tới bệnh viện.

“Chu tiểu thư hình như có lời muốn nói.”

Lư Phương Phỉ cố gắng nói sang chuyện khác lại bị Lâm Thiên Vũ nhìn chăm chăm, sắc mặt của Lư Phương Phỉ thật là khó coi là vì Chu Á Ninh xuất hiện nên ghen, hay là thân thể thật sự không thoải mái?

Lâm Thiên Vũ có chút bức bối chỉ muốn nhanh đuổi Chu Á Ninh đi.

“Cô còn có lời muốn nói sao?”

“Thiên Vũ chân của anh...” Chu Á Ninh há hốc mồm.

Kỳ thật ngày đó xảy ra tai nạn xe cô nàng có xem tin tức, không nghĩ tới Lâm Thiên Vũ lại bị thương nghiêm trọng như thế, nói nàng không lo lắng là giả vì dù sao hai người cùng yêu nhau được thời gian, hẳn bị tai nạn, chân lại bị thương như thế làm càng thêm áy náy.

Chuyện này nói như thế nào đều là nàng không đúng đúng là ngay lúc đó nàng bị tình yêu làm cho mù mắt còn đi với bạn trai mới, bỏ mặc Lâm Thiên Vũ, lúc đó cứ dứt khoát àm đi lại không thấy băn khoăn gì.... Nàng cảm thấy hai người nếu đã chia tay nên phải tuyệt tình một chút, không cần phải dây dưa nhau như vậy đối với cả 2 cũng không tốt, huống chi nàng xem tin tức thấy Lâm Thiên Vũ mặc dù bị thương nghiêm trọng, cho hẳn tính dưỡng thương thế cho tốt bởi vậy nàng cũng không nghĩ nhiều.

Chu Á Ninh thừa nhận lúc trước chia tay chỉ là lấy Lư Phương Phi làm lí do mà thôi, nàng cũng thừa nhận mình là 1 nữ nhân háms giàu lúc trước nàng cùng Lâm Thiên Vũ một chỗ nguyên nhân chủ yếu là vì Lâm Thiên Vũ bán kim cương. Đúng là sau khi lui tới nàng mới biết được công ty kim cương là Lâm Thiên Vũ cùng Lư Phương Phi hai người hợp tác mở, hai người mỗi người giữ một nửa cổ phần. Thời buổi hiện nay công ty cổ phần mà bán kim cương là hãn hữu, hơn nữa công ty này mới lập có 5 năm quy mô còn nhỏ, mặc dù có chút danh tiếng trên trường quốc tế nhưng đây chẳng qua là vinh dự thuộc về Lư Phương Phi.

Vậy nên Chu Á Ninh nổi lên 2 lòng, dù sao tình yêu của nàng với hắn cũng không phải thật lòng yêu, nên gặp kẻ có điều kiện tốt hơn nàng liền theo kẻ kia. (L; thế mới nói vì ko đủ yêu nên mới ko hiểu rõ ng' mình yêu, gia thế của hắn liệu có mấy kẻ hơn, ngu ngốc...)

Ai biết... ai biết... Chu Á Ninh nước mắt càng thêm muốn điên lên được.... kẻ kia chỉ đùa giỡn nàng, qua lại với hắn 3 tháng thì bị hắn đá, vì hắn nói hắn xưa nay chưa lui tới với ai quá 3 tháng, hơn nữa lúc chia tay, hắn còn nói một câu càng làm cho nàng càng khiếp sợ.

“Cô có phải cho rằng Lâm Thiên Vũ chỉ là một ông chủ 1 công ty kim cương nho nhỏ?” Nam nhân kia ha ha cười lên, cười có chút châm chọc.

“Ta nói thật cho cô biết, Lâm Thiên Vũ chính là con trai duy nhất của siêu tập đoàn tài chính ở Mỹ đó, hắn là 1 kẻ tương lai hô gió gọi mây đó.”

Lúc ấy Chu Á Ninh nghe thế quả thực là không cách nào dùng lời nói mà hình dung được tâm tình của mình, xấu hổ, phẫn nộ, thậm chí còn muốn đánh người!

Nàng thật hận kẻ này, nàng càng hận Lâm Thiên Vũ hắn có gia thế khổng lồ như vậy mà cho tới bây giờ không có nói với nàng! (L; điên mà nói cho kẻ mờ mắt về tiền hã...)

Hắn vì cái gì mà giấu mình?

Chu Á Ninh nhìn Lâm Thiên Vũ ngồi ở trên ghế, lời kéo tay của Lư Phương Phi trong nội tâm cười lạnh, mặc kệ hắn vì cái gì nàng đều muốn đoạt lại Lâm Thiên Vũ. (L: mơ giữa ban ngày...)

Chỉ cần nàng muốn thì sẽ không có gì không chiếm được !

“Chân của tôi đã tốt lắm cảm ơn sự quan tâm của cô.” Lâm Thiên Vũ lạnh nhạt trả lời, hắn hiện tại chỉ muốn đuổi Chu Á Ninh đi.

Ai ngờ Chu Á Ninh lại vẫn quẩn quít nói không ngừng

“Thiên Vũ thực xin lỗi. Đầu là lỗi của em nếu như không phải là em thì anh cũng sẽ không bị thương, thật xin lỗi. Em nhất định sẽ vì anh mà làm chút chuyện.”

“Chutiểu thư!” Lâm Thiên Vũ rốt cục bực mình cắt đứt lời của Chu Á Ninh.

“Tôi nghĩ cô là không có nghe rõ lời của tôi, tôi nói chân của tôi đã tốt không cần cô làm cái gì.”

Nữ nhân này rốt cuộc là thế nào? Hiện tại mới chạy tới mèu khóc chuột sao? Đáng tiếc hắn không phải là chuột, cô ta cũng không phải là mèu.

Lâm Thiên Vũ rốt cục là cái loại lạnh nhạt đó, vẻ mặt xa ngàn dặm Chu Á Ninh chứng kiến hần lộ ra bộ dạng chán ghét ngược lại trong lòng hồi hộp nàng cũng biết Lâm Thiên Vũ sẽ không quan tâm hần hiện tại cái dạng này hoàn toàn giải thích rõ hần giận mình.

“Không! Thiên Vũ để cho em chăm sóc anh được không? Em, là thật lòng hối cải, xin anh cho em 1 cơ hội, trước kia đều là lỗi của em, em lần này nhất định sẽ sửa.”

Lâm Thiên Vũ cảm giác mình sẽ nhanh bị nữ nhân này làm điên. Nói thật, lúc nhìn thấy Chu Á Ninh một khắc kia hần thật sự không có cảm tưởng gì.

Nếu như nói lúc trước thì hần có lẽ sẽ nổi trận lôi đình, hận không thể một cái tát ném cô ta bay tới Thái Bình Dương làm mồi cho cá mập, nhưng vì những ngày qua bởi vì có Lư Phương Phỉ chiếu cố hần dần dần đi ra khỏi khối mù từ từ nhận thức một đạo lý vô cùng đơn giản chính là hạnh phúc hết thấy đều là ý trời. (L: choáng, át 1 cái tới TBD mình cũng muốn thấy cái tát này quá...)

Có lẽ nếu như lúc trước không có chuyện Chu Á Ninh nháo kia thì nói không chừng hần sẽ không yêu Lư Phương Phỉ, lại nói tới hần còn muốn cảm tạ cô bạn này.

Lâm Thiên Vũ đột nhiên hé miệng cười một tiếng, hần nụ cười này làm cho Lư Phương Phỉ tim thấy đau đốn. Hần đang cười cái gì? Là chuẩn bị tha thứ cho Chu Á Ninh sao?

Người tính không bằng trời tính, nàng không có nghĩ qua Chu Á Ninh sẽ xuất hiện trước mặt Lâm Thiên Vũ, sao cô ta lại xuất hiện tại đây? Nàng cảm thấy hành vi của nữ nhân này thật đáng xấu hổ!

Đúng là nàng không chỉ có đánh giá thấp sự mặt dày của Chu Á Ninh, còn không có tính qua độ tình cảm mà cô ta dành cho Lâm Thiên Vũ.

Nàng chưa từng có hỏi qua lúc trước Lâm Thiên Vũ sao lại lao ra đuổi theo Chu Á Ninh lúc cô ta lên chiếc xe kia, trong đầu hần rất cuộc nghĩ cái gì? Nhưng vì hần có thể nói là vì hần yêu cô ta ư? ít nhất ngoài mặt xem ra Lâm Thiên Vũ yêu Chu Á Ninh là thật.

Bất kể nói thế nào bọn họ cũng có cơ sở là tình cảm chính mình vô luận từ đâu đều không thắng được Chu Á Ninh, cho dù hiện tại trong bụng của nàng có con của anh ta, nhưng nàng cũng sẽ không hạ tiện như vậy lấy hài tử ra để đặt cược.

Lư Phương Phỉ cảm giác mình hiện tại đặc biệt buồn cười, ngồi ở bên cạnh thân phận gì? chút lập trường cũng không có. Rõ ràng là ngồi đây nhìn xem hai kẻ tình nhân cũ trình diễn màn trùng phùng gương vỡ lại lành thật châm chọc.

Lâm Thiên Vũ ở bên cạnh cười không ngừng, Chu Á Ninh lại cảm thấy trong lòng sợ hãi.

“Thiên Vũ, anh... Anh làm sao vậy?” Hần sẽ không phải là đụng hư đầu óc chứ?

Hần rất khẳng định nói: “Tôi không sao, đầu óc cũng còn tốt lắm, hiện tại chân cũng không có chuyện đau tốt lắm, cho nên cô không cần phải tự trách nếu như khôn còn gì tôi phải đi.”

“Đừng chớ đi.” Chu Á Ninh vội vàng kéo tay của Lâm Thiên Vũ.

“Em còn chưa nói xong, Thiên Vũ kỳ thật em là muốn nói, nếu như anh thật sự tha thứ cho em có thể hay không...” Chu Á Ninh nói đến đây liền nói không được nữa, nàng thật sự sợ Lâm Thiên Vũ không cần suy nghĩ sẽ cự tuyệt.

Ngược lại một bên Lư Phương Phỉ nhìn không được, ngáp dài, lười biếng thay Chu Á Ninh nói tiếp

“Chutiểu thư nói là cậu có thể hay không tha thứ cho nàng, cho cô ấy thêm thêm 1 cơ hội?”

Ai nha! Chu Á Ninh con mắt loé sáng, không nghĩ tới nữ nhân này cũng có tiếng người, bất quá cho dù nàng giúp mình nói chuyện nàng cũng sẽ không đem Lâm Thiên Vũ tặng cho nàng.

“Cậu nói cái gì?” Lâm Thiên Vũ nghiêng răng nghiêng lợi quay đầu.

Nữ nhân này đầu óc thác loạn hả? nàng có phải hay không quên Chu Á Ninh đối với hần đã làm cái gì?

Hắn có thể tha thứ Chu Á Ninh, còn coi như chuyện trước kia cũng chưa từng xảy ra, hắn có thể không muốn so đo nhưng là nàng cũng không cần thiết thay Chu Á Ninh phụ hoạ đi!

“Không nghe rõ?” Lư Phương Phỉ có chút bức bối, nghe nói phụ nữ mang thai rất thích ngủ, nàng ngáp một cái lưỡi biếng lại lặp lại một lần.

“Chutiểu thư là tới xin lỗi cậu ngược lại cũng nên có tỏ thái độ.”

“VẬY ĐƯỢC THÔI.” Lâm Thiên Vũ sắc mặt đã không thể nói là khó coi để hình dung

“Tỏ thái độ sao! Vậy tôi hiện tại nói rất rõ ràng nói cho cô biết Chu Á Ninh.” Hắn đã nhẫn đến cực hạn.

“Chu Á Ninh hãy nghe cho kĩ, tôi chỉ nói một lần, tôi cho cô biết người con gái bên cạnh tôi là Phương Phỉ chắc cô cũng biết đi...”

“A! Có đương nhiên... Biết.”

Lâm Thiên Vũ bộ dạng như muốn ăn thịt người làm cho nàng cũng không dám thở, từ khi quen nhau chưa từng thấy hắn tức giận như vậy, hắn đang rất tức giận...

Nói như thế nào lại liên quan đến mình? Lư Phương Phỉ nhú nhú mày rất không hiểu nhìn Lâm Thiên Vũ.

Lâm Thiên Vũ tiếp tục nói: “Những ngày này đều là Lư Phương Phỉ một mực chăm sóc cho tôi, cô ấy làm cho tôi cảm thấy rất ấm áp nên tôi thẳng thắn nói cho cô biết, tôi yêu Lư Phương Phỉ, những chuyện trước kia với tôi đã là quá khứ rồi, vì vậy cho nên nhân tiện cũng mong cô đừng tới làm phiền tôi.”

“Từ từ...” Chu Á Ninh đột nhiên ngăn cản lại Lâm Thiên Vũ.

Lâm Thiên Vũ ánh mắt như muốn phóng hỏa thoáng hiện lên vẻ chán ghét.

Hắn lôi kéo ánh mắt ngây ngốc của Lư Phương Phỉ, trong lòng thoáng nghĩ nữ nhân này có phải bị hắn đột nhiên thổ lộ sợ đến choáng váng không? Không đúng hắn hiểu rõ Lư Phương Phỉ, nữ nhân này nhất định ở trong lòng trộm vui sướng đây!

“Chu Á Ninh tôi nghĩ mình đã nói rất rõ ràng, hay là cô vì xinh đẹp quá àm óc thật nhỏ đi!” Lâm Thiên Vũ một khi gặp được chuyện mình đáng ghét sẽ trở nên rất ác độc.

Chu Á Ninh thiếu chút nữa khí nghẹn, nàng rất muốn trước mặt mọi người trở mặt, muốn nói cho ra ngô ra khoai những điều lúc trước nàng nghi ngờ, nàng cũng biết Lư Phương Phỉ sẽ thừa dịp mà cơ hội không nghĩ tới thật là bị nàng đã đoán đúng.

Chu Á Ninh tức giận liếc Lư Phương Phỉ 1 cái, mà Lư Phương Phỉ thì rất vô tội nhìn nàng.

“Thiên Vũ em không tin anh nói, anh cũng đã từng nói với em chỉ là đối với Lư Phương Phỉ chỉ là bạn bè, nàng thậm chí là hồng nhan tri kỷ của anh, về sau 2 người là hợp tác liên càng không khả năng có tư tình, như vậy sẽ bất lợi với sự phát triển của công ty. Em biết rõ anh bây giờ nói lời này chẳng qua là đến khảo nghiệm em, là gạt em, anh còn đang giận em có đúng hay không? Em thật sự hiểu mà! Em hiểu tâm tình của anh mà, nếu đổi lại là em người hại anh bị gãy chân, như vậy em cũng rất hận... hãy cho em thêm 1 cơ hội được không... Thiên Vũ...”

“Nói nhiều như vậy cô nói đủ chưa?” Lâm Thiên Vũ bất chấp Chu Á Ninh kêu gào, cắt đứt lời của nàng

“Tĩnh lại đi Chu Á Ninh. Không cần phải luôn ảo tưởng. cô không tin tôi cùng Lư Phương Phỉ là thật phải không? Vậy, tốt thôi tôi chứng minh cho cô xem.”

Nói xong Lâm Thiên Vũ kéo lại eo của Lư Phương Phỉ tay giữ lấy cái cằm của nàng đầu lưỡi chui vào miệng nàng, hôn mãnh liệt.

Nụ hôn mãnh liệt làm cho Lư Phương Phỉ ưm một tiếng, thoáng trách cứ nhìn Lâm Thiên Vũ.

“Lâm Thiên Vũ, cậu hôn làm đau tớ.”

Lâm Thiên Vũ lòng ngón tay vuốt ve mân mê môi đỏ mọng của nàng.

“Ai kêu cậu luôn thất thần, tớ còn không tính sổ với cậu đấy.”

“Chu Á Ninh tôi không muốn nhìn thấy cô.” Lâm Thiên Vũ nhìn cũng không nhìn nàng một cái ôm lấy eo của Lư Phương Phi không quay đầu rời đi, mà hắn không nhìn thấy sau lưng mình Chu Á Ninh vẻ mặt tức giận.

Nàng – Chu Á Ninh không có gì là không chiếm được, nàng sẽ không buông tha.

Chờ coi đi Lư Phương Phi! Lâm Thiên Vũ là thuộc về nàng! (L: đập ài! lại có kẻ nằm mơ, tưởng bỏ rồi!)

8. Chương 8

Có bí mật!

Hình như từ ngày gặp qua Chu Á Ninh Lư Phương Phi đã thấy rất lạ, sau khi gặp Chu Á Ninh càng thấy rất lạ. Mắt hút, ngay cả người không thấy đâu. Hôm nay sau khi ăn cơm tối, Lâm Thiên Vũ liền không có thấy người Lư Phương Phi đâu.

Chân hắn bây giờ khá tốt, nên việc rửa bát do hắn làm, còn Lư Phương Phi hay hay rồi ăn cơm xong thì để xuống bát đĩa, người cũng biến mất

Lư Phương Phi đến tốt cùng là làm gì? Lâm Thiên Vũ vừa rửa chén vừa nghĩ tới Lư Phương Phi rất lạ, hắn không đoán nàng đang nghĩ gì.

Lúc này Lư Phương Phi đang nửa nằm ở trên ghế của thư phòng uống rượu, trong lòng nàng có chút nghi hoặc, không biết giờ phải làm gì. Trong lòng nàng rất không dễ chịu, loại cảm giác này là chưa từng có.

Lư Phương Phi quơ quơ ly rượu, chất lỏng màu đỏ làm cho nàng có chút muốn ới nhưng uống vào cảm giác lại thật tốt.

Sau khi gặp Chu Á Ninh nàng len lén đi bệnh viện làm kiểm nghiệm, xác định lại chuyện mang thai phải thật hay không, bác sĩ bảo nàng mang thai được 7 tuần, thai nhi rất khỏe mạnh.

Kỳ thật Lư Phương Phi lúc này đặc biệt muốn uống rượu trắng, có thể rượu mạnh sẽ nhanh say hơn nhưng là bây giờ nàng có thai, nên phải nghĩ cho cái thai 1 chút, tra cứu thấy rượu vang đỏ không có hại cho thai nhi nên nàng uống. Bình thường uống hai ly rượu nàng hoàn toàn không có cảm giác, nhưng bây giờ nàng thậm chí có vài phần say, quả nhiên rượu không say mà lòng người tự say!

Lư Phương Phi nhấp một rượu nhỏ suy nghĩ lại nhớ tới cái ngày nhìn thấy Chu Á Ninh kia.

Nàng nghiêm túc nghĩ tới ngày đó Lâm Thiên “thổ lộ ” nghe thực đơn giản, đơn giản đến nàng vừa nghe cũng biết là gạt người, nào có người sẽ thổ lộ như vậy, huống chi là đối với bạn gái trước thì ngụ ý không phải là rõ ràng sao, chẳng qua là kích thích Chu Á Ninh mà thôi.

Chu Á Ninh làm hại Lâm Thiên Vũ ngã gãy chân, Lâm Thiên Vũ chẳng qua là trả thù cô ta nho nhỏ, hắn nói yêu mình chỉ là nói thôi.

Đúng là oan oan tương báo?

Lư Phương Phi nhin không được cười lên vì Lâm Thiên Vũ mà thấy buồn cười, cũng vì mình mà cười, nhìn thấy bộ mặt Chu Á Ninh dày cảm thấy rất buồn cười!

Nàng cảm giác mình thật thay đổi rồi nếu là lúc trước thì nàng đâu được như vậy, vì biết thừa Lâm Thiên Vũ sẽ không yêu mình, biết rõ bọn họ cùng một chỗ chẳng qua là vui đùa một chút mà thôi, nàng thông dong bình tĩnh là 1 Lư Phương Phi trước kia chỉ là kẻ mỉm cười không gì hơn cả .

Nàng dĩ nhiên chiếm được thân thể Lâm Thiên Vũ cần gì phải co kéo thêm trái tim hắn, yêu một người không phải là chỉ cần nhìn đối phương vui vẻ mà không phải là chiếm lấy sao?

Nhưng bây giờ nàng lại không làm được nàng có con của hắn, nàng yêu hắn càng sâu hơn loại yêu này không có lúc nào là không gặm nhấm cõi lòng của nàng, giày vò lấy nàng, như hành hạ lý trí của nàng, nàng tựa như phát điên muốn cùng Lâm Thiên Vũ ở một chỗ.

Cái loại cảm giác muốn chiếm lấy làm cho nàng thấy rất hoảng sợ, cảm giác mình xấu hổ, không dám đi đối mặt với Lâm Thiên Vũ, nàng sợ hãi có một ngày nàng sẽ không chịu được dùng đứa con uy hiếp Lâm Thiên Vũ làm cho hắn ở cùng mình.

Nên làm cái gì bây giờ? Là buông tha, hay là rời đi? Là thắng thắn hay là cố chấp?

Lư Phương Phi nhăn nhó, đầu lại còn đau có lẽ là do uống rượu trước mắt nàng đều thấy rất mơ hồ hình như thấy Lâm Thiên Vũ đi đến.

Rửa bát xong Lâm Thiên Vũ đi tìm khắp các phòng trong biệt thự cuối cùng cũng thấy Lư Phương Phi, vừa mở ra cửa đã thấy 1 mùi rượu.

Lâm Thiên Vũ cau mày đi đến trước mặt Lư Phương Phi muốn trách cứ nhưng thấy mặt Lư Phương Phi như vậy, lòng lại mềm.

“Mới vừa ăn cơm sao lại uống rượu, cậu bình thường không phải là không thích rượu sao?” Lâm Thiên Vũ liền đưa tay đến đoạt lấy ly rượu trong tay nàng, lại thấy Lư Phương Phi cười khúc khích né ra.

“Không cần cậu quan tâm.”

Lư Phương Phi biết rõ người đối diện là Lâm Thiên Vũ, nàng có chút choáng váng tuy không đến mức ý thức không rõ lắm nhưng mồm miệng vẫn lạnh lợi.

“Tại sao lại uống rượu?” Lâm Thiên Vũ nhìn trên bàn trà chỉ còn nửa bình rượu, nữ nhân này còn uống không ít.

“Không cần cậu quan tâm.” Lư Phương Phi nàng bây giờ còn không muốn đối mặt với Lâm Thiên Vũ.

Lâm Thiên Vũ mày cau lại nhìn nàng, thấy Lư Phương Phi như vậy làm cho hắn dở khóc dở cười, trong lòng lại đau lòng. Nàng nhất định là có tâm sự hơn nữa có thể khẳng định là chuyện này nhất định liên quan đến mình.

“Phương Phi! Cậu rốt cuộc làm sao vậy? Có phải có tâm sự gì nói cho tớ biết được không? Hay là tớ đã làm sai điều gì tớ nhất định sẽ thay đổi.”

Lư Phương Phi ánh mắt rã rời nhìn về phía Lâm Thiên Vũ, lung lay muốn ngồi dậy Lâm Thiên Vũ đỡ nàng, lại bị nàng một tay đẩy ra

“Thiên Vũ! Lâm Thiên Vũ tiên sinh...”

Lư Phương Phi cầm lấy 1 cái ly khác trên bàn run lấy lại rót rượu, nhét vào trong tay Lâm Thiên Vũ, cầm cái ly của mình nhẹ chạm vừa cười vừa nói:

“Đến rồi vậy chúng ta cạn ly ăn mừng...”

“Ăn mừng?” Lâm Thiên Vũ không hiểu nhìn nàng, Lư Phương Phi xác thực nói rất đúng ăn mừng, có thể là nét mặt của nàng có vẻ vui sướng.

“Ăn mừng gì?”

Lư Phương Phi hỗn độn trong đầu còn giằng co, nàng hít một hơi thật sâu mấp máy miệng, cuối cùng không có nói ra

“Ăn mừng là ăn mừng, tớ không nói cho cậu...” Nói xong Lư Phương Phi một hơi xử lý rượu trong ly.

Không nói cho hắn? Quả nhiên có việc giấu hắn, rốt cuộc là chuyện gì đây?

Lâm Thiên Vũ ánh mắt mờ mờ nhìn Lư Phương Phi, nhìn nàng say thành như vậy cũng không chịu lộ ra một câu, xem ra việc này không nhỏ đây, hơn nữa hắn càng thêm xác định việc này có quan hệ tới mình.

Lâm Thiên Vũ cũng không gấp dù sao đều say như vậy rồi, hẳn không ngại cho Lư Phương Phỉ uống nhiều một chút không chừng nàng sẽ nói ra.

Hắn cầm lấy cái ly không của Lư Phương Phỉ giúp nàng rót một chén

“Nếu đã vui vẻ như vậy đêm nay dứt khoát không say không ngừng.”

“Tốt. Hay cho không say không ngừng.” Lư Phương Phỉ nhận ly, lại 1 ực uống cạn.

Không biết lại mấy ly, trên bàn đã đổ đầy rượu.

Lâm Thiên Vũ cũng uống không ít cũng may tửu lượng của hắn quả thực không tồi, hắn ôm Lư Phương Phỉ cúi đầu nhìn nàng, nhìn khuôn mặt đỏ vì rượu của Lư Phương Phỉ, bộ dáng cực kỳ đáng yêu.

Lư Phương Phỉ hoàn toàn say, nàng dán vào Lâm Thiên Vũ, thân thể mềm mại vịn bờ vai của hắn, cười hề hề không ngừng.

“Thiên Vũ, Thiên Vũ...”

“Sao?” Lâm Thiên Vũ trong mắt chỉ có Lư Phương Phỉ, nhìn nàng trong lòng tràn đầy tình yêu.

“Tớ nói cho cậu biết một bí mật...”

“Ừ?” Lâm Thiên Vũ lười biếng kéo cao giọng, lười biếng khiến người ta tâm động.

“Tớ thật yêu cậu, rất yêu...”

Lâm Thiên Vũ cười hôn nàng, hắn còn tưởng rằng Lư Phương Phỉ thẳng thắn sẽ được khoan hồng .

“Cái này đối với tớ mà nói không phải là bí mật, cậu nói cho tớ biết, hai ngày nay rốt cuộc trong lòng buồn phiền cái gì?”

“a... Không thể nói, không thể nói.” Lư Phương Phỉ quệt mồ hôi lạnh đầu.

Lâm Thiên Vũ thở dài, liền nghe nàng lại nói:

“Cậu không biết rằng khi đại học lần đầu tiên nhìn thấy tớ liền yêu cậu, chẳng bao giờ tin có loại nhất kiến chung tình thế nhưng lại phát sinh trên tớ – Lư Phương Phỉ. Có thể là tình yêu rất giày vò con người ta, thần tình ái bản 1 mũi tên vào trái tim của tớ, cứ vậy 10 năm rồi, có nhiều thứ thật không phải nói buông tha cho có thể buông tha...”

Lâm Thiên Vũ ôm Lư Phương Phỉ: “Không có ai cho cậu buông tha cho, tại sao phải buông tha chúng ta như vậy không tốt sao?”

Tuy là nói như vậy nhưng là Lâm Thiên Vũ trong lòng lại sợ hãi hắn từ trước đến nay hiểu rõ ý định của Lư Phương Phỉ nhưng duy chỉ có lần này hắn không đoán được Lư Phương Phỉ đang nghĩ gì, chẳng lẽ nàng là muốn buông tha mình ư ?

“Phương Phỉ!” Lâm Thiên Vũ vuốt ve mặt của Lư Phương Phỉ.

“Có thể nói cho mình biết cậu rốt cuộc đang suy nghĩ gì không?” Hắn lại sợ nghe được câu trả lời không muốn nghe.

Lư Phương Phỉ đột nhiên kéo mạnh Lâm Thiên Vũ xuống, hôn Lâm Thiên Vũ.

Người ta một khi uống nhiều quá sẽ mất đi ý thức tự chủ không chế, dấy lòng Lư Phương Phỉ đang hô hoán phải hôn hắn, muốn hắn, phải nắm chắc cơ hội.

Lư Phương Phỉ thật sự uống say rồi.

Lâm Thiên Vũ có thể nhìn ra được, nàng thậm chí không quan tâm chạm phải cái chân bị thương của hôn đến mảnh liệt.

Có lẽ là do nóng, Lư Phương Phỉ cởi ra áo khoác, hai tay gắt gao ôm cổ hắn, gặm cắn môi hắn, giống như là muốn đem linh hồn Lâm Thiên Vũ lôi đi vậy! Muốn hoà cùng với hắn 1 chỗ. Đúng là, trong lòng rất ngọt

ngạt men rượu xông lên làm cho Lư Phương Phỉ trở nên rất quyến rũ và gợi tình, ngón tay nàng cảm thật hệt vào thân thể Lâm Thiên Vũ sinh 1 kẻ hồ, muốn càng nhiều càng nhiều...

“Phương Phỉ...” Lâm Thiên Vũ bị Lư Phương Phỉ giày vò bị đẩy lên dục hỏa, của hắn sớm đã bị dựng lên.

Lư Phương Phỉ mê mẩn cái môi đỏ mọng. Nàng rất nóng, nóng đến mức muốn cởi xuống tất cả y phục, nàng đồng thời cũng biết Lâm Thiên Vũ đang ôm mình, áp vào trên người của hắn làm cho nàng như được hạ nhiệt. Lư Phương Phỉ không hề thoả mãn khi hôn Lâm Thiên Vũ.

Động tác của nàng trước nay chưa bao giờ chủ động, từ đáy lòng mình có giọng nói tự nói với chính mình nàng có thể sẽ phải rời khỏi Lâm Thiên Vũ chỉ cần nghĩ đến đó nàng lại càng dùng sức muốn gặm cắn da thịt Lâm Thiên Vũ.

Lâm Thiên Vũ có chút kinh ngạc nhìn Lư Phương Phỉ “vùi đầu duy trì”, hắn giật mình nhưng thân thể có phản ứng không ít bụng dưới chặt lại, cảm giác tê dại ở đầu lưỡi Lư Phương Phỉ mang đến, tim đập nhanh muốn nhảy không ngừng, hơi thở càng ngày dồn dập giờ khắc này hắn chỉ muốn hưởng thụ sự nhiệt tình của Lư Phương Phỉ.

Y phục Lâm Thiên Vũ rất nhanh đã bị tung ra rơi lả tả, trên ghế bừa bãi, bàn tay Lư Phương Phỉ đang khó khăn cởi ra thắt lưng của Lâm Thiên Vũ.

“Cái này cởi sao?”

Lâm Thiên Vũ cúi đầu đã bị bộ mặt nhú mày của Lư Phương Phỉ thấy buồn cười, hắn thanh âm khàn khàn, có long tốt nói cho nàng biết

“Đem cái kia mở là được rồi.”

Lư Phương Phỉ phản ứng có chút trì hoãn như là 1 học sinh tiểu học vậy, gật đầu

“A!”

Lư Phương Phỉ làm theo lời của Lâm Thiên Vũ quả nhiên là mở ra được nàng đắc ý ha ha cười một tiếng, tay lại càng không ngừng cởi ra quần lót của Lâm Thiên Vũ kinh hô một tiếng dùng tay sờ sờ, nuốt ngụm nước miếng. (L: bà này say là liều dữ ...)

“Cái này lớn như vậy!”

Lâm Thiên Vũ không chịu đựng được sự khiêu khích của Lư Phương Phỉ, quyết định phản kích bẻ nàng lên.

Ai biết trong tay lại rơi vào trống rỗng làm cho Lư Phương Phỉ cúi đầu ngậm lấy hạ thể của hắn.

Lâm Thiên Vũ khựng lại, đôi môi mềm mại bao vây lấy của hắn nóng rực làm cho dục vọng của hắn càng dâng lên.

“Phương Phỉ.” Lâm Thiên Vũ khàn khàn gọi tên của Lư Phương Phỉ hai tay ấn lấy đầu của nàng, cảm thụ đầu lưỡi của nàng gây náo loạn.

Lư Phương Phỉ chỉ muốn như trêu chọc dục vọng của Lâm Thiên Vũ, thật mau yêu thương hắn.

Đầu lưỡi của nàng trong chốc lát dùng miệng môi bao lấy vật cứng thượng đó di động, hai tay phối hợp với đầu lưỡi, vỗ về chơi đùa dục hỏa của hắn.

“Ách...”

Lâm Thiên Vũ toàn thân đang run rẩy, hắn không thể khống chế ưỡn thẳng lưng, đem vật cứng tại trong miệng nàng nuốt vào, mỗi một lần rất mạnh....

Dục vọng tới rất nhanh Lâm Thiên Vũ rống càng lớn tiếng, rút cục tay túm lấy eo của Lư Phương Phỉ nhanh chóng cởi ra y phục của Lư Phương Phỉ liền ngậm lấy nụ hoa của nàng.

“Thiên Vũ...”

Có lẽ là cảm giác say theo máu bắt đầu phát huy, Lư Phương Phỉ đã thanh tỉnh hồi lâu, nàng có thể cảm nhận được tay của Lâm Thiên Vũ đang trên người của mình vuốt ve, nàng mỗi chỗ da thịt theo ngón tay của hắn như nóng lên, đốt cháy ham muốn của nàng

Lâm Thiên Vũ ngón tay đã thăm dò vào u huyết của nàng, nhưng vẫn không đủ thỏa mãn dục vọng của nàng.

“Thiên Vũ... tớ muốn... muốn cậu...”

Lâm Thiên Vũ từ trước ngực Phương Phỉ ngẩng đầu lên, đêm nay Lư Phương Phỉ thật nhiệt tình hắn phải tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không trở lại, Lư Phương Phỉ nhiệt tình như vậy làm cho tình dục của hắn khuấy động, hận không thể ăn nàng ngay.

Lâm Thiên Vũ ngón tay xoa nắn hắn cúi đầu ngậm lấy nhụy hoa dùng sức khê hấp, chỉ cảm thấy hai chân nàng run lên, ngứa đầu rên rỉ liên tục.

Ái dịch ra càng ngày nhiều, Lâm Thiên Vũ nghe tiếng rên rỉ của nàng càng ngày càng không thể chờ được.

“Phương Phỉ! Mình tiến vào.”

Hắn đỡ lấy vật cứng mới vừa ở cửa huyết đã bị Lư Phương Phỉ gọi ngừng.

“Không phải vậy.”

“Cậu không phải mới vừa rồi còn nói muốn, hiện tại hô ngừng bảo bối à! Cậu hành hạ mình sao?”

“Không phải mà là... mang bao.”

“Mang bao?” Lâm Thiên Vũ kinh ngạc nhìn Lư Phương Phỉ bởi vì tình dục mà mặt đỏ lên

“Mình đi đâu tìm nó?”

Hắn và Lư Phương Phỉ ân ái chưa bao giờ dùng nếu như có thì thật là tốt như vậy Lư Phương Phỉ cũng chạy không thoát. Nhưng là bây giờ mà đi ra ngoài thì... hay là do Lư Phương Phỉ say rượu, nữ nhân này lại còn có thể nhớ tới việc này, trước kia như thế nào không thấy nàng nói.

Lâm Thiên Vũ nghi ngờ nhìn Lư Phương Phỉ, Lư Phương Phỉ cũng mở miệng

“Nó ở trong túi tớ hôm nay ra cửa mua.”

Lư Phương Phỉ nói rồi đứng lên muốn đi cầm cái túi xách, lật ra nửa ngày, lấy ra một cái hộp.

“Xem này là mình mua.” (L: @@)

Lư Phương Phỉ xé rách chiếc hộp ra, không có chú ý tới ánh mắt quái dị của Lâm Thiên Vũ.

Lâm Thiên Vũ nhìn thấy trong túi xách cả Lư Phương Phỉ rút ra một tờ giấy, hắn tiện tay cầm lên nhìn thoáng qua nhướng mày, thừa dịp Lư Phương Phỉ không chú ý gấp vào để vào túi của mình.

Thì ra... ánh mắt của Lâm Thiên Vũ không tự chủ nhìn về bụng của Lư Phương Phỉ, nàng có... không trách được nàng gần đây là lạ, mới vừa rồi còn nói là ăn mừng lại không nói cho hắn, thì ra là Lư Phương Phỉ mang thai!

Mang thai mà nàng lại còn uống rượu thậm chí khiêu khích hắn nữ nhân này rốt cuộc là... Lâm Thiên Vũ suy nghĩ phản ứng của Lư Phương Phỉ gần đây suy đi nghĩ lại trong nội tâm dần dần hiểu ra cái gì.

Nàng thật là 1 tiểu yêu tinh dày vò hắn mà!

Lâm Thiên Vũ cúi đầu nhìn Lư Phương Phỉ đem ra BCS lại nghịch ngợm gõ gõ.

“Hi! chúng ta tiếp tục đi.”

Lâm Thiên Vũ lại ôm Lư Phương Phỉ

“Tốt! Tiếp tục.. nhưng là là đổi phương thức.”

Thai mới được bảy tuần vậy thì Lư Phương Phỉ không thể sinh hoạt vợ chồng.

Lâm Thiên Vũ đem Lư Phương Phỉ đặt ở trên ghế sofa, dè dặt vuốt ve bụng của nàng sợ mình sẽ áp đảo nàng, nơi này lại có con của hắn, hơn nữa đứa bé là hắn với Lư Phương Phỉ .

Trong lúc nhất thời vui sướng cùng hạnh phúc tràn đầy trái tim của hắn! Hay là bởi vì đứa bé này mà Lư Phương Phỉ mới tránh né mình sao?

Lâm Thiên Vũ ôn nhu hôn lên trán Lư Phương Phỉ, hôn tới chóp mũi của nàng, rồi lại hôn đến môi của Lư Phương Phỉ . Lâm Thiên Vũ hôn rất sâu.

Mặc dù hắn biết rõ, tình yêu mới đâm chồi của hắn so với Lư Phương Phỉ thực kém, nhưng hắn nhất định sẽ tiếp tục cố gắng, yêu nàng và đứa bé.

Lư Phương Phỉ muốn Lâm Thiên Vũ nhưng Lâm Thiên Vũ liên tục không có tiến thêm chỉ dùng nụ hôn của hắn như mật rơi trên người của nàng.

Đầu lưỡi của hắn đụng vào núm hoa nhạy cảm, hai tay ôn nhu vuốt ve, vẫn tiếp tục hôn.

Lâm Thiên Vũ lại hôn lên bụng của Lư Phương Phỉ, ngón tay đã lại một lần nữa đi vào hoa huyết của nàng. Hắn vươn ra một ngón tay tiến vào hoa huyết, mỗi lần thấy nàng thật chặt khít.

Lư Phương Phỉ hai chân run rẩy, nàng có thể cảm giác tay của Lâm Thiên Vũ tại trong hoa huyết của nàng không ngừng gia tốc vào, Lâm Thiên Vũ lại thêm vào ngón tay thứ hai.

Hai ngón tay tại nơi nhỏ hẹp không ngừng vào, mặc dù phía là vật cứng của hắn nhưng Lâm Thiên Vũ kỹ xảo thực làm cho nàng phải điên cuồng, ngón tay thon dài mỗi một lần đều như vào nơi sâu nhất trong hoa huyết.

“A... A a a...”

Khoái cảm quả nhiên bình thường tiến đến hoa huyết mạnh chặt lại co rút làm cho Lư Phương Phỉ rên rỉ, Lâm Thiên Vũ hôn môi nàng đem tiếng la lên nuốt vào trong bụng.

Cao trào làm cho Lư Phương Phỉ mềm xuống, nàng co quắp ở trên ghế sofa không nhúc nhích Lâm Thiên Vũ cũng mệt mỗi đầu đầy là mồ hôi nhưng khi nhìn nàng lên cao trào hắn cũng rất thỏa mãn, có lẽ đây chính là hạnh phúc giản đơn như nàng nói.

Chẳng biết lúc nào cô gái này hô hấp bình thường, chắc do say

rượu mệt nên ngủ thiếp đi. Lâm Thiên Vũ ôm nàng đi về phòng ngủ.

Cầm tờ giấy khám bệnh của nàng, ngày mai sẽ hỏi bằng được Lư Phương Phỉ.

Mặc dù không xác định được tâm tư của Phương Phỉ nhưng thấy nàng gần đây rất thất thường, hắn mơ hồ cảm thấy Lư Phương Phỉ là muốn rời hắn đi.

Con cũng đã có rồi , nàng vì cái gì còn lại như vậy? Hơn nữa ngày đó ngay trước mặt của Chu Á Ninh hắn đã mở miệng thổ lộ, nàng chẳng lẽ vẫn không rõ tâm tư của mình sao?

Tâm tư của phụ nữ, đàn ông quả là khó đoán được. Hắn đang suy nghĩ... Hắn dứt khoát phải tìm một cơ hội, trực tiếp cầu hôn thôi để cho Lư Phương Phỉ đỡ phải nghĩ đông nghĩ tây, đem dài lắm mộng!

9. Chương 9

Sáng sớm hôm sau, Lâm Thiên Vũ tỉnh lại đã nhìn thấy Lư Phương Phỉ đứng ở trước cửa sổ nghe điện thoại, hắn vén chăn lên thuận tay cầm cái áo khoác đi đến phía sau nàng khoác lên trên vai, nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng.

Lư Phương Phỉ hơi ngẩn ra, ý thức biết rõ người phía sau là ai khẽ nghiêng đầu liếc nhìn một cái, cười tiếp tục nói điện thoại

“Bác gái à, quả đang cho con 1 niềm vui thật lớn rồi, vậy con cũng có chuyện vui muốn báo cho bác! Bác cứ ngồi ở quán cà phê đó, con sẽ tới ngay!”

Gấp điện thoại Lư Phương Phỉ nhìn về mặt buồn ngủ của Lâm Thiên Vũ lại còn không có ý định buông ra. Nàng khẽ đẩy hẳn ra.

“Mẹ cậu về rồi, ăn mặc quần áo tử tế đi.”

“Cho ôm một hồi có sao nếu mẹ đã về thì để mẹ chờ thêm 1 có sao đâu.” Lâm Thiên Vũ tối hôm qua không có “ăn no ” nên đang nói hơi làm nũng.

Lư Phương Phỉ nhin không được cười lên, tối hôm qua uống rượu giờ đầu còn hơi đau, nàng không nhớ rõ mình rốt cuộc uống bao nhiêu rượu bất quá chuyện tối hôm qua xảy ra nàng còn nhớ rất rõ ràng.

Lúc ấy mặc dù ý thức hơi mơ hồ nhưng vẫn nhớ rõ chính mình mang thai nàng yêu cầu Lâm Thiên Vũ mang BCS, đúng là về sau... Giống như Lâm Thiên Vũ cũng không có tiến đến mà là lấy ngón tay. Nghĩ đến chỗ này Lư Phương Phỉ mặt ửng đỏ, vừa cười vừa nói

“Bác gái đã ngồi máy bay lâu như vậy bắt mẹ cậu đợi ở sân bay không tốt lắm đâu! Nhanh đi thay quần áo đi, tớ đã gọi bác tài đưa cậu đi đón mẹ rồi, có khi xe đỗ ở cổng rồi!”

“Hả?” Lâm Thiên Vũ ôm eo Lư Phương Phỉ đầu lười nghịch ngợm cái cổ của nàng

“Cậu không đi sao?”

Lư Phương Phỉ cảm thụ được cái lười kia đang nghịch ngợm khiêu khích không biết có phải do mang thai nên mình càng dè dặt, thân thể càng nhạy cảm Lâm Thiên Vũ vuốt ve có xú mà nàng liền toàn thân nóng rực. Giọng của nàng run rẩy cố gắng kiên trì nói

“Đừng lộn xộn nữa! Cậu đích thân đi đón mẹ đi, tớ đi mua đồ ăn nấu chờ 2 người về.”

Lâm Thiên Vũ cảm thấy Lư Phương Phỉ giọng có chút khản trương định cười nàng nhạy cảm nhưng thôi lời nàng lại làm cho hắn cười không nổi hắn ôm Lư Phương Phỉ, nhìn ánh mắt của nàng thu hồi nụ cười, hết sức nghiêm túc nói

“Cậu không phải là muốn muốn len lén chuyển ra ngoài về nhà mình đó chứ?”

Lư Phương Phỉ trong lòng hơi lao xao lộp bộp một tý rồi lập tức lộ ra vẻ mặt bình thường mỉm cười

“Cậu đang nghĩ linh tinh cái gì thế tớ tại sao phải chuyển ra nào?”

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, nàng cho rằng Lâm Thiên Vũ cũng không biết nhưng hắn bây giờ như đoán được tâm tư của mình vậy. Nhìn ánh mắt Lâm Thiên Vũ sắc bén Lư Phương Phỉ có chút chột dạ cúi đầu, nói ra tâm tư của mình

“Mẹ cậu đã trở lại tớ cũng phải về nhà mình...”

Lời còn chưa nói hết Lâm Thiên Vũ cánh tay vừa thu lại gắt gao ôm lấy Lư Phương Phỉ từng chữ từng câu ra lệnh

“Anh – không – cho – phép!”

Lư Phương Phỉ ngang hông bị ôm mạnh đau nhú nhú mảy, lại cười trong lòng có chút ngọt ngào.

“Tớ còn chưa nói hết cậu bình tĩnh cái nào? Trước là chính tớ hứa với mẹ cậu là chăm sóc cậu giúp bác ấy, bây giờ cậu đã rất tốt rồi coi như là tớ hoàn thành nhiệm vụ công đức viên mãn nhưng là...” Thấy Lâm Thiên Vũ vẻ mặt như muốn ăn thịt người nàng vội vàng trấn an nói

“Đúng là tớ định sẽ về nhưng phải chờ mẹ cậu về đến nhà chứ tớ không có len lén chạy trốn , tớ đâu có làm việc gì xấu mà phải chạy trốn hướng chi... tớ không bỏ được cậu.”

“Vậy em có bảo đảm về sau sẽ không bao giờ được có loại suy nghĩ này không, cho dù mẹ anh đã trở lại cũng không cho phép rời đi.”

“Được mà! Tớ bảo đảm cho dù cậu có đuổi tớ cũng không đi, được chưa?”

Lâm Thiên Vũ thấy nàng vẻ mặt bảo đảm tảng đá thoảng nhẹ xuống, hẳn nên là nhanh đi đón mẹ về ba người cùng một chỗ, có gì mẹ sẽ nói giúp cho thì không sợ Lư Phương Phỉ chạy trốn, mà cho dù có chạy đến chân trời góc biển hẳn cũng sẽ đem “cô bạn”, người phụ nữ của hắn trở về.

Lâm Thiên Vũ ra cửa, Lư Phương Phỉ cũng đi theo sau ra cửa, nếu đã đáp ứng Lâm Thiên Vũ sẽ không rời đi nàng sẽ nói được là làm được, biệt thự của Lâm gia ở vùng ngoại thành nên cách sân bay rất gần, và có siêu thị thuận tiện nàng phải suy tính xem nên mua gì cho bữa ăn mới được. Lư Phương Phỉ sau khi mua xong đồ ăn rồi đi về nhà, trên đường đi ánh mặt trời buông xuống soi từng gốc cây, kẽ lá, nhớ tới Lâm Thiên Vũ trong lòng nàng lại càng thêm ấm áp.

Bác gái nếu đã đã trở lại thì cô cần phải rời đi nhưng bây giờ mình lại mang thai con của Lâm Thiên Vũ vô luận đi hay không đi thì mình đều phải nói chuyện mình mang thai thông báo cho mọi người. Nàng đương nhiên không muốn rời xa Lâm Thiên Vũ nhưng ở lại hay ra đi phải xem vào thái độ của Lâm Thiên Vũ.

Gần đây nàng rất thích ngủ, ngủ siêu luôn bác sĩ nói đây là biểu hiện bình thường của phụ nữ có thai, tới qua vốn định chỉ uống vài ngụm rượu giải nỗi buồn kết quả không cẩn thận uống nhiều, đầu đau kinh khủng.

Lư Phương Phỉ có chút áy náy sờ sờ bụng trong lòng thực xin lỗi đứa bé, thực xin lỗi bảo bối của mẹ, mẹ về sau sẽ không uống rượu, không biết có phải hay không do mang thai mà nàng gần đây suy nghĩ nhiều lại có chút già mồm.

Có lẽ này đúng như lời trong sách phụ nữ có thai lo nghĩ nhiều, vì có 1 đứa con khỏe mạnh nàng cần phải nghĩ ngơi hợp lý, không được suy nghĩ nhiều dù sao mặc kệ Lâm Thiên Vũ đáp án là gì thì nàng đã quyết định phải sinh đứa bé này, không hẳn nó là 1 sinh mệnh nhỏ bé vô tội mà còn là kết tinh của nàng với hắn, của 10 năm yêu đơn phương.

Trời đến trưa nắng giờ thật gay gắt, do Lư Phương Phỉ tối qua ngủ không ngon đầu có chút choáng váng, bước chân hơi lảo đảo thiếu chút nữa ngã xuống may có người đỡ lấy nàng. (L: đó các tình yêu, đó là ai?)

Lư Phương Phỉ thiếu chút nữa bị dọa hồn bay phách tán vuột ngực, vội vàng nói lời cảm ơn

“Cảm ơn... may nhờ có....Chutiểu thư.”

Lư Phương Phỉ kinh hồn nhìn người đối diện có chút hơi khác nhưng mùi nước hoa này nàng vẫn nhận ra, nhưng do nàng mang thai nên ngửi mùi nước hoa này rất khó chịu, muốn nôn nên phản xạ nhanh đẩy tay Chu Á Ninh ra mở cửa nhà chạy thẳng đến toilet. Bác sĩ từng nói

“Phụ nữ mang thai mấy tháng đầu tình trạng nôn mửa là rất bình thường, đó chỉ là ghen mà thôi.”

Lư Phương Phỉ buổi sáng uống có một chút sữa giờ nôn sạch, nàng súc súc miệng vừa quay người phát hiện Chu Á Ninh đã đứng ở cửa nhìn nàng, vẻ mặt giật mình.

Lư Phương Phỉ cũng có chút ít cảm kích vì nàng đỡ mình, cười với nàng

“Cô tới kia ngồi, tôi lấy cho cô ly nước.”

“Không cần! Tôi tới không phải để làm khách.” Chu Á Ninh nói với Lư Phương Phỉ, giọng nói không tốt đẹp gì.

Lư Phương Phỉ cũng không thèm để ý, nhún nhún vai

“Không có gì đâu dù sao cô cũng đâu đi ngay, coi như cảm ơn cô vừa nãy đỡ tôi rót cho cô ly nước có sao đâu!” Nói xong rồi Lư Phương Phỉ đi thẳng vào phòng bếp rót nước trong đưa cho Chu Á Ninh

“Chutiểu thư! Không cần quá khách sáo như vậy.”

“Khách cái gì, tôi cũng đâu phải đến đây lần đầu tiên.”

Chu Á Ninh cười nhạt nhìn Lư Phương Phỉ

“Đừng tưởng rằng cô có thể cùng Thiên Vũ ở chung thì hơn tôi, phòng này hay nhà này có chỗ nào mà tôi chưa đi tới, có lúc ta còn qua đêm ở đây, không biết lúc đó có ai ở trong bóng tối khóc lóc không chừng.” (Liên : xì, kẻ cuối mới là kẻ thắng, ra oai gì, phải ta đá ra khỏi cửa...)

Lại nói Lư Phương Phỉ tính tình quả thật làm cho người ta đoán không ra đừng nói Lâm Thiên Vũ, mà ngay cả chính nàng cũng cảm thấy kỳ quái, những lúc bị người ta khiêu khích thế này nàng lại càng tính tảo. Do đi mua đồ ăn về, trời nắng nên nàng có chút mệt. Lư Phương Phỉ ngồi ở ghế trong phòng ăn nhìn Chu Á Ninh.

“Ngồi đi Chutiểu thư! Tôi biết rõ cô đối với nơi này rất quen thuộc tôi cũng không nghĩ là cô lại tìm đến chỗ Thiên Vũ, anh ấy đi đón bác gái, chờ một chút sẽ trở lại cứ từ từ uống nước.”

Chu Á Ninh cười lạnh nhìn nàng, chần chờ một chút ngồi xuống đối diện Lâm Phương Phỉ, nàng thật sự ghét Lư Phương Phỉ, không biết tại sao ngay từ đầu đã ghét, cảm giác từ trong nội tâm. Khi nàng biết được Lư Phương Phỉ là một thiên kim tiểu thư nhà giàu có, từ nhỏ bộ dạng đã nhu thuận động lòng người, tính tình dịu dàng ưu nhã, mọi thứ đều dần dần làm cho vạn người thích cái loại đó làm nàng rất chán ghét dần dần hóa thành một loại căm hận.

Dựa vào cái gì mà lại có số mệnh tốt như vậy, cô ta sao lại ưu việt như thế, không phải nhờ vào những đồng tiền bóc lột hay sao? Cô ta có cái gì là tốt cơ chứ?

Nhưng qua mấy lần tiếp xúc Chu Á Ninh thật sự thấy mình quả thất bại, cô ta luôn dịu dàng, có trí tuệ, tính cách quả là cao quí khác người, nói năng khôn khéo, cẩn thận, tinh tế... nói nếu như nàng là đàn ông cũng say đắm cô ta là đương nhiên. Không chừng còn yêu nữa. Cũng may Lâm Thiên Vũ không yêu cô ta.

Chu Á Ninh kiêu ngạo cùng tự phụ, nàng chính là không thể gặp bộ dạng tranh giành của Lư Phương Phỉ nếu đã như vậy hôm nay nàng quyết định ngã bài chi bằng trước mặt Lư Phương Phỉ nói rõ ràng.

“Lư Phương Phỉ, chúng ta cần phải nói rõ trắng đen đi!”

“Mời Chu tiểu thư chỉ giáo ta xin rửa tai lắng nghe.” Lư Phương Phỉ cười nhạt một tiếng biết điều gì sớm muộn cũng phải tới.

“Cô... có phải hay không có thai?”

Lư Phương Phỉ sững sờ, lại lập tức thoải mái cười một tiếng, đều là phụ nữ cả đương nhiên Chu Á Ninh có thể nhìn ra hành vi vừa rồi của nàng là thế nào. Nàng rộng rãi thừa nhận

“Đúng! Tôi mang thai con Thiên Vũ.”

“Cô... không biết xấu hổ!” Chu Á Ninh tức giận, vô cùng tức giận chửi mắng.

Lư Phương Phỉ ngược lại cười nhạt một tiếng

“Chutiểu thư nếu như cô cho rằng hành vi của tôi là không biết xấu hổ như vậy xin hỏi cô đây lúc còn là bạn gái của Thiên Vũ lại cùng với đàn ông khác lên giường cái này gọi là gì?”

“Cô... Cô nói hươu nói vượn cái gì?” Chu Á Ninh cố gắng trấn định

“Cô... bịa đặt.”

“Nếu muốn người khác không biết trừ phi không làm.” Lư Phương Phỉ thấy nàng vệt chết còn cứng mồm.

“Chutiểu thư, cô cho rằng chuyện này có thể che giấu được ư? Cô nghĩ nếu tôi đã điều tra cô và nói chuyện này cho Thiên Vũ thì sao?” (L: cố lên, ko má khi chị đánh đá thế này, thể hiện đi nào...)

“Tôi... không... cho dù Thiên Vũ biết rồi nah ấy cũng sẽ tha thứ cho tôi, anh ấy yêu tôi. Lư Phương Phỉ cho dù cô mang thai của Lâm Thiên Vũ hài tử thì thế nào? Hắn yêu cô sao? Thật chó treu Lâm Thiên Vũ chẳng qua là vui đùa cô một chút thôi, nhân lúc cô chăm sóc hắn giúp hắn làm ấm giường mà thôi.”

Lời Chu Á Ninh rất ác độc đâm trúng nỗi đau của Lư Phương Phỉ sắc mặt của nàng tái đi rất nhiều.

Trong lúc nhất thời không khí trong phòng ăn rất căng thẳng, chỉ có loáng thoáng giọng Chu Á Ninh cười lạnh, còn Lư Phương Phỉ thì không phản bác được, nhưng không ai phát hiện ra nơi này đã có thêm 2 người không biết chứng kiến từ bao giờ.

Bà Dương Phượng Kiều về nhà thấy vậy muốn xông trước, lại bị Lâm Thiên Vũ kéo lại, nháy mắt ra hiệu ý bảo mẹ mình nghe tiếp.

Tinh thần hôm nay của Lâm Thiên Vũ trong lòng thấy rất bất an, buổi sáng lời của Lư Phương Phỉ làm cho hắn cảm thấy có việc xảy ra, nhà cách sân bay vốn không xa, Lâm Thiên Vũ đã bằng tốc độ nhanh nhất đi đón mẹ mình.

Ai ngờ vừa đi về nhà phát hiện cửa chính lại mở, hắn và mẹ 2 người một trước một sau đi vào trong nhà liền chứng kiến Chu Á Ninh cùng với Lư Phương Phỉ ngồi ở bàn bộ dạng như đang đàm phán gì đó. Hắn nhất thời thấy cao hứng muốn trốn ở phía sau cửa trộm nghe, không nghĩ tới người luôn luôn trấn định như Lư Phương Phỉ lại cũng có lúc á khẩu không trả lời được.

Cái cô nàng ngốc nà, nàng không nói lời nào là ý gì, chẳng lẽ trong lòng nàng còn không biết rõ lòng của mình sao? Chẳng lẽ lời hắn nói ngày đó cho là nói chơi sao?

Lâm Thiên Vũ thật muốn xông vào, muốn hung hăng đánh mông Lư Phương Phỉ 1 cái dạy dỗ nàng, nàng cứ chần chừ làm cho hắn đau lòng, không trách được Lư Phương Phỉ gần đây là lạ thì ra là bởi vì trong lòng không xác định, thật là một nàng ngốc mà!

“Như thế nào không phản bác được ư hay bị tôi nói trúng tim đen rồi?” Chu Á Ninh thấy có cảm giác thắng lợi, tâm tình thật tốt.

“Lư Phương Phỉ kỳ thật chính cô hiểu rõ hơn ai hết từ đầu đến cuối Thiên Vũ cũng chưa có hứa hẹn bất cứ cái gì, mà ngay cả ngày đó trước mặt tôi nói lời yêu cô cũng chẳng qua là cố tình chọc tức tôi mà thôi. Tôi làm hại anh ấy chân bị thương nên hắn nói những những lời này là kích thích tôi thừa hiểu còn cô Lư Phương Phỉ, bây giờ suy nghĩ một chút đi, tôi cảm thấy có chút thương hại cho cô, đã không được hắn yêu, lại còn bị hắn lợi dụng kích thích tôi, thực đáng buồn.”

Chu Á Ninh càng nói trong lòng càng sáng khoái, nàng rốt cục đã thấy Lư Phương Phỉ cười không nổi cách này thật hiệu quả.

Phía sau cửa Dương Phượng Kiều nghe những lời này bà rất giận dữ, con trai của mình sao lại làm ra cái chuyện ngu xuẩn thế, không chỉ làm cho Lư Phương Phỉ có con, còn làm cho con bé bị ủy khuất nhiều như vậy, giờ tay lên đánh con trai mình. Lâm Thiên Vũ bị đau, vội vàng xin lỗi, muốn nói cho mẹ mình biết sự thực...

Phía sau cửa hai mẹ con đại chiến, trong cửa hai nữ nhân nhìn nhau.

Lư Phương Phỉ rốt cục mở miệng

“Chutiếu thư, không nghĩ tới trí tưởng tượng của cô lại phong phú như vậy, kỳ thật cô có thể coi như nhà văn, viết câu chuyện xưa cũ mền, biết đâu bán chạy.”

“Cô...” Chu Á Ninh đập bàn.

Lư Phương Phỉ lạnh nhạt nhìn nàng.

“Chutiếu thư nói không sai Lâm Thiên Vũ xác thực không có ở chính mình nói hắn yêu tôi tôi cũng thừa nhận, cái ngày đó trước mặt cô nói yêu tôi để chọc giận cô, như vậy thì đã sao nào? Tôi là thực lòng yêu hắn, yêu bao nhiêu cô không thể so được, còn cô cô yêu Lâm Thiên Vũ ở điểm nào?”

“Tôi yêu hắn toàn bộ! Ai nói tôi yêu không nhiều bằng cô, cho dù có ít hơn thì sao? Hắn vĩnh viễn cũng sẽ không yêu cô.”

“Lời ấy sai rồi.” Lư Phương Phỉ khẽ cười lắc đầu

“Chu tiểu thư cô thực sự còn chưa hiểu rõ tính tình của Lâm Thiên Vũ đâu? Kỳ thực lúc 2 người chia tay hắn đã không còn yêu cô nữa! Tôi thật không hiểu cô ở đâu lấy ra tự tin cho rằng Lâm Thiên Vũ là kẻ

ngốc nhìn không ra tâm tư của cô sao? Cô nghĩ Lâm Thiên Vũ ngây thơ như vậy ư? Không... điều này cũng không thể trách cô, tư tưởng của cô vốn là ngây thơ đến buồn cười.”

“Lư Phương Phỉ, con đàn bà này...” Chu Á Ninh tức giận mặt đỏ lên, nhưng cô ta cũng khôn biết mình có thể nói được cái gì, cô ta đang châm chọc mình, lời nói đúng sự thực...

Phía sau cửa hai mẹ con nhìn nhau cười một tiếng, trong lòng cũng không khỏi tán thưởng đây mới là Lư Phương Phỉ mà bọn họ biết, bình tĩnh tỉnh táo, lại dịu dàng ưu nhã, không bao giờ dùng lời lẽ thô tục chửi mắng người.

Lư Phương Phỉ cười lên ngoại trừ vừa rồi có mấy giây thất thần, chính nàng lúc này cũng không biết mình ở đâu lấy ra tự tin như thế, nụ cười hào phóng, dịu dàng động lòng người.

“Chu tiểu thư kỳ thật tôi có đôi cũng rất hâm mộ cô, có thể muốn nói cái gì liền nói, nói chuyện không dùng đến não, người như vậy sống thế rất đơn giản, không phiền lụy không giống ta nói cái gì làm cái gì ở trong lòng nhiều lần suy tư suy đi nghĩ lại, ngẫm lại lời nói mình nói có thể hay không đắc tội với người khác, có thể hay không có gây hậu quả xấu. Thật sự cô sống được như vậy làm cho người ta rất hâm mộ, không có suy nghĩ khi nói là chuyện tốt, có đôi khi ngẫm lại tôi cũng muốn có thể hay không thô tục nói ví dụ như....”

Lư Phương Phỉ ánh mắt run lên, nụ cười cũng lạnh.

“Chutiểu thư cô thiếu não có không thể trách cô, sao như như con chó cắn loạn, sửa diên vậy. Tôi bây giờ là phụ nữ có thai nên tránh phải giận dữ, mong cô đi cho nhờ. Không tiễn...”

“Lư Phương Phỉ không nghĩ con thỏ nóng nảy có lúc cắn người đây! Không nghĩ tới cô nóng nảy lúc này không hề dịu dàng thật muốn cho Lâm Thiên Vũ chứng kiến bộ dáng này của cô bây giờ, đừng bị bộ dạng tao nhã của cô giả tạo đánh lừa.”

“Vậy ý Chu tiểu thư nói là Thiên Vũ sẽ nhân thể biết rõ Chutiểu thư là kẻ thiếu đầu óc như vậy sao? Vậy tôi thấy thật đáng thương cho Lâm Thiên Vũ, trước kia cậu ấy thật sự là mù mắt bất quá bây giờ cậu ấy hoàn toàn tỉnh ngộ coi như không muộn.” Lư Phương Phỉ giọng nói không nóng không lạnh, thái độ cũng bình thản.

Đầu của nàng bây giờ rất đau, không muốn cùng nữ nhân này tiếp tục đôi co, cho dù nàng biết rõ lời Chu Á Ninh nói xác thực là nàng cùng Lâm Thiên Vũ có vấn đề nhưng trên mặt nàng sẽ không nhận thua, nàng có sự kiêu ngạo của mình ai cũng không thể phá hủy.

“Được rồi... nói đến khác đi. Tôi không cần biết cô yêu thật hay âm mưu cô luôn miệng nói yêu Lâm Thiên Vũ, vậy tôi hỏi cô cô có biết Lâm Thiên Vũ thích ăn gì? Thích màu gì? Hắn đang nghĩ gì?”

“Lư Phương Phỉ đừng tưởng rằng cô biết những thứ này coi như là yêu Lâm Thiên Vũ, những thứ này từ từ có thể hiểu rõ.” Chu Á Ninh hừ lạnh, cười.

Lư Phương Phỉ cúi đầu trầm ngâm một lát chậm rãi nói

“Lâm Thiên Vũ không thích ăn hành cho nên mỗi lần lúc tôi xào đều tránh hành dù cho có cũng sẽ lựa ra, cậu ấy thích đồ màu đen đeo cà vạt màu xám. Khi trở trời tôi sẽ giúp cậu ấy xoa bóp bên đùi bị thương có lẽ cô không biết lần tai nạn này làm cho Lâm Thiên Vũ bấp chân bị gãy xương bác sĩ nói khoảng cách xương gãy gần với xương bánh chè, khả năng có thể đứng lên là rất lâu, rất thấp do ý chí... không đi lại được kiến cậu ấy buồn xuôi, chán đời”

Nghe Lư Phương Phỉ kể Chu Á Ninh đột nhiên om lạng mà ngay cả phía sau cửa hai người cũng lặng thinh.

“Lúc ấy tôi vì để cho Lâm Thiên Vũ đứng lên đã phải suy nghĩ rất nhiều biện pháp, cuối cùng tôi phát hiện chỉ có kích động ý chí chiến đấu thì cậu ấy mới tỉnh ra được! Cho nên để được như vậy tôi đã rất hạ lưu kích động, mặt dày, mắng quát. Cũng may ông trời không phụ lòng người. Cậu ấy hiện tại thật vui vẻ, cũng đã đứng lên cô cho rằng tôi sẽ là thánh mẫu mà đem cậu ấy 2 tay dâng cho cô sao? Đừng nói Lâm Thiên Vũ hiện tại không yêu cô mà đã nghe câu mẹ vinh nhờ con chưa?... Cô nghĩ rằng tôi điên mà rời ra ư?”

“Cô... Vô sỉ!”

“Đừng đem mình nói ra vẻ cao thượng như vậy, tôi cũng không tính dùng đứa bé này uy hiếp Lâm Thiên Vũ, càng không tính đem chuyện này nói cho hắn biết, cho dù đúng như lời cô nói cho dù Lâm Thiên Vũ cuối cùng lựa chọn cô thì tôi cũng sẽ không phá bỏ nó, đây là đứa bé thuộc về tôi và Thiên Vũ, cho nên xin cô im lặng đi, nếu cậu ấy nói không yêu tôi đến lúc đó tôi tự đi không cần cô lên tiếng...” Lư Phương Phỉ nói trong lòng chua xót, tiếng nói vừa dứt nàng thấy Chu Á Ninh sắc mặt đột nhiên biến sắc, nàng trợn to hai mắt nhìn phía sau mình.

Lư Phương Phỉ trong nội tâm ý thức được người phía sau là ai, nàng quay đầu đã chạm mặt Lâm Thiên Vũ, hắn tóm chặt vai nàng, giữ lại.

“Lư Phương Phỉ em nói cái gì vậy! Những lời khi nãy em hứa với anh là lừa dối anh sao?”

Lâm Thiên Vũ nghe thấy Lư Phương Phỉ nói vừa cảm động vừa giận, nữ nhân này vì cái gì mỗi lần nói vừa làm cho hắn cảm động sau rồi lại làm cho hắn run như cây sậy.

“Ai chuẩn cho em rời đi? Em không phải đã đáp ứng anh rồi sao? Cô gái này rốt cục ngày lẫn đêm suy nghĩ cái gì?” Lâm Thiên Vũ oán hận căn môi của Lư Phương Phỉ, trong nội tâm lửa giận thiêu đốt làm cho hắn dùng lực mút lấy miệng của nàng, muốn đem hô hấp của nàng đoạt đi, nàng nói mà bỏ qua trái tim của hắn.

“U... u...” Lư Phương Phỉ mất khí lực mãi mới đẩy Lâm Thiên Vũ ra.

“Ai da! Thôi nó thở không được.”

Bà nhắc nhở còn 2 kẻ này thì đang ngây người, bà cười vội vàng tiến lên kéo ra hai người, cười giận mắng con trai của mình

“Thiên Vũ này! Hiện tại Phương Phỉ mang thai đó nên động tác của con phải nhẹ một chút, đừng làm Phương Phỉ bị thương đến đứa bé đó!”

Dương Phương Kiều thấy con trai mình Lâm Thiên Vũ còn không chịu buông tay gấp đến độ bà đưa tay đánh Lâm Thiên Vũ.

“Mau buông ra nào muốn ôm cũng phải ôn nhu một chút chứ.”

“Mẹ xem, mẹ thấy cô ấy đang nói cái gì? Nếu con khôn ngoan thì để cô ấy chạy mất à!”

“Mình còn ở đây, không phải chưa đi sao.” Lư Phương Phỉ nho nhỏ nói thầm.

Lâm Thiên Vũ co nghe thấy dùng sức véo mặt của nàng

“Có bản lĩnh em lặp lại lần nữa.”

“Tở...”

“Này này! Hai người đủ rồi tôi còn ở chỗ này. Lâm Thiên Vũ... à không.. Thiên Vũ anh đã về rồi!” Chu Á Ninh rốt cục chịu không nổi sự sỉ nhục, nhảy qua túm tay Lâm Thiên Vũ, quẩn rũ hỏi han ân cần

“Thiên Vũ có mệt hay không, chân của anh như vậy sao còn ra ngoài? Ngồi xuống em giúp anh xoa bóp.”

“Không cần.” Lâm Thiên Vũ không khách khí đẩy ra.

Chu Á Ninh chưa kịp phản ứng đã bị ngã trên mặt đất.

Lâm Thiên Vũ khinh thường nhìn nàng, có chút lời hôm nay nhất định phải trước mặt mọi người nói cho rõ ràng.

Hắn một tay ôm lấy Lư Phương Phỉ, hù dọa Lư Phương Phỉ sợ hãi kêu liên tục

“A! Lâm Thiên Vũ cậu làm gì?”

“Ôm cậu ngồi xuống.”

“Chính mình có chân có thể tự đi mà.”

“Cậu mang bầu.”

“Mang bầu cũng không phải là không đi được.”

Lâm Thiên Vũ cúi đầu, mắt nhìn Lư Phương Phỉ, bá đạo nói:

“Bắt đầu từ hôm nay em nhất định phải luôn ở bên cạnh anh, đâu cũng không cho đi, an tâm chờ làm cô dâu đi!”

“Vâng! Hả...?” Lư Phương Phỉ nhu thuận gật đầu lập tức trợn to hai mắt ngồi trên ghế nhìn Thiên Vũ miệng mở to.

“Cậu vừa nói cái gì?”

“Lâm Thiên Vũ anh nói cái gì? Anh muốn kết hôn với Lư Phương Phỉ?” Chu Á Ninh từ dưới đất đứng lên, so với Lư Phương Phỉ càng lộ vẻ kinh ngạc không thể tin được.

” Bởi vì cô ta mang thai con của anh cho nên anh chịu trách nhiệm sao? Nếu như anh thích có con em cũng có thể sinh cho anh 1 đứa, em biết anh không hề yêu cô ta....Còn cô nếu không muốn bỏ đứa bé này vậy thì để tôi nuôi, tôi sẽ coi nó như con ruột.”

Lâm Thiên Vũ cười lạnh một tiếng, rốt cục quay đầu lại lạnh lẽo nhìn.

“Chutiểu thư mời ngồi! Có mấy lời tôi cũng muốn lần này nói cho rõ ràng, ngay tại trước mặt mẹ tôi, và lấy đứa con trong bụng của Lư Phương Phỉ để thề, lời tôi nói không hề là giả, không phải trách nhiệm mà là tôi yêu. Cô hiểu chứ?”

Lâm Thiên Vũ nắm tay của Lư Phương Phỉ tay.

“Kỳ thật đừng nói là cô mà ngay cả chính mình tôi cũng không thể tin trong vòng mấy tháng ngắn ngủi vậy nhưng lại yêu 1 người 10 năm không có cảm giác. Đúng là tôi thừa nhận trong 10 năm qua tôi đối với Lư Phương Phỉ không có cảm giác, cô ấy như 1 hồng nhan tri kỷ nhưng con người không ai có thể biết trước cái gì! Yêu cứ như vậy như 1 tia lửa bùng lên trong 1 giây, nháy mắt yêu.”

Lư Phương Phỉ liên tục cúi đầu thân thể hơi cứng ngắc, nàng thậm chí có chút không dám tin vào lỗ tai của mình, Lâm Thiên Vũ đây là đang thổ lộ, thật sự là đang thổ lộ...

Nàng cảm giác mình luôn luôn tự tin đối với người khác khiêu khích cũng sẽ càng tỉnh táo, duy chỉ có khi đối mặt với Lâm Thiên Vũ thì sự dịu dàng cùng ưu nhã không có, lại giống như 1 người con ái bình thường vì yêu mà ghen, kích dục, làm nũng, muốn nọ, muốn kia. Nàng nghĩ đây chính là tình yêu... ma lực của ái tình sẽ biến con người ta thành một người khác. Nàng ngạc nhiên mừng rỡ, nàng nghĩ nếu như Lâm Thiên Vũ thật sự yêu nàng như vậy tình yêu kia sẽ rất hoàn hảo .

“Đừng nên hỏi khi nào ta bắt đầu yêu, không phải là nhất kiến chung tình, hay cùng ta trong lúc ta gục ngã mà chính ta cũng thực không hiểu rõ lòng mình. Nó như được thấm rất lâu, rất lâu rồi có lẽ 10 năm như vậy, luôn ở bên cô ấy như 1 thói quen, bởi vì tôi thấy rõ chỉ cần cô ấy, muốn là có thấy cô ấy ở bên tôi. 10 năm qua tạo cho tôi 1 thói quen như vậy! Cảm giác này quả là khó nhận ra.”

Lâm Thiên Vũ dung ánh mắt xin lỗi nhìn vào Lư Phương Phỉ.

“Phương Phỉ lần trước anh đã định nói cho em biết. Nhưng em nói chờ chân anh tốt lên rồi nói chuyện, nên anh mồn cho cân mình bình phục để nói lời yêu em! Như vậy anh mới đủ tư cách để nói lời cầu hôn em... thực xin lỗi...”

Lâm Thiên Vũ muốn nói là thực xin lỗi nói đến đây lại dừng lại, muốn xin lỗi là xin lỗi cái gì? Lư Phương Phỉ nghiêng đầu nhìn hấn, đáy lòng sớm bị cảm động làm cho rối tinh rối mù.

“Anh muốn nói... thật xin lỗi để cho em yêu anh 10 năm như vậy anh mới yêu em! Mong em hãy đi chậm lại 1 chút, chờ anh quãng đường 10 năm rất xa... anh đuổi theo em không nổi! Hãy cho anh giành cả cuộc đời bây giờ và sau này của mình để đuổi tới đi cùng em được không! Anh yêu em!” (Liên ta : ta muốn khóc quá, cảm động dễ sợ, lời cầu hôn hay.. bà con ghi chép có gì thực hiện...)

Cổ nén nước mắt như lại kìm không được đổ rào rào rót xuống đất, Lư Phương Phỉ vừa muốn cười lại muốn khóc, trong lòng ngoại trừ cảm động ra cùng là cảm động.

Nàng rốt cục đã chờ được, chờ đến khi hấn thổ lộ, hấn thổ lộ lại đơn giản mà ầm ập như vậy. Nàng làm được rốt cục 10 năm cố gắng rốt cục đã có được tình yêu người đó dành cho mình. Nàng cực kì kích động, cực kỳ vui...

“Đừng khóc nữa.” Lâm Thiên Vũ hôn lên má nơi những giọt nước mắt của Lư Phương Phi chảy xuống!

“Bảo bối à mang thai là không thể khóc nhiều như vậy sẽ đối với thân thể không tốt, em khóc khiến trong tim anh không dễ chịu, con cũng sẽ cảm giác được.”

“Không... không...” Lư Phương Phi thẹn thùng mà đem nước mắt rơi trên quần áo hấn.

“Người ta là cảm động mà! Lâm Thiên Vũ tớ rốt cục đã đợi đến ngày cậu nói những lời này.”

Lư Phương Phi đã sớm khóc khàn cả tiếng, trong lòng Lâm Thiên Vũ khẽ tự trách sao hấn không sớm nói như vậy sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, làm cho nàng suy nghĩ linh tinh.

“Tốt rồi, tốt rồi! Coi như đều là cơn mưa trời lại sáng, cực kỳ vui!” Nói mà bà Dương Phượng Kiều hốc mắt đã ướt ướt.

“Bác gái con cũng vậy, rất cao hứng.” Lư Phương Phi ôm nhẹ bà.

“Tốt lắm, tốt lắm... đều cao hứng. Tất cả đều vui vẻ con đừng khóc, Phương Phi đừng quên con đang mang thai đây.” (L: có 1 kẻ bị thành ng' vô hình rồi... Ninh à : thua rồi...)

“Dạ!”

“Con làm ta cùng thành bà già hồ đồ.” Dương Phượng Kiều mỉm cười

“Phương Phi con mau lên lầu nghỉ ngơi đi, chốc chúng ta ra ngoài ăn, ta ngay bây giờ đi gọi điện cho ba Thiên Vũ, nói cho ông ấy biết tin tức tốt này, ta còn muốn đi chuẩn bị một chút, nếu không ông ấy vui quá chạy đến giục hôn lễ thì mệt... phải chuẩn bị nào... À phải gọi quản gia về, thêm người làm nữa... nấu canh gà cho con bồi bổ...”

Bộ dáng của bà Dương Phượng Kiều bây giờ vừa nhìn cũng biết trong nội tâm hết sức phấn kích, cười không khép miệng, bà thao thao bất tuyệt, tự nói một tràng, cuối cùng cũng bỏ qua hai người sang 1 bên đi gọi điện thoại.

Đi qua Chu Á Ninh bà Dương Phượng Kiều dừng lại bước, nhìn người kia, ánh mắt đầy khinh thường.

“Ủa? Sao cô còn ở đây à! Chưa đi sao.”

Chu Á Ninh thấy mẹ của Lâm Thiên Vũ nói chuyện với mình, khẩn trương gật đầu, hơi há mồm lại phát hiện mình vừa rồi bị khiếp sợ nói không ra lời!

“Cô diễn đủ chưa? tiếc là không ai muốn xem đâu! Yêu mà cần nhiều thứ phải tìm hiểu như vậy sao? Nhìn vào thực tế trước mắt mình đi, đừng tự lừa mình, dối người.” Bà Dương Phượng Kiều cười sắc bén như chứa dao, lời nói đầy hàm ý

“Tiểu thư rồi thấy trông cô cũng rất xinh đẹp, nhưng đáng tiếc tính tình lại không biết xấu hổ như vậy! Hiện tại con ta cũng đã nói rất rõ ràng làm sao cô vẫn không rõ? Theo ta nhớ cô cũng là một cô gái tốt, nhưng lời nói như vậy của cô quả là khiến người ta không thể nhin nổi mà bực mình.”

Dương Phượng Kiều tại thương trường mò mẫm, lăn lộn nhiều năm như vậy dạng nữ nhân gì đều thấy qua, tuy bây giờ lời khó nghe nhưng bà cũng phải nói, coi như hôm nay mình đang rất vui nên coi như bỏ qua cho, nếu như Chu Á Ninh là người hiểu biết thì coi như bỏ qua. Ánh mắt Dương Phượng Kiều lạnh nhạt nhìn nàng một cái

“Này cô gái ta nhìn cô cũng là người hiểu biết nên có thể tự hiểu bây giờ là gì đi! Cô thừa hiểu cái gì nói được và cái gì không nên nói đi! Chắc không cần ta phải chỉ ra chứ?”

“Cháu... cháu...” Chu Á Ninh sắc mặt tái nhợt, nàng hít sao cần môi đúng là những lời này đâu bằng nổi đâu trong lòng của nàng.

Nàng thừa nhận chính mình không đủ yêu Lâm Thiên Vũ, có thể là mình đã từng có yêu hiện tại đang theo đuổi nam nhân nhưng hẳn lại cự tuyệt cái tư vị này thật không dễ chịu.

Có ai nói khi yêu chỉ cần nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc là quá đủ, nhưng nàng thật xin lỗi, nàng Chu Á Ninh cũng không phải là thật sự yêu Lâm Thiên Vũ, nàng chỉ vẹn vẹn còn có tôn nghiêm cũng không cho phép nàng mình khóc lóc om sòm.

Nàng chỉ hít một hơi thật sâu học theo dáng vẻ bìn thường, đạo mạo của Lư Phương Phỉ, làm bộ như bất mãn khẽ mỉm cười, đi đến trước mặt Lâm Thiên Vũ bắt chắp ánh mắt chán ghét của Lâm Thiên Vũ, sửa sang cả vạt không chỉnh tề của hắn.

“Thiên Vũ em thừa nhận chính mình không đủ yêu anh, em cũng thừa nhận Lư Phương Phỉ là thật yêu anh, nhưng anh có từng nghĩ qua anh thật sự yêu Lư Phương Phỉ sao? Hoặc là nói anh thật sự có yêu sao? Lư Phương Phỉ vì anh làm nhiều như vậy, em cũng vì anh làm rất nhiều,... Đúng là anh vẫn là thái độ ngồi mát ăn bát vàng, muốn tiếp nhận nữ nhân, muốn cự tuyệt nữ nhân, thử hỏi những nữ nhân yêu anh bất kể là em hay là Lư Phương Phỉ vì người mình yêu, còn anh đã làm được những gì? Hay là cái gọi là yêu của anh căn bản không phải thật lòng...”

Cho tới nay Chu Á Ninh vẫn đặc biệt khinh thường Lư Phương Phỉ bất kỳ lời nói hay việc làm, nàng cũng không còn nghĩ tới có một ngày lại học giọng nói, vẻ kiêu ngạo của Lư Phương Phỉ giọng mà xoay người rời đi.

10. Chương 10

Hết thấy mọi hiểu lầm tan thành mây khói trở về vẻ yên bình.

Dương Phượng Kiều lại bận rộn, bà đã bằng nhanh nhất chồng mình ở nước Mĩ xa xôi. Trong điện thoại 2 vị này giọng nói ai cũng hết sức vui sướng, làm cho người ngồi ở trên lầu Lư Phương Phỉ cũng có thể cảm nhận được không khí cao vút sục sôi này. Lư Phương Phỉ cười nàng bây giờ đã rất thỏa mãn, loại cảm giác thỏa mãn này làm cho nàng cảm thấy hạnh phúc.

Lâm Thiên Vũ ngồi bên cạnh Lư Phương Phỉ, nắm cả bả vai của nàng, nhẹ nhàng hôn vành tai của nàng.

“Đáp ứng anh về sau đừng có uống rượu như vậy.”

“Thật xin lỗi...” Nói ra cái này Lư Phương Phỉ thật là ái náy.

“Đừng nói với anh 3 từ này! Sau này anh cũng không bao giờ muốn nghe em nói 3 từ này. Người phải nói xin lỗi phải là anh mới đúng, anh đã chậm mất 10 năm mới yêu em, điều này làm cho anh thấy rất áy náy.”

“Không.. không cần phải nói như vậy.” Lư Phương Phỉ nhìn hắn.

“Chúng ta có thể không cần nói chuyện trước kia được không? Đều đã qua rồi vô luận là em yêu anh 10 năm, hay là 20 năm.. đều không phải là vấn đề, em chỉ muốn cùng với anh trọn đời yêu nhau.”

Lâm Thiên Vũ cúi người, hôn môi nàng.

“Anh yêu em! cả đời này cho nên đáp ứng anh về sau có tâm sự ngàn vạn lần không cần phải gạt anh, bất cứ chuyện gì muốn nói thì hãy nói cho anh biết, chúng ta cùng nhau giải quyết! Anh biết rõ phụ nữ mang thai rất hay suy nghĩ lung tung, nhưng anh cũng muốn biết em suy nghĩ gì? muốn gì hãy cho anh 1 đáp án được chứ!”

“...” Lư Phương Phỉ vừa muốn nói xin lỗi lại thấy Lâm Thiên Vũ trừng mắt, vội vàng im miệng.

“Vâng! Em đồng ý!”

Lâm Thiên Vũ cười sờ sờ đầu Lư Phương Phỉ.

“Tối hôm qua ngủ không ngon nên em cũng ngủ một giấc đi, mẹ cũng cần nghỉ ngơi, chốc nữa chúng ta mới ăn cơm.”

Lại nói tới thì Lư Phương Phỉ cũng có chút mệt, nàng gật đầu còn nói ra yêu cầu

“Như vậy chờ em ngủ thiếp đi thì anh mới rời đi được không?”

“Ừ! Anh sẽ nhìn em ngủ, về sau sẽ luôn giống như vậy có yêu cầu gì hãy chủ động nói ra nhớ kỹ anh là người đàn ông của em!”

Lư Phương Phỉ khước miệng hơi cười, vẻ mặt hạnh phúc nằm trên giường, chốc lát sau liền tiến vào mộng đẹp.

Lâm Thiên Vũ nhìn Lư Phương Phỉ chậm rãi chìm vào trong giấc ngủ, từ từ buông tay nàng ra, giúp nàng đắp lại chăn, lặng lẽ đi ra ngoài. Vừa mới mở cửa lại thấy mẹ mình. Bà Dương Phượng Kiều đứng ở cửa vẻ mặt âm trầm nhìn hẩn.

“Hơ! Mẹ sao lại đứng ở nơi này ?” Lâm Thiên Vũ lấy làm kinh hãi.

Dương Phượng Kiều cười lạnh một tiếng.

“Người thẳng con bắt hiểu xuống lầu cho ta.” Nói xong bà đi xuống.

Lâm Thiên Vũ đóng cửa lại nhìn về cô ấy còn đang ở trên giường, thấy Lư Phương Phỉ ngủ vẻ mặt rất hạnh phúc, lúc này mới đi theo Dương Phượng Kiều đến phòng khách.

Lâm Thiên Vũ mới vừa ngồi xuống bà Dương Phượng Kiều “pằng” một tiếng, đập bàn ngồi trước mặt con trai. (L: thẳng đường... uy.... vũ..)

“Nói! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Chuyện gì?” Lâm Thiên Vũ sắc mặt không hiểu nhìn đi đâu.

“Chuyện con bé chanh chua kia, chuyện cái bụng của Phương Phỉ... nói rõ ra cho ta.”

“Mẹ! Mẹ không phải là đều thấy rồi sao?”

“Vậy!” Dương Phượng Kiều thấy con như vậy cũng không muốn nhiều lời, cũng lười hỏi nhiều.

“Dù sao việc đã đến nước này, hơn nữa trong bụng Phương Phỉ cũng có rồi! Việc này không thể kéo dài được nữa liền tháng này tìm ngày tốt, tổ chức hôn lễ ngay đi!”

“Quá nhanh mà mẹ, chờ một chút!” Lâm Thiên Vũ không thể tưởng tượng nổi nhìn mẹ mình, như thế nào mẹ so với con trai còn nôn nóng hơn thế.

“Mẹ lại cảm thấy vậy quá chậm.” Dương Phượng Kiều luôn luôn thương yêu Lâm Thiên Vũ, nàng nghiêm nghị nói chuyện.

“Chờ ... phải đợi tới khi nào hả? Đợi thêm nữa cái bụng của Phương Phỉ liền lớn, ta như thế nào ăn nói với Lư gia? Hơn nữa mẹ luôn coi nó như con cái trong nhà, coi như con gái mình bây giờ nó chưa chồng mà có bầu thấy thật áy náy với cha mẹ con bé! Con lại còn muốn nói chờ, vừa rồi con không phải là đã bảo đảm nói sẽ kết hôn với con bé sao? Sao lại đổi ý rồi?”

“Không phải...mẹ.” Lâm Thiên Vũ vốn là có tâm sự lại bị Dương Phượng Kiều ép hỏi như vậy trong lòng lại càng loạn không thôi.

“Tháng sau là quá sớm nhưng nếu mẹ tìm được ngày tốt thì cứ thực hiện, con cũng mong sớm đem cô ấy vào cửa nhà rồi!”

Lâm Thiên Vũ trong lòng có băn khoăn, hẩn đứng lên nói nhỏ sợ Lư Phương Phỉ trên nhà nghe thấy

“Bất quá trong khoảng thời gian này con cần phải làm một việc, nếu như chuyện này làm không xong thì con không thể kết hôn với Phương Phỉ chuyện này tạm thời con không thể nói cho mẹ là gì, mẹ cũng không nói cho cô ấy biết nha!” Nói xong Lâm Thiên Vũ lại đi lên trên lầu trong phòng ngủ mở cửa Lư Phương Phỉ còn đang ngủ.

Hẩn ngồi bên giường, nhìn Lư Phương Phỉ nhưng trong lòng quanh quẩn lời nói kia của Chu Á Ninh.

Lâm Thiên Vũ anh đã làm được gì cho người mình yêu? Hay là nói.. anh căn bản không phải là thật lòng...

Những lời này kiến trong lòng hắn rung lên như 1 câu thần chú niệm đi vang lại, mãi không quên đi. Hắn biết rõ Chu Á Ninh là cố ý nói kích hắn, có thể là lời của nàng nói quá thẳng nhưng lí lẽ là thật.

10 năm qua, Lư Phương Phỉ đã vì làm cái gì trong lòng biết hơn ai hết. Hắn không hứa hẹn gì, vậy mà cô ấy yêu hắn 10 năm. Hắn cứ vậy mà hưởng thụ tình yêu của nàng, vì hắn mà nàng đã mất đi rất nhiều, còn hắn chỉ biết nói lời yêu bằng lời nói suông mà thôi. Tình yêu là gì? Yêu một người biết nàng cần gì ? làm cho nàng cảm thấy hạnh phúc ư?

Nhưng mà Lư Phương Phỉ thiếu cái gì? Nàng không thiếu tiền, không thiếu quyền, bây giờ còn có tình yêu hắn dành cho nàng. Đúng như Chu Á Ninh nói, hắn chỉ biết mồm nói lời yêu mà thôi!

“Anh yêu em” – ba chữ này ai cũng nói được, như loại tình yêu giả tạo như Chu Á Ninh còn nói đến ba chữ này thì có khác gì “ăn cơm chưa” đâu! Lâm Thiên Vũ nghĩ đến đây đột nhiên như chớp loé (L: bóng đèn nháy lên trên đầu.. tinh!) cảm giác giác ngộ : yêu một người chính là thấy cô ấy hạnh phúc mà hạnh phúc của Lư Phương... đơn giản là....

Kể từ khi bà Dương Phượng Kiều trở về biệt thự Lâm gia, Lư Phương Phỉ đã bị cường chế phân phòng với Thiên Vũ. Ngày đó bà vẻ mặt nghiêm túc cảnh cáo hai người trẻ tuổi, thái độ cực kỳ đứng đắn.

“Giờ đã là người 1 nhà rồi, mẹ hỏi thẳng luôn cho 2 con.”

Lúc ấy Lư Phương Phỉ cùng Lâm Thiên Vũ ngồi ở trên ghế cúi đầu nghe bà Dương Phượng Kiều điều tra.

“Bây giờ Phương Phỉ mang thai được 7 tuần , đứa bé trong giai đoạn vẫn chưa ổn định, thế mà các con ở tình huống này vẫn còn quan hệ sao?”

“Khụ khụ...” Lâm Thiên Vũ ho nhẹ, khẽ nghiêng đầu, quả nhiên nhìn thấy Lư Phương Phỉ mặt đỏ đến cổ.

“Mẹ.. mẹ nói những cái này Phương Phỉ sẽ xấu hổ. Hơn nữa con cũng là mới vừa biết Phương Phỉ mang thai, sau khi biết con liền không có chạm vào Phương Phỉ mà.”

“Nói dối cũng không biết ngượng, nếu như không phát sinh quan hệ tại sao mua cái này?” Dương Phượng Kiều đem hộp BCS đến trước mặt để ở trên bàn.

Lư Phương Phỉ cúi đầu xuống thấp hơn, Lâm Thiên Vũ quả thực không biết nói gì nhìn trời... mặc dù là hắn kêu mẹ ra đưa ra chủ ý, tìm lý do tạm thời phân tán sự chú ý của Lư Phương Phỉ nhưng cũng không nghĩ bà xuất ra chiêu cái hộp BCS này. Ý tưởng của mẹ quả là làm cho người ta khó có thể tiêu hóa! (L: ha ha, mẹ nào con nấy, anh thông minh, mẹ anh đương nhiên càng thông minh...)

“Phương Phỉ này.” Dương Phượng Kiều chen vào giữa Lâm Thiên Vũ ngồi ở bên cạnh Lư Phương Phỉ, vuốt cái tay nhỏ bé của nàng, vẻ mặt nghiêm túc nói ra

“Con cũng biết phụ nữ mang thai 3 tháng đầu rất nguy hiểm đi! Cho nên hai người các con tạm thời không thể ngủ trong một phòng, con cũng cần phải an tâm dưỡng thai.”

“Mẹ!” Không thể nào...phân phòng ngủ? Lâm Thiên Vũ cuống cuống.

“Mẹ! Con bảo đảm sẽ không làm chuyện đó với Phương Phỉ, hơn nữa hai bọn con ở chung một phòng Phương Phỉ mang thai cũng cần có người trông nom mà!”

“Phản đối vô hiệu!” Dương Phượng Kiều nhìn Lư Phương Phỉ.

“Phương Phỉ, con chắc không phản đối đi?”

“Không phản đối, không phản đối.” Lư Phương Phỉ vội vàng lắc đầu.

“Mẹ nói đúng, đêm nay chúng ta liền phân phòng.”

Mặc dù Lâm Thiên Vũ rất không tình nguyện nhưng là lời của mẹ nói rất có lý, huống chi bây giờ hắn cũng có việc cần phải làm. Hắn cũng chỉ có thể đồng ý mà thôi.

Không đến 2 ngày sau cha của Lâm Thiên Vũ từ Mĩ về đến Đài Bắc, Dương Phượng Kiều lôi kéo Lư Phương Phỉ đi đón.

Cha của Lâm Thiên Vũ – Lâm Yên Tường năm nay hơn 50 tuổi nhưng rất có phong độ. Lâm Yên Tường thấy chỉ có vợ cùng con dâu tương lai tới đón mình liền hỏi xem Lâm Thiên Vũ làm gì

“Thiên Vũ đâu?”

Dương Phượng Kiều tùy tiện nói 1 câu.

“Gần đây nó có 1 việc quan trọng cần làm. Nên rất vội, chỉ có em và con dâu của anh tới đón anh thôi! Như thế nào hai mỹ nữ tới đón anh còn chưa thấy đủ hả?” (L: 2 mỹ nữ.... cũng đúng...)

Lâm Yên Tường trên thương trường nổi tiếng rất yêu vợ, kéo vai vợ mình, ha ha cười nói:

“Mỹ nữ tới đón tôi đây còn vui không kịp, không nghĩ thằng con bất hiếu chỉ muốn nhìn thấy nó thôi, thôi không cần! Vợ à chỉ muốn hôn vợ mình thôi.”

“Chỉ được cái miệng nói ngọt.” Dương Phượng Kiều kéo tay Lư Phương Phi.

“Còn không gọi ba ba.”

Lư Phương Phi là một cô gái rất biết nghe lời, liền vội vàng gật đầu.

“Ba ba, gần đây Thiên Vũ anh ấy có chút chuyện gấp cho nên...”

“Ha ha. Thôi không.. cần phải nói cho nó đâu con.” Lâm Yên Tường khoát khoát tay vợ.

“Nó bận chuyện gì là việc của nó, không đến đón ba cũng không sao nhưng hôn lễ các con sắp tới rồi, có rất nhiều chuyện phải chuẩn bị, dù có bận gì cũng không được lơ là đại sự cả đời.”

“Không sao đâu cha! Mọi việc chúng con cũng sắp xếp ổn thoả rồi! Hơn nữa có công ty tổ chức hôn lễ nên cũng không quá bận rộn nữa.”

“Vậy là tốt rồi.” Lâm Yên Tường nhìn thấy sắc mặt của Lư Phương Phi không tốt lắm liền không hỏi nhiều.

Lư Phương Phi tâm tư cũng đang bay đầu rồi! Gần đây nàng quả thật rất ít thấy Lâm Thiên Vũ, ngoại trừ lúc ăn cơm có thể nhìn thấy anh ấy 1 lúc, còn lại hình như hần có vẻ rất bận, khóa mình ở trong phòng, thì cũng ra ngoài làm việc. Nàng muốn tìm hần tâm sự cũng không được.

Nàng mỗi lần hỏi thì hần chỉ là im không nói hoặc là nói sang chuyện khác, cứ lén lén lút lút cũng không biết bận rộn cái gì.

Bất quá hần nếu đã không nói thì thôi nàng cũng không hỏi như vậy không có gì hay, nàng thường xuyên thấy hần cứ ra ra vào vào, cầm trong tay đều là bản vẽ hần là có chuyện gì rất quan trọng.

Bọn họ quen biết 10 năm, niềm tin vào nha cũng có, nên nàng luôn tin tưởng hần.

Bất quá không có Lâm Thiên Vũ ở bên, làm cho nàng quay quanh mọi việc loạn cả lên. Nào là mọi thứ chuẩn bị cho cuộc sống vợ chồng sắp tới, tìm công ty tổ chức hôn lễ, đặt tiệc cưới, tìm phù dâu, phù rể, thiệp mời, lên chương trình... Rất nhiều rất nhiều việc mà hôn lễ cần chuẩn bị làm cho nàng hiện tại đầu muốn nổ tung ra vậy. (L: á mẹ chồng đâu rồi >>)

Đến tối nàng cùng Lâm Thiên Vũ ăn xong cơm tối, mỗi người tự trở về phòng của mình. Mặc dù nàng không biết Lâm Thiên Vũ đang bận cái gì nhưng là nàng buổi tối cũng có một chuyện rất quan trọng đó là thiết kế nhẫn cưới.

Ngay cả chính Lư Phương Phi cũng nhớ không rõ cái tay này rốt cuộc đã thiết kế bao nhiêu đồ trang sức, mỗi tác phẩm đều giống như đứa con của nàng gửi vào đó bao tâm huyết, nhưng còn lần này cái nàng đem vào không chỉ có tâm huyết, mà còn cả 1 tình yêu say đắm.

Hôn lễ tại đang đến ngược từng ngày thời gian trôi qua quá nhanh, nhanh đến mức Lư Phương Phi cảm thấy ngày hôm qua vẫn còn chọn lựa áo cưới, hôm nay cũng đã khoác áo cưới đợi gả đi rồi.

Cha mẹ của Lư Phương Phi mấy ngày hôm trước cũng từ Mĩ bay về, lúc này đang ở bên ngoài nói chuyện khách mời.

Trong phòng phủ kín hoa hồng, Lư Phương Phỉ khoác chiếc váy cưới do nhà thiết kế váy cưới nổi tiếng Zehder thiết kế, trên ngực áo màu trắng là những viên kim cương nhỏ lấp lánh. Lư Phương Phỉ lẳng lặng ngồi nhìn xem mình trong gương, nói thật là bây giờ nàng có chút khấn trương, run run....

Nàng vươn tay từ trên chiếc bàn trang điểm cầm lấy hộp nhẫn do mình thiết kế! Lúc ấy thiết kế nàng không biết vẽ bao nhiêu bản nháp, chỉ muốn cho thiết kế một đôi nhẫn kim cương độc nhất vô nhị, nếu như giới trang sức chọn nhẫn cưới sẽ chọn mẫu nhẫn hoa mỹ, hơi phức cổ. Còn cô cuối cùng vô ý thức trên giấy đơn giản phác hoạ vài nét bút, hình thành một tác phẩm, đơn giản mà thẩm đượm tình yêu. Lư Phương Phỉ vuốt ve nhẫn tự nhủ

“Đây là tình cảm có hiểu tâm ý lẫn nha đây.”

Nàng đang cúi đầu, thấu bên ngoài cửa có tiếng động, Lư Phương Phỉ vội vàng đóng cái hộp vào, nhét bên hông, ngẩng đầu nhìn thấy người kia, cười sáng lạn một tiếng.

“Em cũng biết là anh đến.”

Nàng cũng biết lúc này người đến phòng nàng ngoại trừ Lâm Thiên Vũ không có ai khác, biết rõ hẳn đến nàng liền có ý đem vật kia giấu đi. Chiếc nhẫn xinh đẹp đó phải chọn thời điểm đẹp nhất mới có thể lấy ra.

Lâm Thiên Vũ đã thay lễ phục kết hôn bộ quần áo này là Lư Phương Phỉ tự mình chọn cho hắn, áo bành tô màu đen mặc trên người Lâm Thiên Vũ quả là rất có khí phách, làm cho người ta nhìn mà tim đập thình thịch. Mà dù Lâm Thiên Vũ mặc gì y thì lòng của nàng chỉ vì hắn mà động tâm.

“Thực xin lỗi Phương Phỉ! Anh đã tới chậm.” Lâm Thiên Vũ ôm Lư Phương Phỉ, hôn 1 nụ hôn trên trán của nàng.

“Em là cô dâu xinh đẹp nhất trên thế giới này, anh cũng là chú rể hạnh phúc nhất trên đời!” (L: nịnh... vợ)

Lư Phương Phỉ cười nói: “Miệng thực ngọt, nghi thức còn chưa bắt đầu, vẫn còn kịp.”

“Không còn kịp rồi!” Lâm Thiên Vũ kéo Lư Phương Phỉ đi ra ngoài.

“Không đi thì sẽ liền không kịp rồi.”

“Hả?” Lư Phương Phỉ mặt không hiểu gì với gì tay đã bị Lâm Thiên Vũ kéo đi, nàng chỉ có thể dùng tay nhắc váy, đi theo hắn.

“Chúng ta đi đâu?” (Liên ta : bộ phim cô dâu chạy trốn... giờ cả 2 gọi là gì... chạy trốn nhỉ...)

“Đi theo anh sẽ biết.” Lâm Thiên Vũ kéo Lư Phương Phỉ chạy ra ngoài.

Các khách khứa đều ở lễ đường trong biệt thự chỉ có mấy người, bất quá Lâm Thiên Vũ đã trước đó đã làm xong mọi công việc chuẩn bị, quá trình chạy ra đã nhanh tránh thoát tầm mắt của mọi người, còn có chuyên gia giải thích rõ việc bọn họ chạy trốn. Chạy ra khỏi biệt thự, Lâm Thiên Vũ liền mang Lư Phương Phỉ vào một chiếc màu đen xe có rèm che, Lâm Thiên Vũ nhấn chân ga nhất xe nhanh chóng rời đi.

Lâm Thiên Vũ chỉ có nói một câu như vậy Lư Phương Phỉ cũng không hỏi qua những vấn đề khác, dù sao nàng cũng đã là người của Lâm Thiên Vũ vô luận bọn họ cưới hay không cưới thì cũng xác định là cô dâu của Lâm Thiên Vũ, sau này Lâm Thiên Vũ đi nơi nào, nàng liền đi tới nơi đó, vô luận chân trời góc biển nàng đều theo. (L: trời...)

Xe đi không bao lâu Lâm Thiên Vũ đã dừng lại, hắn xuống xe, mở cửa xe cho Lư Phương Phỉ, nắm tay của nàng đi đến 1 cửa tiệm bên đường. Mặt tiền cửa hàng không lớn, có lẽ là còn chưa mở cửa, cả cửa bị 1 tấm vải đỏ phủ lên.

Lâm Thiên Vũ nhẹ nhàng gạt đi mái tóc bởi vì chạy mà rối đi của Lư Phương Phỉ, hắn từ từ đến gần bên tai nàng nhẹ nói:

“Phương Phỉ, anh những ngày qua vẫn luôn bận làm cái này...”

Nói rồi Lâm Thiên Vũ nâng lên cánh tay của nàng, đi đến trước tấm vải nhẹ nhàng kéo dây đỏ, vải rơi xuống đất.

Lư Phương Phỉ ngẩng đầu lên, định thần nhìn trừng lớn hai mắt, lăm bằm đọc lên tên tấm biển hiệu

“Tiệm bánh ngọt hạnh phúc Vũ Phỉ.” Lư Phương Phỉ vẻ mặt khiếp sợ.

“Cái này là...”

“Cái này là tiệm bánh hạnh phúc của anh và em, em làm chủ tiệm!”

Lâm Thiên Vũ móc ra chìa khóa, mở cửa tiệm, bật ngọn đèn sáng, bên trong mọi thứ mới hoàn toàn. Cửa hang này được trùng tu, sang sửa làm cho người nhìn thấy nó sẽ thấy mặt tiền của nó rất ấm áp, Lư Phương Phỉ vừa đi vào trên người tràn đầy ấm áp.

Đúng vậy, đây là ước ma tha thiết có 1 tiệm bánh ngọt hạnh phúc của nàng, ngay cả thiết kế cũng giống như nàng ao ước. Cũng không cần quá lớn, lại ấm áp hợp lòng người. Có quầy hàng, muốn đặt 1 vài chậu hoa, giấy gián tường ấm áp ai nhìn cũng sẽ thấy rất ấm lòng, rất hạnh phúc. Nghĩ đi nghĩ lại...Lư Phương Phỉ cảm động mà rơi nước mắt, nàng đi tới ôm cổ Lâm Thiên Vũ, khóc không thành tiếng

” Thiên Vũ, cảm ơn anh... Cảm ơn...”

“Cảm ơn cái gì?” Lâm Thiên Vũ ôm nhẹ eo của nàng, ôn nhu nói nhỏ nhẹ nói

“Phương Phỉ những ngày này anh vẫn luôn đang suy nghĩ một vấn đề, rốt cuộc làm như thế nào mới là yêu một người, anh yêu em, những thứ anh muốn cho em thì em đề có cả, yêu không chỉ là mở miệng nói, mà phải dung hành động, nỗ lực để chứng minh nó! Em đã vì anh mà làm nhiều việc như vậy, nỗ lực 10 năm liền mà anh lại chưa làm được gì cho em cả.”

“Em...”

“Ách, hãy nghe anh nói hết đã.”Lâm Thiên Vũ tiếp tục nói:

“Mà ngay cả lúc trước anh nói muốn mở công ty kim cương em đều bỏ qua ước mơ của mình cùng anh dốc sức làm. Phương Phỉ! Anh biết rõ phải từ bỏ mơ ước sẽ có cảm giác như thế nào! Cho nên, anh hôm nay muốn thực hiện điều ước của em. Hạnh phúc là bắt đầu từ những việc đơn giản nhất. Anh yêu em!”

Lư Phương Phỉ ở trong ngực Lâm Thiên Vũ, nước mắt rơi đầy gò má.

“Thiên Vũ..cảm ơn anh, còn có cảm ơn anh đã yêu em, em đã thấy rất hạnh phúc. Kỳ thật mở tiệm bánh ngọt là một mơ ước trong đời của em, không cần phải cho là em đã vì anh mà bỏ qua cái gì kỳ thật anh mới là mong ước lớn nhất của đời em! Có được anh, có được tình yêu của em là hạnh phúc lớn nhất của cuộc đời em! Thiên Vũ, có 1 câu kỳ 10 năm này em vẫn luôn muốn nói với anh.” (L: đó bạn biết chị ấy nói gì...)

Lư Phương Phỉ run bả vai, từ bên hông móc ra một cái hộp màu đỏ từ từ mở ra, cầm lấy chiếc nhẫn trịnh trọng hỏi:

“Anh Lâm Thiên Vũ, anh có bằng lòng lấy cô Lư Phương Phỉ làm vợ mình hay không? Cả cuộc đời này mãi mãi ở bên dù khổ đau, hay hạnh phúc, cả cuộc đời chỉ yêu một mình cô ấy hay không?”

Lâm Thiên Vũ nhìn trong hộp, sợ hãi nói không ra lời, chỉ có dùng cái hôn để trả lời sự kích động trong tim hắn. Nụ hôn đính ước, nụ hôn cho tình yêu vĩnh cửu.

Lâm Thiên Vũ lưu luyến không nỡ rời đi môi của Lư Phương Phỉ kiên định trả lời

“Tôi đồng ý.”

Nói xong, 2 tay của Lư Phương Phỉ run run, đem chiếc nhẫn đeo vào trong tay của Lâm Thiên Vũ, la lớn:

“Lâm Thiên Vũ về sau anh chính là người của Lư Phương Phỉ em!”

Kim cương trong tình yêu chỉ có một hàm nghĩa: đó là vĩnh hằng, kiên định, trường trường cửu cửu. 2 bàn tay đan họ vào nhau thật chặt....

Cùng nắm tay nhau cả cuộc đời...

11. Chương 11

Chuyện tình yêu của Lâm Thiên Vũ cùng Lư Phương Phỉ trong giới kinh doanh trang sức trở thành 1 giai thoại, ngày bọn họ kết hôn, rất nhiều thương nhân trong giới kinh doanh trang sức tới, hoặc là những khách hàng trung thành với công ty bọn họ cũng rối rít chạy tới hôn lễ. Ai cũng muốn nhìn xem... lễ đường cha xứ giương mắt nhìn tận nửa giờ, phù dâu, phù rể giờ mới vội vã chạy tới, thở hồng hộc nói cho tất cả mọi người: chú rể, cô dâu mất tích!

Hôn lễ có rất nhiều loại: lãng mạn có, đẹp có, cảm động có, thậm chí điên cuồng cũng có bất quá hôn lễ của Lâm Thiên Vũ cùng Lư Phương Phỉ làm mọi người cười lớn, hai người đều mất tích. 2 nhà Lâm – Lư tìm một ngày một đêm cũng không có thấy bóng dáng của hai đứa con.

Cho đến ngày hôm sau, hai người mới trở lại biệt thự Lâm gia, trên người còn mặc lễ phục, vẻ mặt ngọt ngào hạnh phúc.

Con về phần hai người họ ngày đó đi nơi nào, dựa theo lời Lâm Thiên Vũ lời nói hôn lễ là chuyện của hai người, bọn họ cự tuyệt cho lời giải thích.

Hai nhà thấy bọn họ bình an trở về cũng không hỏi nhiều, con cháu tự có phúc của con cháu, chỉ cần cô dâu mới vui vẻ là được rồi.

Không lâu sau, cha mẹ hai nhà cha mẹ cùng nhau bay trở đi Mỹ còn Lư Phương Phỉ cũng chính thức đã trở thành bà chủ tiệm bánh ngọt hạnh phúc Vũ Phỉ, nàng thậm chí đem phòng làm việc của mình vào trong tiệm, không có việc gì thì sẽ bớt chút thời giờ thiết kế kim cương.

Cuộc sống trôi qua rất hạnh phúc.

Ngày ngày Lâm Thiên Vũ sau giờ làm đều lái xe đến tiệm bánh ngọt, đẩy cửa ra thấy Lư Phương Phỉ đang xoa chiếc bụng bự, quảng cáo bánh ngọt.

“Phương tiểu thư! Đây là loại bánh mới của tiệm bánh ngọt chúng tôi, cô có muốn mua về thử xem hay không? Tôi bớt cho cô 20 % .” Lư Phương Phỉ nụ cười ngọt ngào, giọng nói cũng ngọt vào lòng người đi.

Phương tiểu thư là khách quen của tiệm bánh, nàng nhìn nó và hỏi:

“Đây là mùi vị gì?”

“Đây là bánh ngọt tên 1 khắc rung động là tôi dùng Hương Thảo làm có bỏ thêm một chút hoa hồng.”

“1 khắc rung động?” Khách quen cười cười.

“Bà chủ này, cô thật sự rất biết đặt tên, nơi này tất cả đồ ngọt đều có một cái tên rất dễ nghe, làm cho người ta nghe liền mua, tôi muốn hai phần, sẽ về ăn cùng chồng mình.”

“Phương tiểu thư thật là một người vợ đảm.” Lư Phương Phỉ cầm hai cái bánh, đi đến sau quầy gói đưa cho nàng.

Phương tiểu thư lại càng cười không khép miệng.

“Nói chi vậy! Lâm phu nhân mới là phu nhân tốt, hơn nữa có Lâm tiên sinh yêu thương như vậy, hạnh phúc này làm cho người ngoài ghen tỵ chết đi được! Lâm tiên sinh mỗi ngày đều tới đón cô về nhà.” Nàng nhận bánh nhìn thấy Lâm Thiên Vũ phát phát tay.

“2 người cứ từ từ ngọt ngào đi, tôi đi trước.”

Lâm Thiên Vũ mở cửa cho Phương tiểu thư ra ngoài, lập tức đi đến bên cạnh Lư Phương Phỉ cọ cọ cái mũi của nàng. (L: đừng nói anh cũng muốn ăn bánh...)

“Nhìn em bụng đã lớn như vậy, sắp tới ngày sinh còn không chịu nghỉ ngơi, anh không phải đã phải nhờ hai người đến giúp em sao?”

Lư Phương Phỉ nhìn hắn giả bộ tức giận, làm nũng hôn cằm của hắn.

“Người ta dự tính ngày sinh còn vài ngày nữa mà, bác sĩ cũng nói vận động đối với sinh con rất tốt, huống chi hàng ngày thấy những khách quen tới mua bánh, em thấy rất vui.” Mỗi lần Lư Phương Phỉ làm nũng Lâm Thiên Vũ liền đầu hàng, lần nào phương pháp này cũng “đỗ” được chồng, làm cho Lư Phương Phỉ trong lòng cười trộm. Nàng đối với Lâm Thiên Vũ ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo hấn ghé tai đến.

Lư Phương Phỉ nhẹ giọng ghé vào tai hấn nói: “Cảm ơn anh Thiên Vũ, cảm ơn anh đã cho em hạnh phúc như vậy...”

“Không.. anh thấy mình làm còn chưa đủ.” Lâm Thiên Vũ đột nhiên nghiêm trang nói

“Anh còn có một việc còn chưa hoàn thành, anh dẫn em tới chỗ này.”

“Đi nơi nào?” Lư Phương Phỉ cảm thấy đoạn đối thoại này hình như quen tai.

“Lại là 1 ngạc nhiên nữa ?” Nàng nở nụ cười bởi vì câu trả lời của Lâm Thiên Vũ vẫn là:

“Đi cùng anh sẽ biết.”

Kể từ sau khi kết hôn Lư Phương Phỉ cũng rất ít khi tới công ty, hay công việc ở đó! Lâm Thiên Vũ cũng trở về tập đoàn của gia đình. Nàng mỗi ngày sẽ ở tiệm bánh Vũ Phỉ bận rộn, đây là ước mơ tha thiết của nàng, đơn giản lại ngọt ngào.

Mấy ngày này cũng không ít sự việc nhỏ xen vào, 1 trong số đó là về chuyện của Chu Á Ninh .Ngày đó Chu Á Ninh xuất hiện ở trong tiệm Lư Phương Phỉ từ phòng bếp đi ra, thấy nàng đến mặt hơi cười cười.

Lư Phương Phỉ mời Chu Á Ninh thưởng thức món đồ ngọt nàng mới ra lò, sau đó liền nghe Chu Á Ninh nói 1 loạt lời lung tung, đủ thứ chuyện.

Chu Á Ninh nói: nàng không tin vào tình yêu, cái gọi 1 túp lều tranh 2 trái tim vàng kỳ thật đều là lừa gạt kẻ ngốc, chỉ có tiền mới khiến cho nàng có hạnh phúc, cùng cảm giác an toàn. Nàng thừa nhận mình trước kia đã làm sai, nhưng là nàng đã bắt đầu thử đi tìm tình yêu hạnh phúc.

Lúc ấy Lư Phương Phỉ một mực yên lặng nghe nàng nói chuyện, hai người ngồi trong tiệm hồi lâu. Về sau lúc Chu Á Ninh ra yêu cầu Lư Phương Phỉ đừng đem chuyện của nàng nói cho Lâm Thiên Vũ, cũng chúc nàng hạnh phúc lâu bền.

Hạnh phúc rốt cuộc là cái gì?

Ngồi ở trên xe Lư Phương Phỉ hồi tưởng lời nói của Chu Á Ninh, nàng cảm thấy với mỗi người định nghĩa hạnh phúc là không giống nhau, mà hạnh phúc của nàng đã trong tay nàng.

Lâm Thiên Vũ dừng xe lại kéo Lư Phương Phỉ đi vào một tòa nhà lớn. Lư Phương Phỉ đương nhiên nhận ra chỗ này. Chỗ này là phòng đấu giá. Nàng có chút không hiểu kéo tay Lâm Thiên Vũ. (L: ko lẽ đấu giá chị, hay đấu giá anh ấy...)

“Tới nơi này làm gì?”

“Đương nhiên là tới mua đồ.” Lâm Thiên Vũ ôm vai Lư Phương Phỉ đi vào hội trường. Đi vào đại sảnh, Lâm Thiên Vũ lấy ra thư mời, hai người tìm chỗ ít người để ý ngồi xuống. (L: trộm hử, mà cần ít người nhìn...

Trong hội trường đã có không ít người tới đấu giá, rất nhiều người đều là người quen trong giới kim cương thấy nàng đến, mọi người chào hỏi.

Một lát sau người bán đấu giá đi lên đài, đèn chiếu trên sân khấu, tất cả mọi người an tĩnh lại. Chủ trì cuộc bán đấu giá là người đàn ông trung niên có nhiều kinh nghiệm,. Nói 1 hồi giới thiệu, chào hỏi làm cho không khí trong hội trường rất vui vẻ, thoải mái. Nghe hấn giới thiệu buổi bán đấu giá này dành riêng cho các sản phẩm có kim cương. Lư Phương Phỉ không hiểu, suy nghĩ một chút chẳng lẽ là Lâm Thiên Vũ muốn cho nàng đến học tập kinh nghiệm thiết kế

Nàng kéo tay Lâm Thiên Vũ, nhỏ giọng hỏi

“Anh muốn đầu tư gì sao?”

Những năm gần đây, việc đầu tư vào buôn bán trnag sức kim cương rất nóng hổi! Rất nhiều tác phẩm đắt giá đều bị những người thích sưu tầm thu mua, một phần là thích nhưng phần lớn là dùng để đầu tư.

“Trò hay còn ở phía sau.” Lâm Thiên Vũ cười không nói, ý bảo nàng chớ thất thần.

Lư Phương Phi lớn bụng ngồi lâu sẽ rất mệt mỏi, nàng điều chỉnh tư thế ngồi, tựa đầu dựa trên vai chồng, sắp tới ngày sinh, nên toàn thân như không có sức lực vậy! Nhưng Lâm Thiên Vũ dẫn nàng tới chắc có lý lẽ của anh ấy.

Lư Phương Phi đã nửa mê nửa tỉnh chỉ nghe trên kia người chủ trì bán đấu giá sư diễn giải:

“Đâ là tác phẩm lcủa công ty kim cương Vũ Phi do nhà thiết kế Lư Phương Phi vì chồng mà thiết kế tác phẩm, 10 năm chân tình.”

Lư Phương Phi giật mình ngồi dậy, trợn to mắt nhìn trên đúng là “10 năm chân tình” .

Nó tại sao lại ở đây! Không phải là bị người mua đi rồi ư?

Lư Phương Phi vừa quay đầu lại, thấy Lâm Thiên Vũ tươi cười đắc ý nàng rốt cuộc hiểu rõ.

“Thiên Vũ...” Thanh âm của nàng có chút nghẹn ngào, nam nhân này mang nàng tới nơi này, rõ ràng chỉ là vì sợi dây chuyền này !

Đã bắt đầu ra giá, Lâm Thiên Vũ chỉ là lẳng lặng nhìn trên đài, hẳn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Lư Phương Phi mà trong lòng hẳn rất thỏa mãn, đối với hẳn mà nói nhìn người mình yêu mến hạnh phúc, đây mới thực sự là hạnh phúc.

“Hai ngàn một trăm vạn...”

“Hai ngàn năm trăm vạn...”

“Ba trăm ngàn...”

Tựa hồ có không ít người hứng thú đối với sợi dây chuyền này, chủ trì cũng cười không khép miệng, tiếp tục nói

“Sợi dây chuyền này do nhà thiết kế Lư Phương Phi tặng cho quý từ thiện, mọi tiền thư được toàn bộ cứu trợ cho trẻ em không nơi nương tựa, lúc ấy người mua lại vì bị tấm lòng lương thiện của Lư Phương Phi làm cảm động, cũng vì tình yêu của nàng cảm động...”

Giá tiền vẫn còn ở tăng, đã nhảy lên ba nghìn sáu trăm vạn.

Lâm Thiên Vũ rút cục giơ thẻ, cao giọng hô

“Năm ngàn vạn.”

Hắn nói vừa dứt, xung quanh xôn xao, bốn phía truyền đến tiếng nghị luận.

Năm ngàn vạn đã xem như giá quá cao, dù cho bốn phía đang bàn luận những cũng không có ai giơ tiếp, người bán đấu giá đếm ngược 3 2 1 rút cục một búa chốt giá.

“Dây chuyền 10 năm chân tình đã thuộc về anh Lâm Thiên Vũ.”

Lâm Thiên Vũ lôi kéo Lư Phương Phi đang há mồm, trợn mắt đứng lên, hẳn nói ra:

“Tôi có thể mang theo cợ mình lên đó được không?”

“Đương nhiên có thể.”

Một tràng tiếng vỗ tay, Lâm Thiên Vũ dẫn Lư Phương Phi lên đài, hẳn tiếp nhận cái hộp, chiếc dây vẫn lỏng lẻo như vậy.

Lâm Thiên Vũ cúi đầu phát hiện Lư Phương Phi đã khóc sụt sùi, hẳn cười hôn lên giọt lệ của nàng, tự mình đeo dây chuyền, ôn nhu nói nhỏ bên tai nàng:

“Anh tìm sợi dây chuyền này đã lâu, em không biết sợi dây chuyền này đối với anh rất ý nghĩa sao? nó chính là bằng chứng cho 10 năm tình cảm của, cũng là đánh dấu 1 khởi đầu mới sau 10 năm của chúng ta! Tình

yêu của chúng ta không chỉ có 10 năm, 20 năm, 30 năm... thiên trường địa cửu, đến chết không thay lòng.”
(Liên ta : cũng oà lên, hạnh phúc quá... ta cũng ước được như vậy)

Lâm Thiên Vũ thổ lộ lòng mình làm cho tất cả mọi người cảm động. Lư Phương Phi liên tục vùi ở trước ngực của chồng khóc, cảm động... rất cảm động.

Lư Phương Phi đột nhiên dưới bụng đau . “ai da” một tiếng, cũng cảm giác được dưới chân có nước theo bắp đùi chảy xuống...

“Làm sao vậy? Phương Phi!” Lâm Thiên Vũ thấy nàng vẻ mặt thống khổ, vội vàng hỏi.

“Em... sợ là... sắp... sinh...”

Nàng còn chưa nói hết, Lâm Thiên Vũ liền một tay ôm lấy vợ mình ra bên ngoài chạy như điên.

Trong hội trường vẫn băng khuâng về đôi vợ chồng này không thôi!

Từ khi biết lái xe tới giờ Lâm Thiên Vũ cũng chưa bao giờ lái nhanh như vậy, hấn dùng tốc độ nhanh nhất lái xe tới bệnh viện.

Tới bệnh viện bác sĩ thấy Lâm Thiên Vũ ôm Lư Phương Phi chạy tới, liền đẩy nàng tới phòng cấp cứu, còn Lâm Thiên Vũ hết lần này đến lần khác yêu cầu hấn cũng muốn theo vào phòng sinh.

Trước kia vẫn cho là sinh con thì đau đớn nhất là người phụ nữ. Nhưng giờ khắc này Lâm Thiên Vũ cho rằng người chồng cũng đau không kém.

Lư Phương Phi nằm ở đó, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, thống khổ kêu. Lâm Thiên Vũ thì lo lắng đầu đầy mồ hôi, nắm chặt tay của vợ, thủ thủ an ủi

“Phương Phi, em là tuyệt nhất , em là người mẹ giỏi nhất trên thế giới cũng là người vợ yêu dấu nhất của anh...”

Lư Phương Phi căn bản không nghe thấy lời hấn nói, nàng giống như đang hôn mê, bên cạnh bác sĩ liên tục khích lệ nàng dùng sức. Nàng cũng chỉ có một ý nghĩ... dùng sức... không ngừng dùng sức...

Lâm Thiên Vũ tựa hồ muốn đem toàn bộ tâm tình nói ra, hấn liên tục canh giữ bên Lư Phương Phi

Nói cho nàng biết.....Hấn yêu nàng

Nói cho nàng biết.... nàng phải cố gắng lên, nhìn thấy nàng như vậy làm cho tim hấn đau đớn không thôi.

Lư Phương Phi hung hăng bắt lấy tay Lâm Thiên Vũ tay, móng tay của nàng như cào vào da của Lâm Thiên Vũ vừa thành 1 vết cào;

Vừa dùng lực bác sĩ đã nói : đầu đứa bé đã ra..., tiếp tục cố gắng lên!

Lại vừa dùng lực chỉ nghe “Oa oa” một tiếng nỉ non.

Nghe được tiếng khóc nỉ non kia Lâm Thiên Vũ quả thực không cách nào hình dung tâm tình của mình, nước mắt của hấn đột nhiên rơi xuống .Không phải là cảm động... không phải là cao hứng.. mà là nước mắt hạnh phúc.

Hấn cúi đầu xuống hôn Lư Phương Phi, nước mắt rơi vào bờ môi của bọn thật lâu không nói gì.

“Thiên Vũ là con trai hay con gái?”

Lâm Thiên Vũ cười lắc đầu

“Đều không quan trọng! Thật xin lỗi, để cho vợ chịu khổ rồi, chúng ta về sau sẽ không có con nữa, có anh chính là hạnh phúc lớn nhất của anh rồi.”

“Vâng! Tất cả nghe theo anh! Anh cũng là hạnh phúc lớn nhất của đời em.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-nan-may-man>